BOKASSA PÅ TURNÉ MED METALLICA

SwedenRock MAGAZINE

79:-

Def Leppard

Längsta svenska intervjun någonsin!

Alice Cooper

tolkar Johnny Depp

VI ÄR HÅRDROCKARE

SABATON

FÖR HELVETE!

»Blackie Lawless är kung«
ABBATH

»Queen är det bästa jag vet«
FABIO LIONE

Geoff Tate Firespawn Rods Freternia
Barbe-Q-Barbies Vulture

TIDSAM 4659-06
7 388465 907908 06
RETURVECKA 29

2019
79 SEK
89 NOK/DKK
6

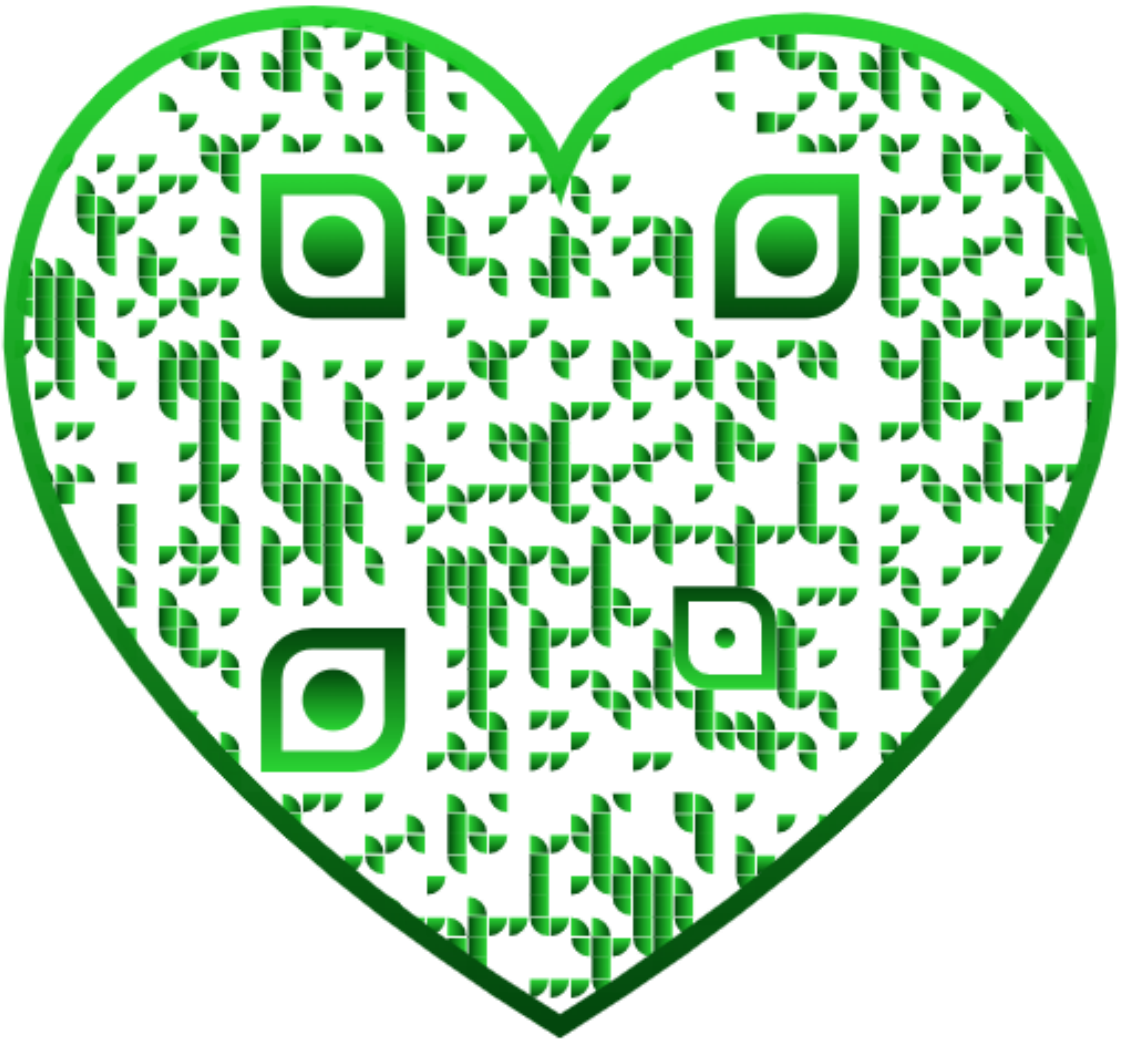

GEFLE METAL 19 FESTIVAL

3 SCENER - 2 DAGAR

19-20 JULI GASKLOCKORNA GÄVLE

DIMMU BORGIR

MINISTRY

PHILIP H. ANSELMO & THE ILLEGALS
PERFORMING THE SONGS OF PANTERA

SATYRICON

KATAKLYSM

AVATAR

MYRKVR

DARK TRANQUILLITY

DEATHSTARS

CRADLE OF FILTH

BELPHEGOR

PRIMORDIAL

Evergrey

ELUVEITIE

FLOTSAM AND JETSAM

Equilibrium

CARACH ANGREN

LEGION OF THE DAMNED

JUNGLE ROT

Wolfheart

NERVOSA

GRAVEWORM

VALKYRIA

SCARLET

GENERALS · OCTOBER TIDE · MACABRE DECAY · NIGHT CROWNED
CREEPING FLESH · ELECTRIC HYDRA · CARMILLA · CAEDEM
WORMLIGHT · MURDERMARKET · INSANE · SEEDNA
DIESELKOPF · PRESCRIPTIONDEATH · DISTANCE BETWEEN · INISANS

GEFLEMETALFESTIVAL.SE

GÄVLE · GEFLE HÅRDROCKS KLUBB · Gävle Energi · Bilda · medborgarskolan · Studie främjandet · Studieförbundet Vuxenskolan · TRIFFID DANGER CONCERTS

MED RESERVATION FÖR ÄNDRINGAR

Jesus Christ The Exorcist

A progressive rock musical by Neal Morse

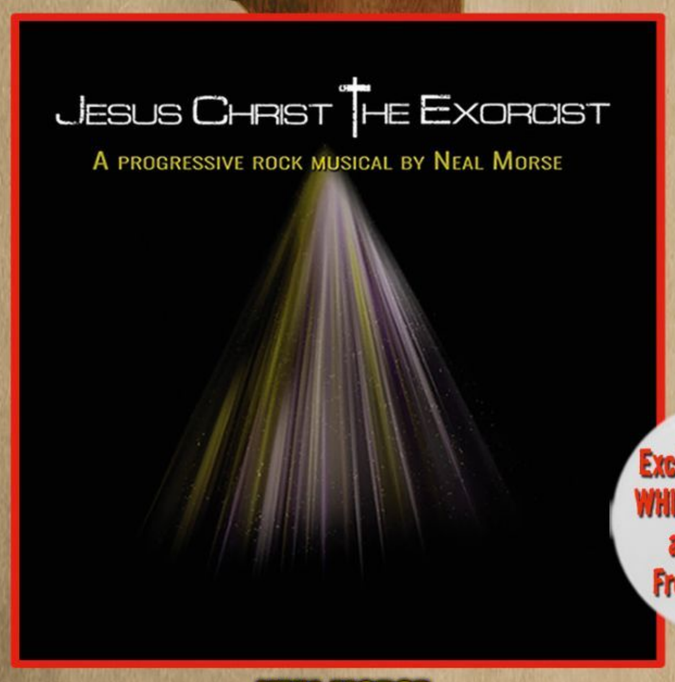

Exclusive limited WHITE 3LP VINYL available on Frontiers.shop

NEAL MORSE
JESUS CHRIST THE EXORCIST (2CD)
Prog Rock icon Neal Morse's Epic Masterpiece!
Features guest spots from Ted Leonard (Spock's Beard), Nick D'Virgilio (Spock's Beard), Matt Smith (Theocracy), Jake Livgren (Proto-Kaw), Rick Florian (Whiteheart), & More!
nealmorse.com

Available June 14, 2019 as 2CD, 3 LP Vinyl, Colored 3 LP Vinyl, Digital

Timo Tolkki's Avalon

Return to Eden

Out on June 14 2019
Timo Tolkki's (Ex-Stratovarius) third chapter of his metal opera Avalon.
Features guest vocalists Anneke Van Giersbergen (ex-The Gathering), Mariangela Demurtas (Ardours, Tristania), Zachary Stevens (ex-Savatage), Todd Michael Hall (Riot V), and Eduard Hovinga (ex-Elegy).
Available as CD, 2LP Vinyl, Digital
facebook.com/avalonopera

Sweet Oblivion

Feat. Geoff Tate

OUT ON JUNE 14 2019
FORMER QUEENSRYCHE VOCALIST GEOFF TATE'S COLLABORATION WITH ITALIAN PROG METAL MASTERS DGM'S MASTERMIND, SIMONE MULARONI. A MUST HEAR FOR FANS OF THE CLASSIC QUEENSRYCHE SOUND.
AVAILABLE AS CD, DIGITAL
FACEBOOK.COM/SWEETOBLIVIONGEOFFTATE

Chaos Magd

featuring Caterina Nix

Furyborn

Available on June 14 2019 as CD, Digital

Metal vocalist Caterina Nix returns with a glorious new album. Features guest appearances from Tom Englund (Evergrey), Ailyn (ex-Sirenia), Ronnie Romero (Coreleoni, The Ferrymen), & More! For fans of The Dark Element, Within Temptation, Epica, and the like.
facebook.com/caterinanix

Jorn

Live on Death Road

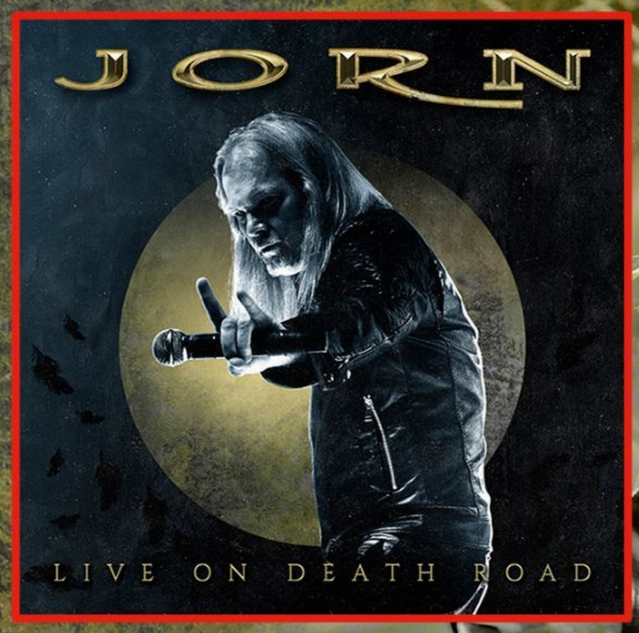

Captured live at Frontiers Rock Festival 2018, Jorn shines in every way possible in this monumental set!
Available on June 14 2019 as 2CD+DVD, Blu Ray, Digital
www.jornlande.com

www.frontiers.it

ginza.se
www.ginza.se - 0512-299 50 - Gratis katalog

playground music scandinavia

TACK FÖR I ÅR!

VI SES 2020...

STOLT FESTIVALPARTNER SEDAN 20 ÅR TILLBAKA

RadioPlay

ROCK KLASSIKER

Metal Blade Records

БАТЮШКА

EXEGESIS ✝ PSALMODY ✝ ECPHONETICS

ГОЛОС ГОЛЯТ ДЕВИЦЫ СВЕЮ ТЯШЕСЯ

NEW ALBUM

HOSPODI

12.07.2019

BATUSHKAOFFICIAL.COM METALBLADE.COM/BATUSHKA

GINZA HÅRDROCK!

ginza.se

Tel. 0512-299 50

Venom:
In nomine satanas
8LP+7"+Bok 557186.....1.359kr

Gloryhammer:
Legends from beyond... 2019
CD 554536 .....159kr
2CD 554535 (Digi).....**249kr**
2LP 554533 .....339kr

Darkthrone:
Old star 2019
CD 554151 .....159kr
LP 554148 .....199kr
LP 554412 (Gold/Swe exkl)..**249kr**

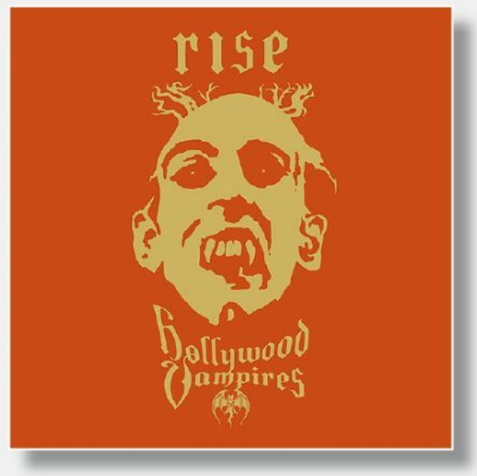

Hollywood Vampires:
Rise 2019
CD 557077 .....149kr
LP 557069 .....269kr
(Säljstart 2019-06-21)

Officiella licensierade produkter!

Högtalare AC/DC Vintage Bluetooth Classic 3
Bluetooth-högtalare för hårdrock i litet format med kraftfullt ljud. Inbyggt batteri och Bluetooth-anslutning. För enheter som saknar Bluetooth finns vanlig ljudkabel till 3,5mmuttaget. 20W. Mått 22,5x12x6cm. Vikt 0,8kg.
Nr 73843.....Förr 599kr...Nu 399kr

Högtalare AC/DC Vintage Bluetooth Classic 2
Ny kraftfull version med 50W uteffekt! Med Bluetooth-teknik så du kan spela upp ljud från din smartphone eller MP3-spelare! Uppladdningsbara batterier (2h/3x2000mAh Lion) och adapter medföljer. Kan användas som extrahögtalare till din CD, eller skivspelare då den har vanlig kontaktingång. (3,5mm AUX-in/Kabel medföljer). Mått 26x15x15cm. Vikt 2,1kg. Analog XXL-volymkontroll. Rejält MDF-kabinett. USB/MP3-uppspelning.
Nr 73815.....Förr 1.599kr...Nu 799kr

Högtalare AC/DC Rocktower TNT-1
Inbyggt uppladdningsbart batteri. 1000W max, 3-vägssystem med 10" subwoofer+Compression driver. Kraftigt MDF-chassi med handtag och hjul, USB/MP3-uppspelning med displayfunktion. Trådlös Bluetooth-uppspelning. Enkel att para ihop med din smartphone eller bärbara dator. Integrerad mixer med ekoeffekt. Mic/Guitar. AUX-ingång. 2-bands EQ. (Perfekt för t ex karaoke) 2-4 timmars uppspelning med det uppladdningsbara batteriet. Strömförsörjning med nätadapter ingår. Frekvomr 20~20.000Hz. Mått 35x82x31,5cm. Vikt 23,5kg.
Nr 73713.....Förr 3.990kr...Nu 2.990kr

Högtalare AC/DC/Trolley Bluetooth TNT-3
Härligt ljud med bra tryck i ett riktigt partysystem med Heavy Bass och cool AC/DC-design! Inbyggt uppladdningsbart batteri. 200W 3-vägs system. 1x8" Woofer+1 Compression driver. Kraftigt MDF-kabinet med handtag och hjul. USB/MP3-uppspelning via Bluetooth. Enkel att para ihop med bärbara datorer, smartphones och tablets. Integrerad mixer med ekoeffekter, Mic/Guitar, AUX-ingångar. Mikrofoningång med separat volymkontroll. 2-4 timmars uppspelning via Li-ion uppladdningsbart batteri. Strömförsörjning med nätadapter (ingår). Mått 35,5x44x21cm. Vikt 6,08kg.
Nr 73873.....Förr 1.999kr...Nu 1.499kr

Trailer/Byggmodell AC/DC: Rock or bust
AC/DC:s turnélastbil som byggmodell! När man fått de 102 delarna på plats blir den en verklig prydnad på hyllan. Tillverkad av plast. Längd 55cm.
Nr 7073.....599kr

Hörlur AC/DC Black/Gold
Officiell AC/DC-Over-earlur med sladd. Fett ljud med ordentlig bas. Löstagbar sladd. Mickkabel inkluderad för användning med t ex telefon. Driver 44mm. Neodymium. Imp 32Ohm. Känslighet 108dB+-3dB. Frekv omr 15-20.000Hz. Kabel 1,5m. Plugg 3,5mm i guldkrom.
Nr 75103.....Förr 599kr...Nu 249kr

Hörlurshållare "Rock On"
Hur från är inte den här?! Coolaste förvaringen för dina hörlurar. Tillverkad i gjuten harts. Handen har en inbyggd vikt och står stadigt på en undersida av filt. Mått 28,5x9x13,5cm.
Nr 70832.....249kr

Hårdrocksböcker!

Kiss Klassified/War stories
Bok 79999.....99kr

Metallica/Sorgespel & segertåg
Bok 90001.....99kr

Väggmonterad Flasköppnare Motörhead
Troligen den coolaste ölöppnaren genom tiderna. Officiell merchandise. För utomhus- eller inomhusbruk. Mått 18x16x6cm. Vikt 780g. Levereras med plugg och skruv för montering.
Nr 73989.....349kr

BESTÄLL VÅR STORA KATALOG - Vi skickar den gratis! • FÖLJ OSS PÅ FACEBOOK - facebook.com/ginzahardrock - Tävlingar, erbjudanden, tips och diskussioner!
Vi har 1000-tals vinylskivor och massor av merchandise! • Ring oss om du har frågor eller vill beställa • Du kan även beställa via vår hemsida.

Med reservation för ev tryckfel.

Ginza AB • Fåglum • 465 81 Nossebro • kundservice@ginza.se

A perfect slice of keyboard driven melodic rock from this Swedish outfit feat. members of KILLER BEE & HOUSE OF SHAKIRA !

Brilliant new AOR release from the ex- FINAL FRONTIER / SAGA singer - simply a cracker !

OUT: 21.06.2019

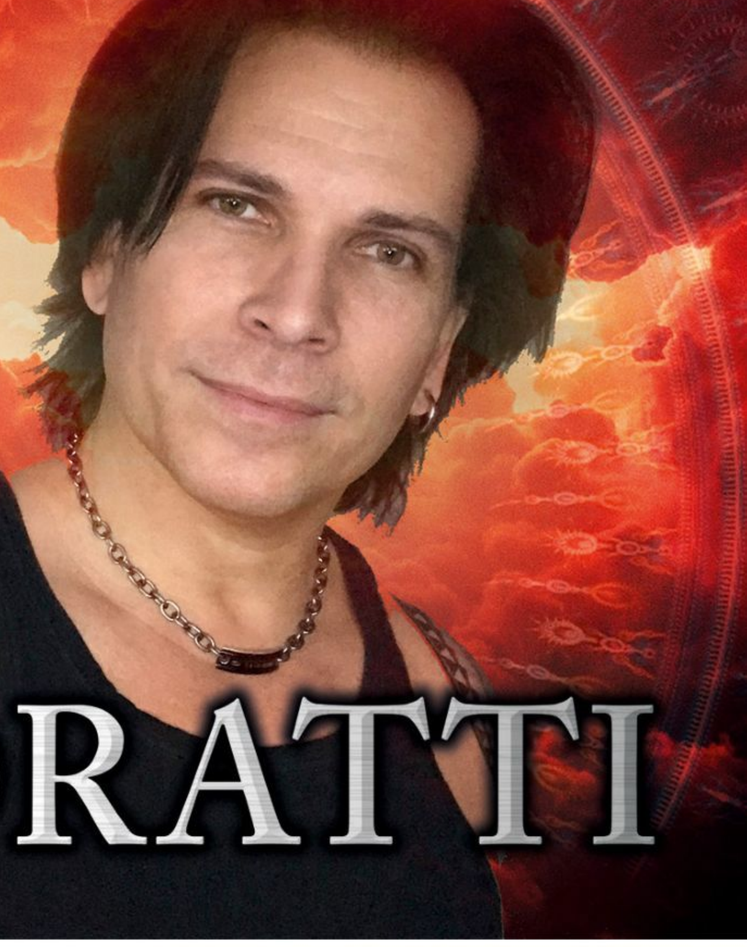

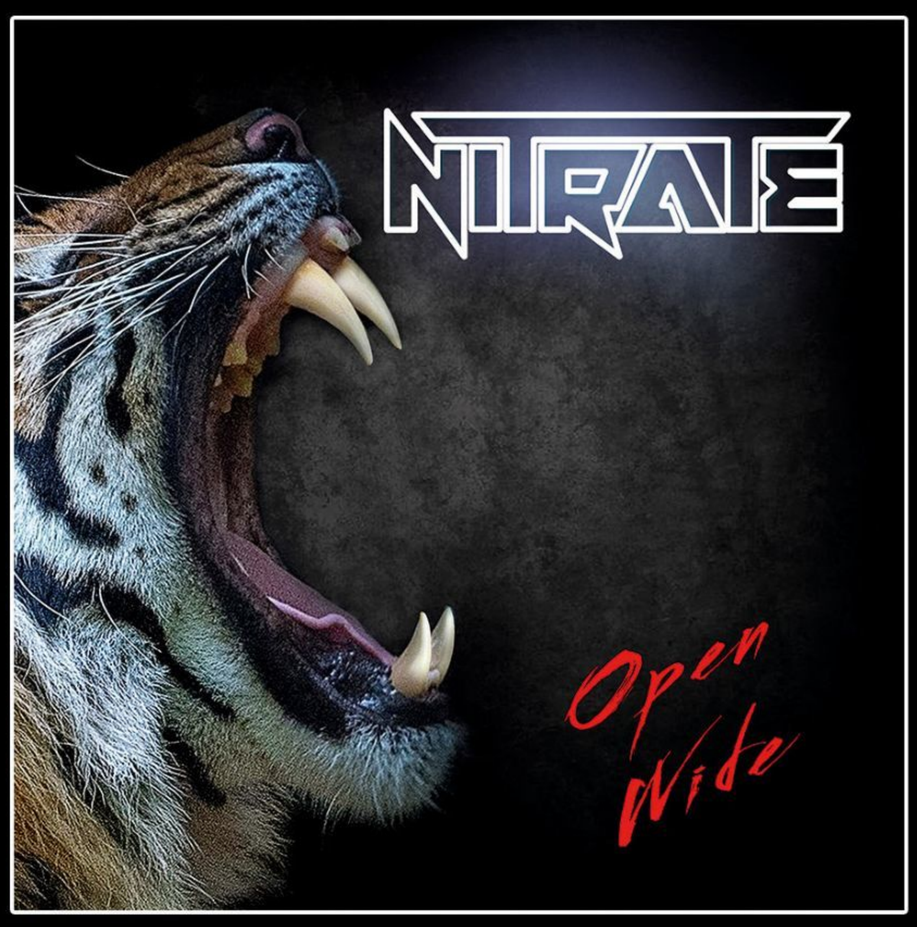

Killer melodic rock release feat. Rob Wylde (MIDNITE CITY), singer Philip Landstrand (FIND ME) - get it now !

OUT: 21.06.2019

METAL HEAVEN
WWW.METALHEAVEN.NET

THE HOME OF MELODIC ROCK
AOR HEAVEN
WWW.AORHEAVEN.COM

www.aorheaven.com
www.metalheaven.net

Distributed in Sweden by SOUND POLLUTION

SOUND POLLUTION

Välkommen till Sölvesborg, hårdrockens hemmascen!

Sölvesborg bjuder på mer än hårdrock. Här finns Europas längsta gång- och cykelbro, ett världsberömt tingshus, magiska sandstränder och massor av fantastiskt trevliga Sölvesborgare. Välkommen att besöka oss när du vill!

solvesborg.se

Sölvesborg
Av naturliga skäl

GEFLE METAL 19 FESTIVAL

PRE-PARTY

1 SCEN - 1 DAG - KL. 16.00

18 JULI GASKLOCKORNA GÄVLE

W.A.S.P.

BULLET

WOLF

MYSTIK

MISSA INTE FÖRFESTEN DAGEN INNAN
GEFLE METAL FESTIVAL DRAR IGÅNG
(OBS SEPARAT BILJETT)

GEFLEMETALFESTIVAL.SE

GÄVLE · Bollnäs Summer Open · Gefle Härdrocks Klubb · Gävle Energi · Bilda · medborgarskolan · Studie främjandet · Studieförbundet Vuxenskolan · Triffid Danger Concerts

Innehåll #6

12 Geoff Tate

14 Barbe-Q-Barbies

16 Pretty Wild

16 Teramaze

18 Rods

20 Xentrix

22 Neal Morse

24 Firespawn

28 Sabaton

40 Hollywood Vampires

42 Def Leppard

58 Abbath

62 Turilli/Lione Rhapsody

64 Bokassa

70 Vulture

72 Juryn

73 Recensioner

75 American Tears

75 Bloody Hammers

76 Chaos Magic feat Caterina Nix

78 Freternia

80 Hate

82 Majesty

84 Memoriam

86 Rob Moratti

90 Nitrate

95 Karo

Prenumeranter

99 Alliance

100 Sabaton fansens frågor

106 Lonerider

108 Tony Mills

114 Timo Tolkki's Avalon

Klockan har passerat två på natten och framför mig står världens mest förvånade hotellreceptionist. Min önskan om att boka en taxi tillbaka till mitt hotell på andra sidan Verdun framstår som det tokigaste han någonsin har hört. I franska Verdun finns det nämligen ingen nattaxi att tillgå och dagtid gäller det att boka med minst tre timmars framförhållning. Det har ingen meddelat mig. Inte Sabaton heller, som jag tillbringat dagen med. Bredvid mig under hela samtalet står basisten Pär Sundström och lyssnar oroligt. Även om avståndet tillbaka till mitt hotell inte är mer än en 25 minuter lång promenad är det ändå natt och en främmande stad. Jag insisterar på att det inte är några problem att gå, en promenad gör alltid nytta. Men Pär ger inte med sig. Som ett sista försök att lösa situationen frågar han till slut om det finns något rum ledigt på hotellet. Det gör det inte och promenaden är ett faktum.

Där och då är han så oerhört långt ifrån personen som på festivalen Gates Of Metal 2006 näsvist frågade mig om jag minsann inte visste vem han var. Allt för att jag bad honom flytta lite på sig medan jag letade fynd bland en säljares cd:s. Det är det fina med människor, vi förändras och väldigt ofta till det bättre. Så när SRM uppmanar sina läsare och Sabatons fans att skicka in sina frågor till bandet – se extrasidorna i detta nummer – och folk frågar »Varför suger ni?« känns det bara så tröttsamt. Jag är inte densamma som jag var då. Jag tror inte att Pär är densamma som han var då. Om du ett år från nu tänker tillbaka på vem du var, se då till att inte vara den som hånar någon annan för att han går sin egen väg. Var den som stöttar i stället.

JANNE MATTSSON
ANNONSERING/REDAKTÖR

Prenumerera bara 60 kr/mån

På detta nummers 16 extrasidor som bara du som prenumererar får bjuder vi på sex sidor där **Sabaton** svarar på fansens frågor, sex gripande sidor där obotligt cancersjuke **Tony Mills** summerar sin karriär, två sidor om Bad Companys trummis **Simon Kirke** och var sin sida om **Timo Tolkki** och **Alliance.**

GRATIS SABATON-TRÖJA!

som inte kan köpas i butik!

DU FÅR ÄVEN SIGNERAD SABATON-BILD!

60 kr/mån

Om du tecknar prenumeration nu med månadsdragning ingår en exklusiv Sabaton-tröja och en signerad Sabaton-bild i priset. Om du redan är prenumerant kan du köpa tröjan och bilden för endast 99 kr + porto.

TRÖJA OCH BILD BÖRJAR SKICKAS UT I MITTEN AV JUNI.

Prenumerera här!

www.swedenrockmagazine.com

Nästa nummer

Som första tidning har SRM fått besöka **Kiss** gitarrist Tommy Thayer i hans hem och det blir en artikel i två delar. Sedan blir det givetvis en massa konsertrecensioner från årets **Sweden Rock Festival**. Och mycket mer därtill. I butik den 16 juli.

Sweden Rock MAGAZINE

Box 4190, 102 64 Stockholm
www.swedenrockmagazine.com

Redaktion

REDAKTIONELLA ÄRENDEN
info@swedenrockmagazine.com

CHEFREDAKTÖR
Martin Carlsson
martin@swedenrockmagazine.com

RECENSIONSREDAKTÖR/KORREKTUR
Jonas Granvik
granvik@swedenrockmagazine.com

ANNONSERING/REDAKTÖR
Janne Mattsson (0739 – 815 800)
janne@swedenrockmagazine.com

REDAKTIONSASSISTENT
Erik Thompson
erik@swedenrockmagazine.com

GRAFISK FORMGIVARE
Emil Magnusson
emil@swedenrockmagazine.com

ANSVARIG UTGIVARE
Christian Lindell
christian@swedenrockmagazine.com

Skribenter

Tony Balogh, Daniel Berg, Alex Bergdahl, David Bergström, Christoffer Bertzell, Beatrice Bring, Jane Cedenberger, Daniel Ekeroth, Ola Gränshagen, Pelle Gunnarsson, Niklas Göransson, Jörgen Holmstedt, David Jannati, Dennis Karlsson, Richard Lagergren, Tomas Lagerlöf, Carl Linnaeus, Simon Lundh, Joel Malmén, Jonas Molund, Niclas Müller-Hansen, Johan Pettersson, Mattias Indy Pettersson, Daniela Pilic, Jakob Raderius, Andreas Rana, Daniel Reichberg, Jesper Robild, Mats Rydström, Emil Sandgren, Joachim Smith, Tobias Stark, Bella Stenberg, Jonathan Strandlund, Charles Thulin Assarmo, Neven Trosic, Thomas Väänänen, Cecilia Wemgård, Adam Westlund, Jonas Wettmark, Zendt

Prenumeration

Hantera prenumeration, adressändra, betalning:
www.swedenrock.com/magazine/hantera

Övriga ärenden

kundtjanst@swedenrockmagazine.com
0456 – 317 17 (vardagar 9-16)

Tryck

Uniprint

Distribution

Tidsam, Listo

ISSN 1650-805X

Hur blev du involverad i det här projektet?

– Skivbolaget Frontiers kontaktade mig och bad mig lyssna på musik av en kille som heter Simone Mularoni, säger sångaren Geoff Tate. Han är hjärnan bakom ett italienskt prog metal-gäng som heter DGM, ett band som jag inte kände till tidigare. Frontiers sa att Simone gillade vad jag har gjort tidigare i min karriär och frågade om jag ville arbeta med honom. Jag pratade med Simone, han skickade sitt material och bollen sattes i rullning.

Vad var det i musiken som fick dig att nappa?

– Det lät bekant. Det påminde mig om vad jag har gjort tidigare i min karriär. Musiken har en Queensrÿche-influerad känsla och ligger nära mina musikaliska intressen. Det kändes bra. Det kändes rätt. Ett tecken på ett bra projekt är när det utvecklas naturligt, när man inte behöver anstränga sig och det bara rullar på.

Fansen har reagerat positivt på att du sjunger som du gjorde på Queensrÿches 80-talsplattor.

– Jag sjunger i ett högre tonläge på det här albumet, men det var inget jag tänkte på. Jag lät musiken diktera hur sången skulle ligga. När man skapar musik gör man det bara för sig själv. Det är inte som att jag sjunger inför en domarpanel. Jag analyserar aldrig vilka toner jag sjunger, jag sjunger bara det som kommer naturligt till musiken.

När fann du din unika sångröst?

– Så fort jag började sjunga, vilket jag gjorde ganska sent i livet. När jag var liten började jag spela trumpet. Under och efter high school-tiden spelade jag keyboards i olika band. Jag började inte sjunga förrän 1980, när jag var 21 år. Sångaren i coverbandet jag var med i var tvungen att flytta till en annan stat. Vi stod utan sångare när vi började repa in en Rush-låt, jag tror att det var »2112«, och eftersom jag gillade Rush så mycket började jag sjunga. Gitarristen sa att han inte visste att jag hade en sådan sångröst och uppmuntrade mig att fortsätta. Jag blev sångare i coverbandet och sedan dess har jag sjungit.

Är Sweet Oblivion ett engångsprojekt för dig eller ser du en framtid?

– Jag vet faktiskt inte. Nuförtiden tar jag allt en dag i sänder. Om något dyker upp som lockar tar jag tag i det. Jag är i en fantastisk position där jag själv kan välja vad jag vill göra med mitt liv. Jag njuter av det. Efter att ha tillbringat 30 år med samma människor i Queensrÿche är det trevligt att nu få arbeta med en mängd olika musiker. Jag turnerar till exempel med Avantasia och där är jag inte i blickfånget hela tiden. Jag gillar det. Det är speciellt att få kliva in i Tobias Sammets lekplats. I början kändes det konstigt, eftersom allt var nytt och annorlunda. Det är långa konserter, över tre timmar. När jag går upp på scenen 45 minuter in i showen är de andra redan uppvärmda och jag måste därför explodera på en gång. Det krävs att jag förbereder mig mentalt och fysiskt på ett helt annat sätt. Jag måste snabbt komma i samma stämning som de övriga på scenen.

Är det skönt att slippa att ha en övergripande plan?

– När jag var med i Queensrÿche mellan 1981 och 2012 fanns det alltid en stor plan. Vi befann oss jämt i album/turné/album/turné-cykeln och planerade alltid minst ett år fram i tiden. Det gör jag inte längre. I stället håller jag mig öppen för nya upplevelser och olika projekt. Att vara med i Queensrÿche under alla dessa år medförde oerhört mycket ansvar. Man var tvungen att hålla allt flytande för att pengarna skulle rulla in så att alla i organisationen kunde överleva och försörja sina familjer. När det var över kände jag mig plötsligt fri. Det var mycket lättare att leva. Nu befinner jag mig på en fantastisk plats i livet. Jag är en gladare människa i dag. Jag tillbringar mycket tid med mina närmaste vänner och min familj och reser väldigt mycket. Jag har alltid älskat att upptäcka nya ställen.

Har du något smultronställe i Sverige?

– För några år sedan hyrde jag ett hus i Trollhättan på min födelsedag. Det är en fantastiskt fin stad.

CARL LINNAEUS

»Musiken har en Queensrÿche-influerad känsla. Det kändes bra«

GEOFF TATE

SWEET OBLIVION FEAT GEOFF TATE

Melodiös prog metal

FOTO RONNIE YONKER

"Bokassa are incredibly fucking good. The songs they write, their whole energy and vibe is such a breath of fresh air. When I heard their music a year ago, they blew my head off. Getting a chance to introduce them to a wider audience is going to be super cool."

Lars Ulrich

BOKASSA

crimson riders

THE NEW ALBUM

OUT 21 JUNE 2019

SINGLES 'MOUTHBREATHERS INC' & 'CAPTAIN COLD ONE' AVAILABLE DIGITALLY

ON TOUR NOW SUPPORTING METALLICA & GHOST

MVKA

OMSLAG

Varje nummer av Sweden Rock Magazine finns i två versioner. En version med ett butiksomslag och en version med ett stilrent omslag till prenumeranter, som dessutom alltid får minst 8 extrasidor.

Butik

FOTO LINDA ÅKERBERG

Prenumerant

FOTO ROSS HALFIN

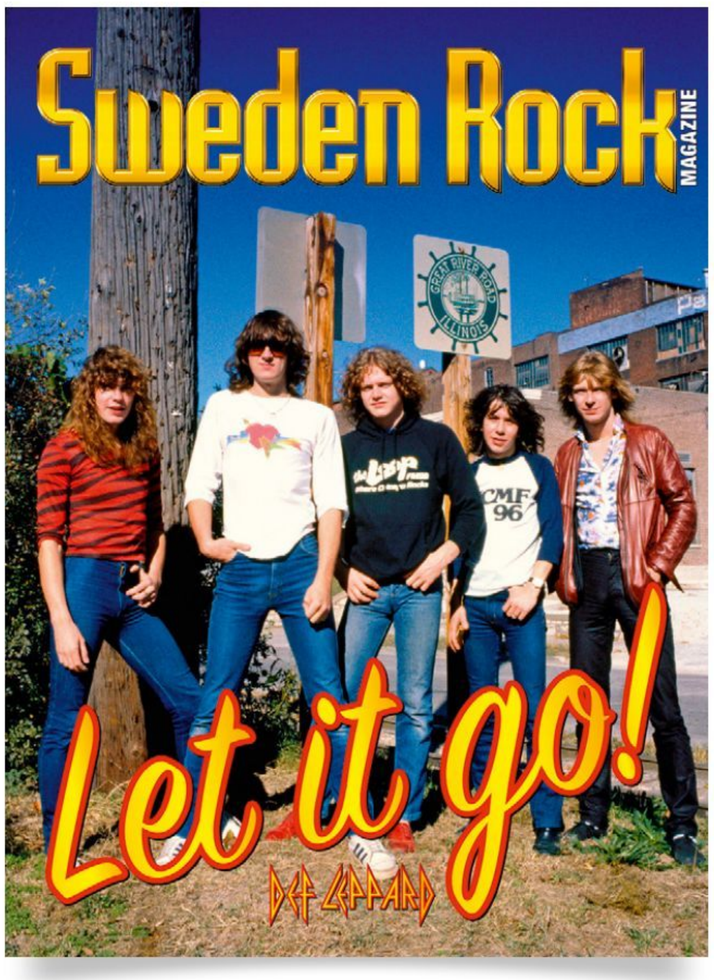

Ert nya album har titeln »Borrowed time«. Lever ni på lånad tid?

– Det kan nog hända att vi lever lite på lånad tid, säger sångerskan Niki Rock. Det kan i alla fall kännas så ibland. Saken är den att det lät bra när jag skrev de orden och det lät även bra att sjunga om »Borrowed time«. Sedan skulle vi hitta på en titel till albumet och det blev i princip bara så att det lät så bra. Det var ingen djupare historia bakom det. Vi borde kanske hitta på en?

Ni har existerat i hela 17 år, men det här är bara ert fjärde album. Varför har det inte blivit fler?

– Själv kom jag med först 2006 och efter det började vi skriva på det första albumet. Före det hade tjejerna släppt en ep och någon singel. Sedan har vi haft några medlemsbyten som gjort att vi inte har gått framåt så snabbt. Efter att jag kom med började vi spela mer ihop och släppa album, men det har också tagit lång tid då vi inte har haft något skivbolag.

Finns det efter så lång tid ändå en dröm om att kunna leva på musiken, eller har ni insett att det är på den här nivån det kommer att vara?

– Vi har velat leva på det och haft en dröm om att få ihop pengar på det här och inte behöva ha ett jobb vid sidan om. Men man måste vara realistisk och det är inte lätt att klara sig i musikbranschen, om man inte har tur eller släpper en jättebra singel som alla älskar och man blir poppis i alla länder. Drömmen är dock att det ska explodera och att vi ska kunna göra det här resten av livet. Men vi fortsätter oavsett vad som händer. Vi turnerar ibland och släpper ett album då och då. Nu har vi ett nytt skivbolag från England och då lever vi lite på hoppet att med deras hjälp kunna släppa album snabbare och att det börjar lossna.

Vilka är era största influenser?

– Vi har alla olika bakgrunder. När jag var liten lyssnade jag på rock som Queen, men även på Roxette och ABBA. Jag har mycket pop i mig. Andra i bandet lyssnade på Mötley Crüe och AC/DC, vilket gör musiken intressant för vi har alla olika favoriter. Nu har jag lyssnat mycket på Foo Fighters och Chris Cornell. Vi sätter väl ihop allas favoriter utan att för den skull kopiera någonting.

Din röst låter lite som en blandning av Anouk och Myles Kennedy (Alter Bridge), bland annat i låten »Alive«.

– Jag har faktiskt hört det där om Myles Kennedy tidigare. Jag tar det som en stor komplimang. Jag får nog lyssna på den låten igen.

Du har tydligen sjungit med Andy McCoy (ex-Hanoi Rocks) och hans Grease Helmet?

– Jo, jag körade lite i bakgrunden. Andy och hans fru Angela känner jag sedan tio år tillbaka och vi är väldigt goda vänner. Han jammade med oss när vi spelade på klubben Tavastia i Helsingfors. Han håller ju på med sina olika musikprojekt. En kul grej är att Love Antell (Florence Valentin) är min syssling och vi gjorde ett tv-program där jag, han och Andy sjöng tillsammans. Det var ganska roligt. Jag tror att det var Love som ringde mig och ville göra något tillsammans. Andy sa bara: »Jo, jo, bjud på några bärs så är jag med.«

Ni har agerat förband till WASP. Har du någon story om Blackie Lawless?

– Jag minns att man inte fick vara för nära honom och det var strängt förbjudet att gå nära hans backstageområde. Jag som bara gick omkring råkade öppna en dörr och där stod han iförd bara en handduk, så han blev väl inte så jätteglad. Han stod dock och tittade på hela vårt gig och ville sedan att vi skulle åka med på hela turnén. Vi var med på tre gig, men hade sedan inte råd för vi skulle betala för hela resan själva. Vi såg det som en stor ära, men fick tyvärr tacka nej.

Har du något härligt Spinal Tap-minne?

– Mängder. Jag minns en gång när vi spelade i Helsingfors och det flög upp något i ansiktet på mig från publiken. När jag tog bort det så visade det sig vara ett par smutsiga kalsonger. Kommer jag ihåg rätt ville killen ha tillbaka dem med en autograf på. Vår trummis och basist brukar alltid ta några öl efter showen. En gång kom de tillbaka klockan sex på morgonen och trummisen hade slagit ut sina framtänder. Det brukar hända ganska mycket sådant när vi är ute.

NICLAS MÜLLER-HANSEN

»Där stod Blackie Lawless iförd bara en handduk, så han blev inte jätteglad«

NIKI ROCK

BARBE-Q-BARBIES

Finskt Ramones/Girlschool-ös

Straight, fast and melodic Power Metal from the heart of Sweden, feat. Tommy Johansson (SABATON) on guitar and vocals! If you are into **HELLOWEEN**, **GAMMA RAY** and **STRATOVARIUS,** you will love **MAJESTICA**!

MAJESTICA

ABOVE THE SKY

CD-DIGIPAK INCL. 2 BONUS TRACKS
2LP IN GATEFOLD INCL. 2 BONUS TRACKS
DOWNLOAD - **IN STORES NOW**
INCLUDES THE SINGLE "RISING TIDE"

"Catchy choruses, stunning melodies. WALKWAYS offer 57 minutes of great fresh, strong & diversified metal!"
MYROCK MAG (FR)

For fans of **IN FLAMES**, **KORN**, **DISTURBED** and **DEFTONES**

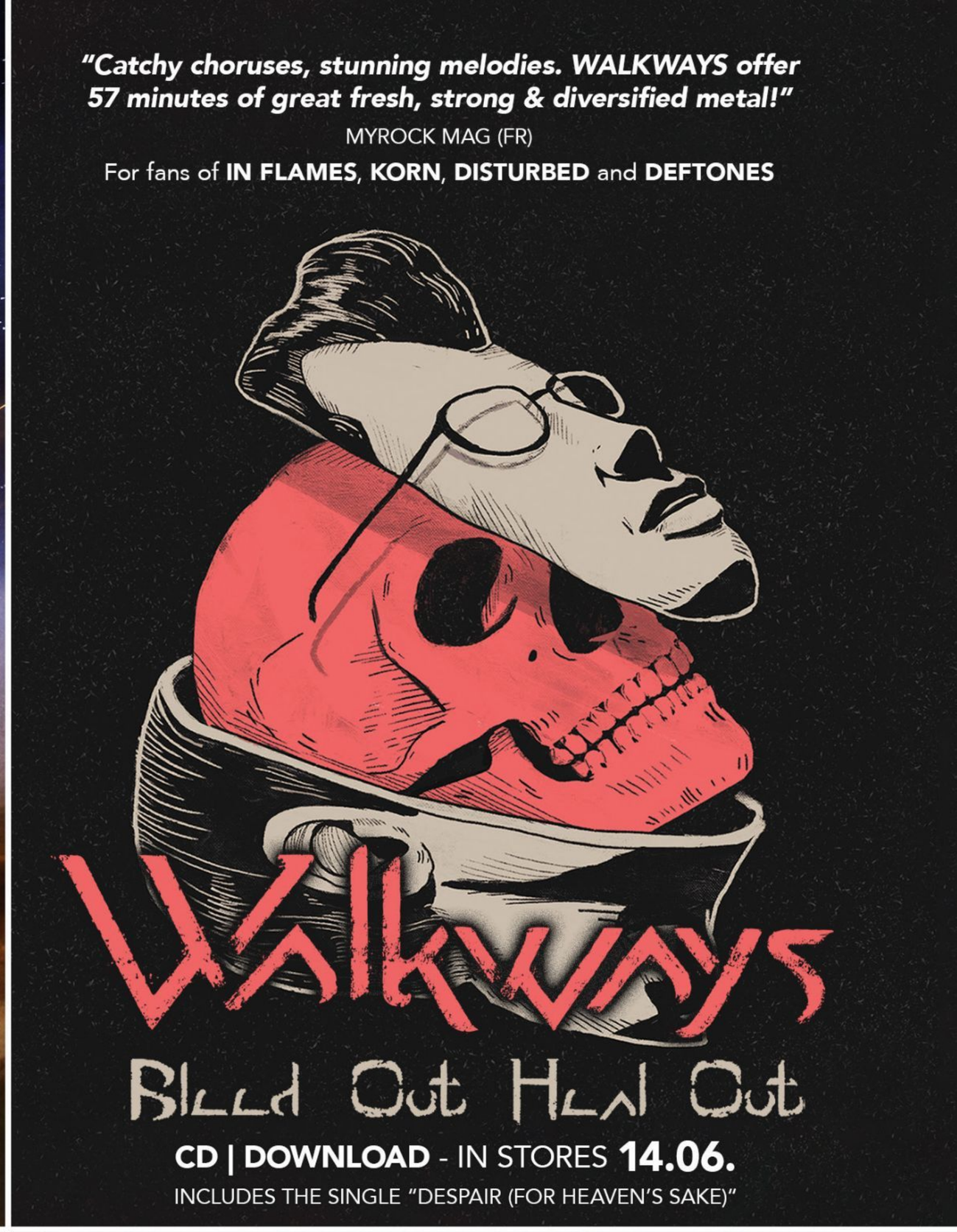

WALKWAYS

Bled Out Healed Out

CD | DOWNLOAD - IN STORES **14.06.**
INCLUDES THE SINGLE "DESPAIR (FOR HEAVEN'S SAKE)"

"With immense attention to detail and a hearty dose of epicness, Turilli and Lione succeed in enriching the symphonic metal that we all know and love with a modern sheen."
METAL HAMMER (GER)

TURILLI / LIONE

RHAPSODY

ZERO GRAVITY

REBIRTH AND EVOLUTION

LIVE!
27.09. Stockholm
- Fryshuset Klubben -

CD-DIGIPAK INCL. BONUS TRACK | DOWNLOAD
2LP IN GATEFOLD INCL. BONUS TRACK
IN STORES **28.06.**
INCLUDES THE SINGLE "PHOENIX RISING"

"FANTASTIC POWER METAL WITH EXCEPTIONAL GUITAR WORK! I LOVE IT!"
Doro Pesch

NORTHTALE

LIVE!
14.08. Falun
- Sabaton Open Air -

THE NEW BAND
of guitarist Bill Hudson
(TRANS-SIBERIAN ORCHESTRA, DORO, ex- U.D.O./DIRKSCHNEIDER)
& vocalist Christian Eriksson
(ex-TWILIGHT FORCE)!

WELCOME TO PARADISE

CD INCL. BONUS TRACK | LP | DOWNLOAD
IN STORES **02.08.**
INCLUDES THE SINGLE "HIGHER"

CHECK OUT!
OUR NEW NUCLEAR BLAST MAGAZINE
More than 30000 CDs, Vinyl, T-Shirts, Longsleeves, Poster, DVDs... order free at:
Nuclear Blast - Oeschstrasse 40 - D-73072 Donzdorf - Germany
Tel. +49 (0) 7162-928026 - Fax +49 (0) 7162-24554 - email: mailorder@nuclearblast.de

Bertus

ginza.se

NUCLEAR BLAST

NUCLEAR BLAST MOBILE APP FOR FREE ON IPHONE, IPOD TOUCH + ANDROID!
Get the NUCLEAR BLAST mobile app NOW at **http://road.ie/nuclearblast FOR FREE** or scan this QR code with your smartphone reader!

Nyheter

Eric Moore, sångare i det amerikanska 70-talsbandet Godz, avled i urinblåsecancer den 17 maj, nyss fyllda 67 år.

Phil McCormack, sångare i Molly Hatchet, dog den 26 april, 58 år gammal.

New York Dolls gitarrist Sylvain Sylvain undergår behandling för cancer.

Ghosts nästa album, som börjar spelas in i januari 2020, kommer att bli tyngre och mörkare än balladtunga »Prequelle«, enligt Tobias Forge.

Vixen har inlett arbetet på sin första skiva med sångerskan Lorraine Lewis (Femme Fatale) som ersatt den i januari avhoppade Janet Gardner.

Deep Purples förre revisor Dipak Rao har dömts till sex år och fyra månaders fängelse för att ha bestulit bandet på 2,2 miljoner pund mellan 1992 och 2014.

Helix trummis Greg »Fritz« Hinz har hämtat sig från skallskadorna från ett fall i november förra året och är åter aktiv medlem av bandet.

En musikal uppbyggd kring låtar av **ZZ Top** och betitlad »Sharp dressed man« får troligtvis premiär i Las Vegas 2020. Bandet själva är »verkställande producenter« och handlingen kretsar kring en bilmekaniker och »nutida Robin Hood« från Texas.

Scorpions har börjat på ett nytt studioalbum som de är försiktigt optimistiska till att kunna släppa 2020.

Dark Element är färdiga med sitt andra album som troligtvis släpps under hösten.

Faith No Mores sångare Mike Patton har spelat in ett album med den franske veterankompositören Jean-Claude Vannier som släpps i september.

Evanescence ska börja arbeta på sitt första studioalbum sedan 2011.

Volbeats sjunde album är betitlat »Rewind, replay, rebound« och släpps den 2 augusti.

Entombed planerar nya inspelningar inom de kommande månaderna, enligt gitarristen Alex Hellid.

Nitro har splittrats.

Firewind, vars gitarrist Gus G nyligen var aktuell som medlem av den grekiska Eurovision Song Contest-juryn, går in i studion till sommaren.

Last Crack har spelat in nya albumet »The up rising«.

Benediction går efter 21 år skilda vägar med sångaren Dave Hunt, som blivit för upptagen med studier och sitt andra band Anaal Nathrakh.

Dokkens trummis Mick Brown tar timeout från livespelande. Vikarierar gör BJ Zampa (House Of Lords).

Teramaze

Hur skulle du beskriva Teramaze för en okunnig?

– Jag antar att det är en progressiv metal influerad av Dream Theater och även element hämtade från band som Metallica och Pantera, säger gitarristen Dean Wells. Själv gillar jag en massa pop, men även riktigt brutal musik. Jag kan skifta mellan å ena sidan Carcass och Death, å andra sidan Savage Garden och Michael Jackson.

Jag har läst att du inte tycker att det »riktiga« Teramaze föddes förrän med det fjärde albumet »Anhedonia« som kom 2012 . Hur menar du?

– Jag startade bandet som tonåring 1993 och hade på den tiden ingen aning om vad jag skulle göra för musik. Sedan började jag jobba som producent och när jag återupptog Teramaze blev musiken väldigt mycket tyngre. Det bidrog säkert också att jag samarbetade med Jeff Waters (Annihilator), som medproducerade plattan och förde med sig sina mer old school-betonade influenser. Jag lärde mig massor av Jeff.

Är det nya albumet »Are we soldiers« ett temaalbum?

– Det är inte ett temaalbum såtillvida att låtarna är skrivna för att hänga ihop med varandra. Men alla låtarna är skrivna utifrån min vilja att få folk att tänka. Det finns en låt som heter »Orwellian times« och jag tycker definitivt att författaren George Orwells förutsägelser har blivit verklighet. Vi är alla hårt kontrollerade och man kan inte säga det ena eller det andra. Vi är som räkor som kokas levande utan att fatta vad som händer med oss.

Vem handlar »From saviour to assassin« om?

– Inte om någon specifik person, utan om det faktum att vi alla kan utkämpa krig där det inte säkert räcker att vara en räddare. Ibland måste man göra sig av med folk i sitt liv för att må bra.

»Are we soldiers« är ett väldigt mörkt album. Är du en dyster person?

– Hahaha! Jag älskar att skratta mer än någonting annat och frågar du medlemmarna utser de garanterat mig till bandets clown. Men jag tar min musik och mitt sökande efter sanningen väldigt allvarligt. Jag tycker att plattan är djup snarare än mörk och det är en stor skillnad.

Hur vill du beskriva Australiens prog metal-scen?

– Den lever och har hälsan, men vi har inte så mycket med den att göra. Vi har snarare spelat med band som Dragonforce, Queensrÿche och Arch Enemy.

DANIEL REICHBERG

FOTO KARINA WELLS

Aggressiv prog metal

»Det handlar om att vi känner oss som ett lite otursförföljt band«

IVAN HÖGLUND, PRETTY WILD

Nu släpper ni »Interstate 13«, er tredje skiva på elva år.

– Shit, har det gått så lång tid? säger sångaren Ivan Höglund. Det har gått lite i vågor. Vi var väldigt aktiva när vi 2008 släppte vår debut-ep »All the way«. Sedan var vi mer passiva i ett par år. När vi släppte vårt självbetitlade debutalbum 2014 var vi ganska aktiva ett tag igen. Sedan har det varit lite strul med bandmedlemmar som hoppat av. Den här plattan var tänkt att släppas för ungefär tre år sedan.

Vad kan du säga om skivan?

– Den följer i Pretty Wilds anda. Skivan är melodisk med stora refränger. Den har en del lite tyngre låtar jämfört med den förra och kanske ett något mörkare sound.

Vad är tanken bakom albumtiteln »Interstate 13«?

– Det handlar om att vi känner oss som ett lite otursförföljt band. Det har inte funnits någon tanke bakom att vi har varit passiva ibland, utan det är grejer som har hänt. Det var någon turnémanager som fick en hjärtattack. När vi skulle ut som förband till Fatal Smile i England blev de osams på en bar i München och drog sig ur.

Var det precis innan ni skulle åka iväg på den turnén?

– Det var inte direkt veckan innan, men med tanke på hur mycket planering som går in i en sådan grej var det rätt nära inpå.

Hur ser låtskrivandet ut i bandet?

– Jag har skrivit i princip alla låtar till skivan, förutom »Meant for trouble«. Den har vår gitarrist Axl Ludwig skrivit och så har jag skrivit till lite.

Hur har skivan spelats in och producerats?

– Jag har producerat, mixat och mastrat. Trummorna är inspelade i en studio i Malmö, resten är inspelat hemma hos mig i Upplands Väsby.

Det har varit mycket jobb för dig. Är du nöjd med resultatet?

– Nöjd blir jag väl aldrig... Men det går i vågor. Ibland kan jag känna mig nöjd. Sedan hör jag något som jag stör mig på och så vill jag spela in hela skivan på nytt igen. Men det är väl så det ska vara. Så kan man göra allt bättre till nästa platta.

Du är något av en perfektionist?

– Jo, jag brukar få höra det. Till de andras förtret...

Är du en slavdrivare i studion?

– Ja. Det är inte rätt förrän det är rätt.

Blir det konflikter om det ibland?

– Ja, det kan det väl bli. Men för det mesta handlar det inte om de andras prestationer. Det kan mer vara att de tycker att mixen låter bra och jag vill göra om den från början igen.

ZENDT

FOTO MARCUS NYMAN

Hårdrock från Malmö/Stockholm

Sabaton OPEN AIR

AUGUST
14-17
2019

LUGNET
FALUN
SWEDEN

UDO · APOCALYPTICA · ALESTORM

ENSIFERUM CANDLEMASS RIOT V BLOODBOUND ELVENKING
GLORYHAMMER ARKONA BORKNAGAR LIV SIN MANIMAL
BROTHERS OF METAL SERENITY UTMARKEN NERVED
VISIONS OF ATLANTIS KARDINAL SIN GRAILKNIGHTS
WAR OF THRONES ATTICK DEMONS NORTHTALE LAGERSTEIN
CRYSTAL VIPER FROZEN CROWN GAUPA
PREHISTORIC ANIMALS RAVE THE REQVIEM
BILLION DOLLAR BABIES SABATON

AUGUST 14-17 - FALUN, SWEDEN
WWW.SABATONOPENAIR.NET

Rods

»Brotherhood of metal« kan vara Rods mest allsångsvänliga album hittills, med klara drag av Manowar.

– Joey DeMaio är en mycket god vän och jag har den största respekt för honom och hans band, säger sångaren och gitarristen Dave »Rock« Feinstein. Många musiker har liknande bakgrund och då uppstår likheter. Att vi har lagt till keyboards torde ha breddat soundet. Studions ägare Ronnie Park är keyboardist och fick fram exakt vad jag ville höra. Av låtarna på nya skivan skrev trummisen Carl Canedy »1982« och föreslog titeln »Louder than loud« som gav upphov till texten och låten. Resten har jag själv gjort och jag gör inte längre »sex, drugs and rock'n'roll«-texter. Titelspåret »Brotherhood of metal« har ett mycket meningsfullt budskap: alla som älskar den här musiken ingår i brödraskapet, vare sig man är man eller kvinna. »Tyrant king« kan vara vem som helst – är det en sjukdom, en person, eller bara en känsla som är tyrannen i just ditt liv? Jag vill att texterna ska vara meningsfulla och gå att relatera till.

Vad handlar »1982« om?

– Det är en mycket intressant text om Rods historia. Bandet bildades före 1982, men Carl valde den titeln för att den var lätt att rimma på. Här berättas historien om ägaren till musikaffären där vi repade varje dag, som försåg oss med instrument och som vi kallade »the Rodfather«. Det berättas också om vår turné med Iron Maiden och om våra första två basister. De var inte rätt för bandet, men när Garry Bordonaro kom med så var den rätta trion komplett.

Varför har det tagit så lång tid att följa upp återföreningsalbumet »Vengeance« (2011)?

– Jag vet inte säkert vad fansen tyckte om »Vengeance«, men vi i bandet blev inte så nöjda med den. Samma år gjorde vi 20-30 Europagig med Dio Disciples – vår längsta turné sedan återföreningen. Vi har även spelat på festivaler, varav SRF 2014 var en av de allra bästa. Det senaste året har vi inte tagit några spelningar alls, för att vi ville göra en platta till. Nu är den klar, och den är fantastisk, och vi har nytt kontrakt med SPV. Nu vill vi inget hellre än att komma ut och spela igen. Det skulle vara så kul att köra ett uppdaterat liveset med de nya låtarna jämsides med de Rods-klassiker som alla vill höra. Vi kanske rentav gör ett album till. Som det känns nu tänker vi fortsätta så länge som folk vill höra oss.

På sätt och vis kom en ny platta 2015, då »Hollywood« från 1986 med Canedy, Feinstein, Bordonaro & Caudle återutgavs under namnet Rods.

– Den skivan är från en period då Rods var inaktiva och jag hade skrivit en del låtar som inte var Rods-låtar. Carl berättade att han hade hört en suverän sångare, Rick Caudle, i tv-programmet »Star search« och vi spelade in »Hollywood« med honom. De här låtarna krävde en riktigt bra sångare och Rods begränsades av vad medlemmarna klarade av. I Elf kunde jag skriva vadsomhelst, för Ronnie James Dio hade inga begränsningar som sångare. Rods var mer ett amerikanskt Motörhead.

Vilka gamla Rods-skivor gillar du mest respektive minst?

– De har alla sin charm men det första, »Rock hard« (1980), betyder mest för mig. Där gjorde vi i princip allt själva och där finns ett flertal låtar som alla fortfarande vill höra, som »Crank it up« och »Power lover«. En skiva som »Wild dogs« (1982), som vi gjorde i England med en utomstående producent, är en av våra mest populära bland fansen. Själv tycker jag inte att ljudet är så bra, fast där finns en del starkt material.

Lustigt att du säger det, då den trehövdade hunden från »Wild dogs«-omslaget är tillbaka på »Brotherhood of metal«.

– Det var SPV som först sa: »Vore det inte kanon med en futuristisk version av 'Wild dogs'-omslaget?« Det gamla omslaget var suveränt, det var det tröjmotivet som fansen alltid ville ha. Så vi pratade med Eric Philippe, som gjort omslagen till tre av mina soloplattor samt »Vengeance«, och slutresultatet blev fantastiskt. Originalmotivet inspirerades av titellåten till »Wild dogs«, kopplingen till grekisk mytologi och hunden Kerberos gjorde vi i efterhand.

ERIK THOMPSON

FOTO ROGER WILLIAM THEISE

»I Elf kunde jag skriva vadsomhelst, för Dio hade inga begränsningar som sångare«

ARBETSKLÄDER, SKIDSKYTTE OCH HÅRDROCK

VI SES PÅ SWEDEN ROCK!

Snart är det dags! Förutom att leverera schyssta arbetskläder till all fantastisk personal som gör festivalen möjlig är Fristads såklart på plats. I vårt tält på festivalområdet kan du tävla i Skidskytte om biljett till nästa års festival. Kolla även in vår festivalkollektion som säljs på plats och plocka upp en gratis t-shirt med årets unika print. Ha en grym festival och hoppas vi ses!

Och just det, du vet väl att du kan handla från hela vårt sortiment på fristads.com

fristads.se

FRISTADS®

Xentrix

Xentrix var ett av de brittiska thrashgäng som kom till under en era där genren började blekna bort och å ena sidan death metal, å andra sidan grunge, tog över. Hur upplevde du era första år?

– Förmodligen kunde vi inte riktigt nå den publik vi ville, säger gitarristen Kristian »Stan« Havard. Vi var som du säger sena, med debutplattan som kom 1989. Vi missade en del av thrashens storhetstid. Men vi hann vara med om en del bra saker, fick öppna för Testament och Sepultura och sådant. Vi spelade med Sacred Reich och några av de amerikanska band som på den tiden drog stor publik. Det var coolt. Men vi fick aldrig åka över till USA eller något sådant. »Hur kommer det sig att de kan komma över hit när vi aldrig får åka dit?«, undrade vi.

Tredje plattan »Kin« kom 1992, året efter Metallicas svarta album.

– Metallica var alltid en måttstock. När de gjorde något hade de allas blickar på sig. Jag minns att jag hörde »Enter sandman« och hatade den. Det gör jag fortfarande. Men skivan satte en dagordning där det hårdaste och thrashigaste skulle skalas bort och man skulle tänka något slags stadionrock. Det där fick inflytande på i stort sett alla. Stora band som Testament, Forbidden och Megadeth gjorde också musikaliska avstickare. Det var ingen bra tid för vår genre. I backspegeln påverkade det nog även oss, även om jag inte tror att jag någonsin försökte göra ett »black album«.

Det är i vart fall de två första Xentrix-albumen »Shattered existence« och »For whose advantage?« ni haft i sikte på comebackverket »Bury the pain«.

– »Scourge« från 1996 var den sista platta vi gjorde innan vi la ned bandet. Det berodde helt enkelt på att ingen verkade intresserad av att lyssna på oss. I mina ögon är det inte ens någon Xentrix-platta. Vi ville byta namn men fick inte för skivbolaget, som då skulle vägra att släppa den. Den är något annat och går inte särskilt bra ihop med vår övriga diskografi. När jag började skriva »Bury the pain« ville jag bringa klarhet i vad Xentrix står för och göra det album vi borde ha gjort redan 1991. Detta är i min bok vår egentliga tredje skiva, uppföljaren till »For whose advantage?«. Hur det var att gå tillbaka till en stil vi en gång lämnat bakom oss? Tja, jag var runt 18 år när jag skrev vår första platta och jag är 49 år nu, så det är klart att en del tid har gått. Allt är annorlunda. Men riffen och den typen av låtskrivande finns fortfarande där och är fortfarande något jag älskar att göra. Det är inget jag har behövt tvinga fram. Det var lätt och flödade bara på. Betydligt lättare än att göra de där skivorna på 90-talet, faktiskt. Jag har en teori där låtar och riff flyter omkring och man bara behöver ställa in sin hjärna på att ta emot dem. Man ska inte tänka så mycket när man skriver. Det är min lilla hippieinställning till låtskrivande.

Nu är Xentrix alltså tillbaka, och med ny skiva, 23 år efter upplösningen.

– Är det så jävla länge sedan? Jag har inte riktigt tänkt på det. När vi la av hade thrash blivit ett fult ord och i den mening man lyssnade på metal var det i nyare tappningar. Som sagt, det fanns inget intresse, och vi beslöt att sluta köra våra huvuden i väggen. Runt 2010 började folk plötsligt att prata om oss och säga till oss att »Shattered existence« var legendarisk, en UK-thrash-klassiker och sådana saker. Vid det laget blev vi väldigt överraskade över att någon kom ihåg oss. Och det är en av anledningarna till att vi satte igång igen. Vi gjorde våra första gig som förband till Kreator och folk verkade glada över att vi återvänt, sjöng med i låtarna och allt. Det var fantastiskt. Till en början var meningen bara att göra några spelningar. Men det gick bra och vi blev trötta på att spela samma gamla låtar. Tiden hade kommit för att göra något nytt. Kort efter att vi hade spelat in hela skivan kom vår sångare Chris Astley på att han inte längre ville hålla på med musik, varför vi fick lägga två år på att hitta en ny sångare i Jay Walsh. Han la sedan om all sång på inspelningen.

RICHARD LAGERGREN

»Metallica var alltid en måttstock. Jag hörde Enter sandman och hatade den«

HIRVI

CHALLENGE ACCEPTED

SPORTSMAN® RANGER® RZR®

SPORTSMAN
X2 570 EPS NORDIC PRO
PRIS FRÅN: 117.375 KR*

SPORTSMAN
6X6 570 EPS
PRIS FRÅN: 146.125 KR*

RANGER
DIESEL
PRIS FRÅN: 198.625 KR*

RZR
64 XP 1000 EPS
PRIS FRÅN: 206.125 KR*

**Pris inkl. moms. Leverans- och monteringskostnad kan tillkomma.*

WWW.POLARISSVERIGE.COM

POLARIS®

ÖGAT

Neal Morse

Vilka musiker tittade du på som ung för att förstå hur man ska agera på scen?

– Den första konserten jag var på var Grand Funk Railroad i Los Angeles, med Black Sabbath som förband när jag var tio eller elva år gammal. Året efter kom Black Sabbath tillbaka med Yes som förband och att se Yes förändrade allt för mig. Dels visuellt, men också musikaliskt. Min pappa var körledare så jag växte upp med klassisk musik, men gillade också radiopop och sedan upptäckte jag rockens kraft. Yes hade allt det. I min karriär som progressiv hårdrockare har jag alltid försök att ha med alla dessa element. Men den artist som har inspirerat mig mest är nog Peter Gabriel. Det är egentligen ganska lustigt eftersom jag aldrig har sett honom live, bara i videor. De hade en väldigt stor inverkan på mig. Han utstrålar någon sorts ledsam medkänsla som jag uppskattar. Man kan känna hans hjärta. Jag vet inte om det är något jag direkt har tagit efter själv, men jag tänker ofta på det.

Vilken är den bästa konsert som du har sett?

– Den första jag kommer att tänka på var när jag var 14 år och såg Who på deras »Quadrophenia«-turné. Vi campade utanför för att få biljetter och konserten var ganska spektakulär. Med tanke på allt det här växte jag nog upp i tron att alla band hade en rejäl liveshow.

Finns det något under ditt liv som du önskar att du aldrig hade sett?

– Ja, skumma karaktärer på Reeperbahn i Hamburg till exempel. Eller vissa band, som jag inte vill nämna namnet på, som kanske borde ha lagt av innan de blev för gamla och i stället lämnat oss med minnena.

Vilka roliga saker har du sett i publiken när du har stått på scen?

– En gång spelade jag ett gig med ett slags cirkustema. Då kom det in en riktig elefant på spelstället och när den gick förbi mig åkte snabeln in under keyboarden.

Vad fick du se när din musikal »Jesus Christ – the exorcist« i fjol sattes upp första gången?

– Det jag såg var en dröm som gick i uppfyllelse. Det var inte en regelrätt musikal, utan kanske 60 procent konsert och 40 procent teater. Vi hade bara tre och en halv dag att repa ihop oss och på den tiden hinner man inte med att sätta upp en full produktion, men mer än 50 människor var involverade. Vi körde inte med scenkostym, utan alla hade svart t-shirt och det gick hur bra som helst. Givetvis var det inte perfekt, men publiken verkade gilla det. Och allt spelades in, så Frontiers kommer väl att släppa en dvd nästa år kanske.

Vem i rollbesättningen kom du på dig själv med att betrakta mest?

– Den stora överraskningen var Talon David som spelar Maria Magdalena. Hon är faktiskt kompis till min dotter, så hon är bara i tidiga 20-årsåldern och kom med sist av alla. Jag hade testat olika rocksångerskor, men inget fungerade, så med fyra veckor kvar till premiären föreslog min fru Talon. Jag skickade en låt till henne och hon skickade tillbaka en video och det var fantastiskt. Hon är dessutom den som har mest teatererfarenhet eftersom hon pluggar scenkonst på universitetet.

Vad vill du se innan du dör?

– Som kristen skulle jag vilja se så många som möjligt ansluta sig till Jesus. Inte för att jag försöker kontrollera någon, men det är det bästa som finns. Sedan vill jag se mina barnbarn växa upp. Jag skulle vilja att vi alla stack och åkte skidor tillsammans någonstans.

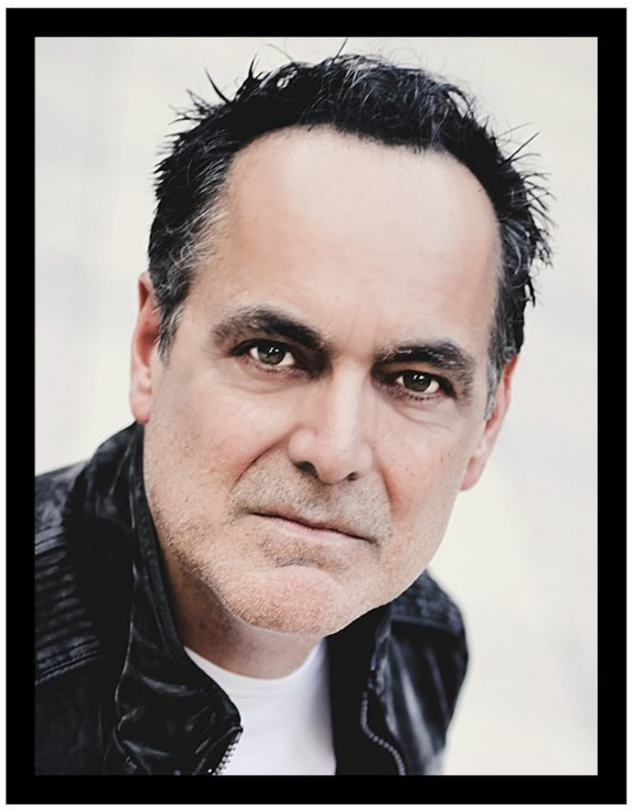

58-årige Neal Morse är en amerikansk multimusiker, mest känd från Spock's Beard och Transatlantic. Han är aktuell med albumet »Jesus Christ – the exorcist«.

FOTO JOEY PIPPIN

Tror du att du kommer att se ett vitt ljus när du dör?

– Jag läste Eben Alexanders bok »Proof of heaven: a neurosurgeon's journey into the afterlife« och det var väldigt intressant. Det handlar om en större upplevelse än att bara se ett vitt ljus, men jag skulle inte bli förvånad om det var så det gick till. Det finns ändå många som har haft nära döden-upplevelser.

När såg du något senast som fick dig att gråta?

– Jag är en gråtare, så jag gråter i slutet av nästan varje spelning. Jag är så tacksam mot Herren för att jag har fått den här möjligheten och blir så rörd av publikens reaktion och glädje.

Vad ser du när du tittar dig själv i spegeln?

– Ett skägg. Jag har odlat ett skägg för första gången, så jag kollar alltid till det. Det är helt nytt för mig och jag gillar det, men jag lär inte ha det särskilt länge. Min fru gillar inte det eftersom hon tycker att det luktar hår. Så om det betyder färre kyssar från henne ryker det. Funktion framför mode.

Vad ser du när du tittar på världen i dag?

– Det beror på var jag är och vilken dag det är. Häromdagen åkte jag skidor i österrikiska Alperna och då såg jag något som var så obeskrivligt vackert att jag knappt kunde andas. Andra dagar på turné besöker vi platser som kan vara ganska tuffa. Så jag ser mycket mörker och mycket ljus och tror att vår uppgift är att tillföra så mycket ljus vi kan medan vi är här.

SIMON LUNDH

»Det kom in en riktig elefant på spelstället och när den gick förbi mig åkte snabeln in under keyboarden«

TRIFFID ▲ DANGER CONCERTS PRESENTERAR

King Diamond

SPECIAL GUEST

БАТЮШКА

8.8 STOCKHOLM FRYSHUSET ARENAN

BILJETTER: TICKSTER.COM

THE SACRAMENT OF SIN TOUR 2019

POWERWOLF

SPECIAL GUEST

GLORYHAMMER

16.11 STOCKHOLM FRYSHUSET ARENAN

17.11 GÖTEBORG TRÄDGÅRN

BILJETTER: TICKSTER.COM

Firespawn

I stället för renodlad death metal är det inslag av heavy metal med i mixen på nya skivan »Abominate«.

– Det är absolut något nytt som vi inte har haft med tidigare i musiken och det vill jag nog tillskriva vår gitarrist Fredrik Folkare och trummis Matte Modin, säger gitarristen Victor Brandt som även är basist i Entombed AD och livebasist i Dimmu Borgir. De har skrivit mer material till denna skiva än tidigare, framförallt Fredrik. Jag upplever att vi har en fin utveckling av bandet. Vi har en bra bandkänsla och alla är varma i kläderna.

Vem har bidragit med vad denna gång?

– Jag bidrar mest med tokmangelbiten, det som är lite snabbare och lite mer Morbid Angel. Detta är något Matte också delar och tillsammans gjorde vi låten »Godlessness«. Det började med att vi spelade i Köpenhamn för två år sedan. Där satt vi på en bryggeripub vid namn Warpigs medan han nynnade på ett riff som var klockrent. Jag satte igång diktafonfunktionen på telefonen, spelade in och när jag kom hem tog jag fram gitarren och började fylla på med riff och sedan bollade jag och Matte låten fram och tillbaka. Fredrik är mer melodiös än mig och han står för kanske 90 procent av alla solon på skivan. Han är grymt duktig, en av de bästa gitarrister jag spelat med. Eftersom jag spelar gitarr, och det inte är mitt huvudinstrument, lär jag mig mycket av honom vilket är kul och utvecklande. Vår basist Alex Friberg är den som har skrivit merparten av texterna och han är otroligt drivande, nästan som ett management i sig själv. Vår sångare L-G Petrov är också grym på alla sätt. Väldigt ödmjuk trots att han är en legendar som jag tycker sjunger bättre nu än någonsin tidigare.

Söker du dig aktivt utanför ert tidigare musikaliska ramverk, eller är det bara något som måste ske?

– Jag upplever att vi inte har något musikaliskt ramverk. I alla fall om jag jämför med de andra banden vi spelar i. Vi vet vad vi vill göra i Firespawn: death metal som skiljer sig från det vi gjort och gör annars. Vi har en väldigt bra arbetsrutin. Alla har trivts samtidigt som vi har fått resultat. Vi är ett erfaret gäng som lämnat våra egon hemma. Det finns otroligt mycket musik i dag som är tillgänglig för gemene man och då är det viktigt att belysa att man har något att komma med. Man måste ha både självförtroende och våga säga att detta är något man står för. För att överhuvudtaget komma fram, synas och uppmärksammas får man inte vara blyg för sitt eget arbete. Det spelar ingen roll hur starka låtar man än har om ingen hör dem.

Så vad är det ni har att säga?

– Om man till exempel skulle kalla musik ett konstnärligt uttryck skulle jag beskriva det som att vi har något vi vill säga och berätta. Det är det vi vill få ur oss som är kärnpunkten, inte att vi behöver bevisa oss spelmässigt kunniga. Vi vill ge tillbaka till en genre vi själva lyssnar på, identifierar oss med och brinner för. Vi vill göra genren starkare och bidra till death metal. Även om det är som du säger, att vi har nya inslag, var det inget vi aktivt sa att vi skulle göra utan vi höll det öppet. Det skulle vara en positiv process så att det inte blev skrivstopp någonstans. Jag läste en artikel om vad som fungerar på arbetsplatser och det effektivaste var att ha högt i tak. Man får säga »fel« och det får vara öppet och fritt.

Och vad kan du berätta om låtarna?

– Alex har skrivit sju av texterna och han har mer av ett historieberättande i sina texter än vad jag har. Jag gissar att det är en Iron Maiden-bakgrund som spökar. Jag har mer abstrakta texter där jag vill att det ska vara öppet för lyssnaren att tolka så att det blir en egen upplevelse. Jag gillar verktyg, fraseringar och texter som förstärker känslan jag får av låten. Lite som en skräckfilm, man bygger vidare på helheten för att spetsa ett budskap.

Vilket går ihop med att ni använder temat från skräckfilmen »Suspiria« som ert intro live.

– Jag fick skivan med soundtracket av Jesper Forselius, originaltrummisen i The Kristet Utseende, när jag fortfarande bodde i Gnarp för många år sedan. Gillar man musik och är öppen för andra genrer behöver man inte bara lyssna på en och samma genre. Det kan vara väldigt inspirerande med något nytt.

CECILIA WEMGÅRD

»Jag bidrar mest med tokmangelbiten, det som är lite snabbare och lite mer Morbid Angel«

ÄVENTYRET FORTSÄTTER.

Vi är stolta över att få presentera nästa kapitel i Superior Drummer 3-sagan: **Orchestral Percussion SDX**. Välkommen till marknadens förmodligen bredaste samling orkestrala slagverksinstrument, samplade med surround-mickning och nästintill löjligt minutiös detaljrikedom i samma 330 kvadratmeter stora rum som Superior Drummer 3-ljudbiblioteket.

Det blir inte mer episkt än så här. Lyssna och kolla videos på www.toontrack.com.

WWW.TOONTRACK.COM

TOONTRACK

DÖDEN ELVIS 01

Förmodligen en av de mest överflödiga debatterna i världen:
Lever Elvis?

Överhuvudtaget ingen fråga. Han kommer fortfarande leva när alla som nu diskuterar detta sedan länge är döda.

Hans musik har gjort honom odödlig tillsammans med Janis, Jimi, Wolfgang Amadeus, Freddie och alla andra. Många av dom förlorade kampen mot droger, alkohol och sig själva men de hade sedan länge besegrat döden.

th•mann
MUSIC IS OUR PASSION

VERDUN

SABATON VID DET BLODIGASTE SLAGFÄLTET

Sabatons nionde album handlar om krig. Det första världskriget för att vara mer exakt. SRM hänger med till slagfältet vid Verdun i Frankrike där drygt 700 000 soldater stupade eller sårades.

AV **JANNE MATTSSON**
FOTO **TIMO ISOAHO**

Ingenting spännande har någonsin hänt innan klockan två på natten, slår Sabatons basist Pär Sundström fast. Samtidigt som han gör det beställer han in en ny bricka med öl. Anledningen till konstaterandet är att han nyss avslutat en historia om hur man måste våga ta chanser för att ha roligt. Någonting han själv gjorde i Ryssland häromåret, vilket resulterade i en partynatt utan dess like som höll på långt in på småtimmarna. Samtidigt är vi även inne på småtimmarna i staden Verdun i Frankrike. På nattklubben La Barge för att vara noga. Belägen på en liten båt utanför stadens största hotell rymmer skorven endast ett litet dansgolv och en bar. För stunden är dansen lagd åt sidan och det är karaokekväll som gäller. En sysselsättning som uppskattas till fullo av Sabatons färskaste rekryt, gitarristen Tommy Johansson som blev medlem 2016. Eller som han kallar sig i karaokesammanhang »Tommy Montana«. Oviljan mot utsocknes, lång-

håriga hårdrockare är dock påtaglig och det är på vinst och förlust som Tommy skriver upp Abbas »Money, money, money«, som han även gjort en egen tolkning av på plattan »Swedish hitz goes metal« (2011), på en lapp som han ger till karaokevärden.

– Jag var lite orolig över att det bara skulle finnas franska låtar, säger Tommy. Men så hörde jag någon riva av Scorpions »Wind of change«. Det uteslöt att det enbart skulle finnas franska låtar och eftersom Abba är ett betydligt större band än Scorpions var oddsen att de skulle finnas med goda. Det finns tio låtar som är standard inom karaoke och en av dem är »Money, money, money«. Varenda gång som jag har sjungit karaoke har den funnits med, så jag chansade och fick rätt.

Det tar exakt en vers innan den minuten tidigare så nonchalanta publiken helt tappar fattningen. En efter en plockas mobiltelefonerna fram och när låten är över är det öronbedövande applåder som hörs medan vårt sällskap gör sorti från båten.

Mitt under pågående spelning på Sabaton Open Air i augusti 2016 gjorde gitarristen Tommy Johansson, längst till vänster, basisten Pär Sundström, sångaren Joakim Brodén, gitarristen Chris Rörland och trummisen Hannes Van Dahl sällskap som Sabatons nye gitarrist. Den första låten han framförde tillsammans med dem var »Resist and bite«.

Anledningen till att vi befinner oss i Verdun har givetvis med Sabatons nionde album »The great war« att göra. Denna historiskt viktiga stad som den 21 februari 1916 utsattes för en nio timmar lång artilleribeskjutning från de tyska soldaterna. Först den 18 december samma år var slaget vid Verdun över. Historieböckerna beskriver det som att första världskrigets längsta och blodigaste slag slutade oavgjort med drygt 700 000 sårade, stupade eller saknade soldater. De fullt synliga kulhålen i de rustika husfasaderna gör verkligheten betydligt mer påtaglig än vad den någonsin var medan man läste Erich Maria Remarques krigsroman »På västfronten intet nytt« i grundskolan.

– Det lustiga är att om man pratar om den boken i Frankrike vet de inte vilken bok det är, säger sångaren Joakim Brodén. I Sverige är vi fostrade att tro att det är en av de största krigsromanerna någonsin och så vet fransoserna inte ens om den. Det är lite lustigt. Där ser man också hur en läroplan påverkar ens bild. Det är väldigt tydligt. Det vi läser om påverkar ju vår världssyn. Förmodligen är det därför jag är så intresserad av historia och inte bara militärhistoria. Det finns så mycket mer av den än det man fick lära sig i skolan.

De bruna jackorna är teamet bakom Sabaton History Channel. Militärerna är ur historiesällskapet Le Poilu De La Marne och killarna i kamouflagebrallor, de är Sabaton.

Sabaton och militärhistoria är någonting som går hand i hand sedan länge. Den 7 februari släpptes det första avsnittet på Sabaton History Channel. Ett projekt som är tänkt att täcka upp samtliga bandets låtar. Därför har åtskilliga timmar tidigare under dagen tillbringats i Argonneskogen tillsammans med historikerna Indy Neidell, Spartacus Olsson, deras team Timeghost samt Le Poilu De La Marne (»Den hårige från Marne«). Ett sällskap som klätt sig i tidsenliga uniformer och agerat kuliss åt bandet under inspelningen.

– Det är intressant för både oss och de som lyssnar på plattan att få en koppling till vad Jocke egentligen sjunger om, säger trummisen Hannes Van Dahl under en paus i inspelningen. Tanken bakom Sabaton History Channel är att spela in en episod om varje låt som Sabaton har skrivit. Att vara på plats och se var saker och ting faktiskt hände är intressant. För det är en sak att föreställa sig situationen och platsen. Att sedan se den på riktigt och höra Indy och Spartacus berätta om allting som har hänt är någonting helt annat.

Känns det som ert program eller är ni deras gästar?

– Lite av båda, säger Joakim. Det är ju *Sabaton* History Channel och allting bygger på personer eller händelser som vi har sjungit om. Men det är klart att det historiska har vi ingenting att säga till om. Där är Indy och Spartacus så oerhört mycket mer pålästa än vad vi är. Om avsnitten är 14 minuter långa är åtta minuter av dem ren historia och resten vår syn på händelsen. Meningen är inte att Sabaton History Channel ska vara en nördkanal, utan en inspirerande underhållningskanal. Det ska inte vara slutdestinationen utan startpunkten om man vill veta mer om en Sabaton-låt.

Utsätts ni för en övertro på ert kunnande?

– Absolut, hela tiden, säger Joakim. Vi gör djup efterforskning om de ämnen vi skriver låtar om, men vi kan inte allt. Vi är hårdrockare, för helvete! Jag skriver låtar och försöker krama min familj ibland. Det finns inte en chans att vi kan ha den historiska kunskapen på det globala spektrum som vi sjunger om. Vår efterforskning ger illusionen av att vi kan så mycket om historia. Medan vi i själva verket kan mycket om det vi sjunger om, för det har vi läst oss till. Titta på historiker, rent generellt har de alla olika specialområden och vi är överallt i historien. Mycket av den kunskap jag sitter på har inte ens med stridsvagnar att göra.

Stridsvagnar är däremot den andra dagens första ämne. Under gårdagens middag har den franska skivbolagsrepresentanten inte bara berättat att en unik inbjudan har kommit från regementet 1st Chasseur Regiment i Thierville-sur-Meuse alldeles utanför Verdun. De vill också ha Sabaton som regementets maskot. En önskan bandet ställer sig ödmjukt inför. För mig som inte har gjort lumpen kittlar besöket lite extra. Tommy har inte heller gjort lumpen. I bussen på vägen ut till regementet berättar han om sömnbesvären som satte käppar i hans hjul.

»Tanken bakom Sabaton History Channel är att spela in en episod om varje låt som Sabaton har skrivit«

Indy Neidell till vänster om gitarristen Chris Rörland och trummisen Hannes Van Dahl. Indy kan höras som historieberättare i specialutgåvan av det nya albumet »The great war«.

»'Reign of terror' är en låt jag skulle vilja spela live. Rent musikaliskt skulle det vara en utmaning och trummorna är coola i den. Jag har inte berättat det för de andra i bandet ännu, men de får veta om mitt önskemål nu«, säger Hannes Van Dahl.

– Lumpen intresserade mig inte så mycket men att vara med i musikkåren hade kunnat vara intressant, säger Tommy. »Tyvärr« var jag ärlig i mina antagningspapper och berättade att jag led av sömnproblem som liten. Då blev det blankt nej. Att de problemen berodde på att jag som liten var rädd för gastar och spöken tog man ingen som helst hänsyn till. Sömnproblem är någonting som kan komma tillbaka och sover man dåligt och ska ut på en fältövning kan det ställa till det för alla. Jag förstår tänket men som sagt var, det är väl kanske lite skillnad på ett barn och en vuxen person?

Har problemen kommit tillbaka någon gång?

– Sömnproblem, absolut. Men inte på grund av rädsla för gastar och spöken. Det var så pass illa under en period att jag var tvungen att ta sömntabletter för att somna. Det hela berodde på att jag är så pass lång och sängen i turnébussen var fem centimeter kortare än min längd och väldigt låg. Därför kände jag mig milt uttryckt inte speciellt bekväm i den. Andra bussar har aldrig varit några problem men just den här var i hemskaste laget. Jag sov riktigt dåligt under hela turnén och det rörde sig om max tre eller fyra timmar sömn per natt.

Det var alltså 2016 som Tommy anslöt till bandet efter att Thobbe Englund hade valt att lämna för en egen karriär. Men faktum är att Tommy var påtänkt för bandet i samband med 2012 års »Carolus rex« när originalbandet sprack.

– Jag hade lärt känna Joakim och Pär på en efterfest uppe i Piteå, säger Tommy. När det stod klart att de var i behov av nya medlemmar hörde de av sig till mig och frågade om jag var intresserade. De kände till mitt band Reinxeed. Dessutom hade jag varit med i »Allsång på Skansen« och sjungit tillsammans med Måns Zelmerlöw, så de visste att jag kunde föra mig på en scen. Men jag var mitt uppe i min egen karriär och trodde att Reinxeed var på väg att slå igenom. Dessvärre blev det inte så och jag gick in i väggen av flera anledningar. Saker och ting gick inte som jag hade planerat men jag hade i alla fall försökt. Efter att ha flyttat från Örebro 2013 och hem till Boden igen för att rehabilitera mig fick jag sakta men säkert upp ångan igen. När Pär återigen hörde av sig 2016 fanns det ingenting som kunde stoppa mig.

Sista dagen i Verdun fick Sabaton ett signerat foto och lokal champagne av historiesällskapet Le Poilu De La Marne.

Vid ankomst till regementet möts vi av en general, överste och löjtnant som är oerhört tacksamma för besöket. Att kalla dem vid namn är förbjudet, endast grad duger. Lite senare visar det sig också att löjtnanten både kan sin hårdrock och har ett oväntat skämtlynne. Under en rask promenad uppmanar han sällskapet att öka takten och vara »Fast as a shark«. Lite senare berättar han även att hans hjärta slår för två saker, militären och hårdrock – han har nämligen ett »Metal heart«! Men precis som i turnébunken blir längden även ett problem vid den första punkten på besöksprogrammet. En av regementets stridsvagnar har rullats ut och vi välkomnas att syna den både in- och utvändigt. Med mina 193 centimeter undviker jag att krypa ned i den. Detsamma gäller för lika långa Hannes som tycker att ta sig in är en sak, men sedan ska man ta sig ur också. Tommy med sina 195 centimeter lyckas däremot ta sig in genom en av luckorna.

– Hur det kändes att sitta i tanken? Trångt, nästan klaustrofobiskt. Men det var intressant att se. Man tänker att vara i en stridsvagn är som i filmen »Indiana Jones och det

Gitarristen Tommy Johansson, basisten Pär Sundström, sångaren Joakim Brodén, gitarristen Chris Rörland och trummisen Hannes Van Dahl framför kyrkogården vid Douaumont Ossuary utanför Verdun.

»Jag är dålig på att ta turistkort. Om jag själv inte är med på bild tar det mig två sekunder att googla upp ett bättre foto än vad en mobiltelefon kan göra«, säger Hannes Van Dahl.

sista korståget« där tio soldater går omkring inne i den. Men verkligheten är inte så, utan det är jävligt trångt. När jag kröp ut och fick höra att man kunde bli sittande där i 24 timmar med en flaska att kissa i, en hink att skita i och en liten låda med mat för hungern kändes det skönt att veta att jag troligen aldrig kommer att behöva sitta i en sådan i skarpt läge. Jag har varken längden eller kunnandet på min sida.

Lite mer plats erbjuds det i stridsvagnssimulatorhallen. Dessvärre är instruktionerna på franska och direkt bristfälliga. De enda som överlever ute på det animerade slagfältet är Hannes och Joakim.

– Vi är ett bra team, säger Hannes efter en tur i den hydraulstyrda mångmiljonmaskinen. Men så kommer vi också fräscha från studion med god samarbetsvilja. Hade vi förstått mer om hur man laddar om och avfyrar hade vi nog överlevt mer än 23 sekunder också. Vi fick instruktioner men de var på franska, så det var i svåraste laget. Det är inte bara en knapp att trycka på i en tanksimulator, utan det får ett SSL-bord att verka fjuttigt.

Efter simulatorbesöket väntar en kortare promenad till regementets privata museum. På vägen dit passeras stallbacken och Hannes berättar för löjtnanten att han har en clydesdalehäst och islänning hemmavid, vilket imponerar på löjtnanten. Än mer imponerad blir han efter att jag uppmanat Hannes att berätta att han även har två tanks. När löjtnanten sedan får veta att det är scenrekvisita försvinner leendet från läpparna. Efter att ha besökt museet är Joakim lyrisk.

– Vilket sanslöst imponerande historierum, utbrister sångaren. De har en sådan lång historia och att jämföra den med exempelvis Fort Bragg i USA är inte ens möjligt. Det här regementet fanns *innan* USA ens var ett land! Det fanns innan Napoleon härjade och var en del av ett kungadöme. Sedan rullade deras historia på fram till i dag och moderna Afghanistan. Det gör det här besöket helt unikt. Bara det här regementet har den här historien.

Lustigt nog avslutas besöket med regementes egna öl inne i en barack som även den andas historia. Inredningen är sparsmakad men dess föremål fortsätter att vittna om historiens vingslag. Någon annan som också bryr sig om historia är gitarristen Chris Rörland. Blind Guardians historia. Då det råder mobiltelefonförbud inne på regementet är han livrädd för att missa dagens återsläpp av Blind Guardian-vinyler. Tre album ska släppas i totalt 18 olika versioner och han måste ha dem alla.

– Jag har vartenda vinylåtersläpp som kommit ut hittills, säger Chris. De som släpps i dag är begränsade till 300-700 stycken exemplar per färg och jag kan inte riskera att missa något av dem. Stämmer tidsplanen kommer vi att vara färdiga här precis till att de släpps på Nuclear Blasts hemsida.

Efter att militärerna har fått sina kort och autografer skyndar Chris ut till den väntande bussen. Innan vi ens har hunnit börja rulla tillbaka till hotellet har samlingen utökats med 18 vinyler och lyckan i hans ansikte är mer än påtaglig.

Det är bara ett par timmar kvar tills den europeiska pressen kommer till hotellet. Tillsammans med bandet ska de inte bara lyssna på det nya albumet, de ska också undersöka stadens historia tillsammans. Medan lugnet före stormen råder passar jag på att äta lunch med Hannes på en närliggande restaurang.

När ni gör sådana här besök som i Verdun, blir det till att lära sig eller mer bara titta sig omkring som en turist?

– Vi har besökt en hel del ställen som förekommit i Sabatons texter genom åren men det går ändå inte att jämföra, säger Hannes. Ta slagfältet här i Verdun till exempel, jag har aldrig sett ett slagfält med så många kul- och granathål. Vart jag än gick fanns det hål som inte var lagade. När vi var där var det tolv grader varmt och sol. Hade man inte vetat vad det handlat om hade det kunnat vara vilket fält som helst. Men hur många tusentals personer ligger det under fötterna på en när man går där? Ingen vet och det påverkar en givetvis jättestarkt.

»Hur många tusentals personer ligger det under fötterna på en när man går där? Ingen vet och det påverkar en givetvis jättestarkt«

GRATIS SABATON-TRÖJA!

som inte kan köpas i butik!

Om du tecknar prenumeration nu med månadsdragning ingår en exklusiv Sabaton-tröja och en signerad Sabaton-bild i priset. Om du redan är prenumerant kan du köpa tröjan och bilden för endast 99 kr + porto.

DU FÅR ÄVEN SIGNERAD SABATON-BILD!

60 kr/mån

TRÖJA OCH BILD BÖRJAR SKICKAS UT I MITTEN AV JUNI.

Prenumerera här!

www.swedenrockmagazine.com

Det var inte bara traditionell hårdrockspress som passade på att intervjua Sabaton i Verdun. Här intervjuas Joakim Brodén och Hannes Van Dahl av bela_m.b. till hennes cirka 51 000 Instagramföljares stora förtjusning.

Det ska det också göra. Ta sedan Auschwitz som exempel. Alla med vett i huvudet fattar att det som hände där var otroligt hemskt. Systematiskt mördande. Det är en hemskhet man kan ta på. Men åker man dit och får det rätt i ansiktet och blir konfronterad med det är det så mycket djupare. Förståelsen blir en helt annan och det är däri det viktiga ligger.

Är Auschwitz det mest känslosamma besöket du har gjort?

– Absolut ett av dem, fortsätter Hannes. Vissa möten med folk som vi har skrivit om som fortfarande är vid liv har också varit extremt starka. Vi har en låt på plattan »Heroes« med titeln »Smoking snakes«. Den handlar om den brasilianska expeditionsstyrkan som stred under andra världskriget. Senast när vi spelade i Brasilien dök en 93-årig veteran upp med sin son och tolk. Han är en av de som vi sjunger om och ett sådant möte blir verkligen extremt. Att sedan se hans reaktion när Jocke presenterade låten och berättade att han var där och publiken vände sig mot honom och klappade händerna. Han blev så rörd att han grät. Det var ett fint ögonblick. Han kände sig hedrad och berättade att vi gjorde dem rättvisa. Kan man få ett finare betyg än så för någonting man har skapat?

Under den senaste turnén tog du pappaledigt under en månad när du och din fru Floor Jansen (Nightwish) blev föräldrar till en liten dotter. Hur var det?

– Jag tog ledigt från turnén och då hoppade Daniel Sjögren från Twilight Force in som trummis, säger Hannes. Han satt bakom mig under en månads tid och spelade på ett eget trumset för att lära sig allting. Det var samma sak när Tommy skulle gå med i bandet 2016. Då var han med på ett par gig och stod bakom scenen och lyssnade på oss i hörlurar samtidigt som han spelade med i musiken. De andra hörde ingenting men jag hade honom i mina hörlurar och det gick ju bra. Lika bra gick det för Daniel men mycket trummor blev det. Först 40 minuter med Twilight Force, sedan en timmes paus under Accept för att efter det piska skinn igen i 90 minuter med Sabaton. Vilket jobb! Den mannen är jag evigt tacksam. Att missa min dotters födsel hade varit helt uteslutet.

Hur har det varit att turnera sedan hon kom in i era liv?

– Vi har haft möjligheten att ha med henne. Antingen har hon varit med mig eller min fru. Det var många som tyckte att det inte skulle gå. Att ett barn inte har på en turné att göra. Men det vet man ju inte innan man har provat! Hon var med på en åtta veckor lång turné i USA innan hon fyllde ett år och det fungerade hur bra som helst. Sedan blev det en kort paus och efter det sex veckor till i USA tillsammans med Nightwish. Det är sällan våra gig krockar så det har fungerat jättebra. Slår man ut tiden vi turnerar respektive är hemma på ett helt år är vi garanterat hemma mer med henne än vad en skiftarbetare på Volvo är med sitt barn. Visst är det ett pusslande, det ska man inte sticka under stol med. Man får bli bra på att planera.

»Uli Kusch kom med förslaget att i bryggan spela samma trumfill som han brukade spela i Eagle fly free när han var med i Helloween«

»Att släppa en skiva är som att skicka iväg ungarna till gymnasiet. Vi har gett dem all uppfostran vi har kunnat och sedan är det upp till dem själva att lyckas«, säger Pär Sundström i mikrofonen.

Väl tillbaka på hotellet har pressen börjat samlas, men då klockan inte riktigt är slagen ännu hinner jag byta ett par ord till med Tommy. Hans nya band Majestica och deras debutalbum »Above the sky« kommer på tal. Grunderna för albumet lades redan 2014 och det med en riktigt meriterad herre bakom trummorna – Uli Kusch (ex-Helloween, Masterplan).

– Det var vår producent Ronny Milianowicz (Shadowquest) som såg till att Uli spelade på skivan, säger Tommy stolt. Ronny har länge varit ett fan av Reinxeed och bad om att få spela in oss. I samma veva fick han ett mejl från Uli, som han jobbat med tidigare. Uli erbjöd sina tjänster som studiotrummis under sommaren 2014 och eftersom vi saknade trummis vid den tidpunkten tog vi genast chansen. För Uli var det inte bara ett jobb utan han var ytterst delaktig i resultatet. Den första singeln »Rising tide« satte han på första tagningen! Både jag och Ronny är enormt stora fans av honom och vi tappade hakorna, utan att ens överdriva. Vilken maskin han var. Sedan har vi titelspåret »Above the sky«, en ren hyllning till urfadern till alla power metal-låtar, Helloweens »Eagle fly free«. Där kom han med förslaget att i bryggan spela samma trumfill som han brukade spela i »Eagle fly free« när han var med i Helloween och det passade perfekt. Vi får se hur plattan kommer att mottas. Anledningen till att skivan släpps som Majestica och inte Reinxeed är för att det här i sådana fall skulle bli Reinxeeds sjunde album. Bryr man sig verkligen om ett band med sex tidigare plattor i bagaget? Blir man inte mer nyfiken på ett nytt band som släpper ett genomarbetat album inspelat i en välkänd studio och med Uli på trummor? Givetvis det sistnämnda.

Det är dags för Sabaton att möta den samlade pressen. Efter ett kortare inledningstal, där Pär jämför skivans låtar med att släppa iväg sina barn till gymnasiet, drar cirkusen igång på allvar. Med närmare 40 stycken journalister på plats har alla delats upp i fyra olika grupper med olika aktiviteter under de kommande två dagarna. Mer än 40 intervjuer senare är det ett trött men lyckligt band som bjuder upp till avslutningsfest på lördagskvällen. Långt efter midnatt är Tommy den gladaste av dem alla. Han har nämligen återigen gått segrande ur en »Tommy challenge«. En ölsvepartävling som bandets tidigare mästare roas av när den kommer på tal.

Kanske att Chris Rörland visar Joakim Brodén sin inglasade Blind Guardian-samling?

– Man får fråga sig om det är sprint eller ett maraton, säger Joakim glatt medan ölen flödar bland festdeltagarna. Det är inget snack om saken att Tommy dricker en öl snabbare än de flesta på jorden. Det kan han gärna ha. Jag tycker om att dricka öl, men inte i det tempot. Fast lite knäckande kanske det är. Skålen jag gjorde med publiken, som Tommy nu tagit över, har hängt med så länge. När vi började hade jag ingen erfarenhet alls som frontman, utan fick ta till de knep som fanns. Just skålen var ett enkelt men effektivt sådant och sedan dess har det hängt kvar. En sak med »Tommy challenge« är att jag önskar att han inte gjorde det med så många öl åt gången. Jag ska inte prata illa om honom men han är inte den som hanterar sina bakfyllor på bästa sätt. Dagen efter kommer han oftast på att han aldrig mer ska dricka igen medan jag, maratonkillen, är i harmoni med vardagen. Hur Tommy mår på flyget hem i morgon återstår nämligen att se, haha! ■

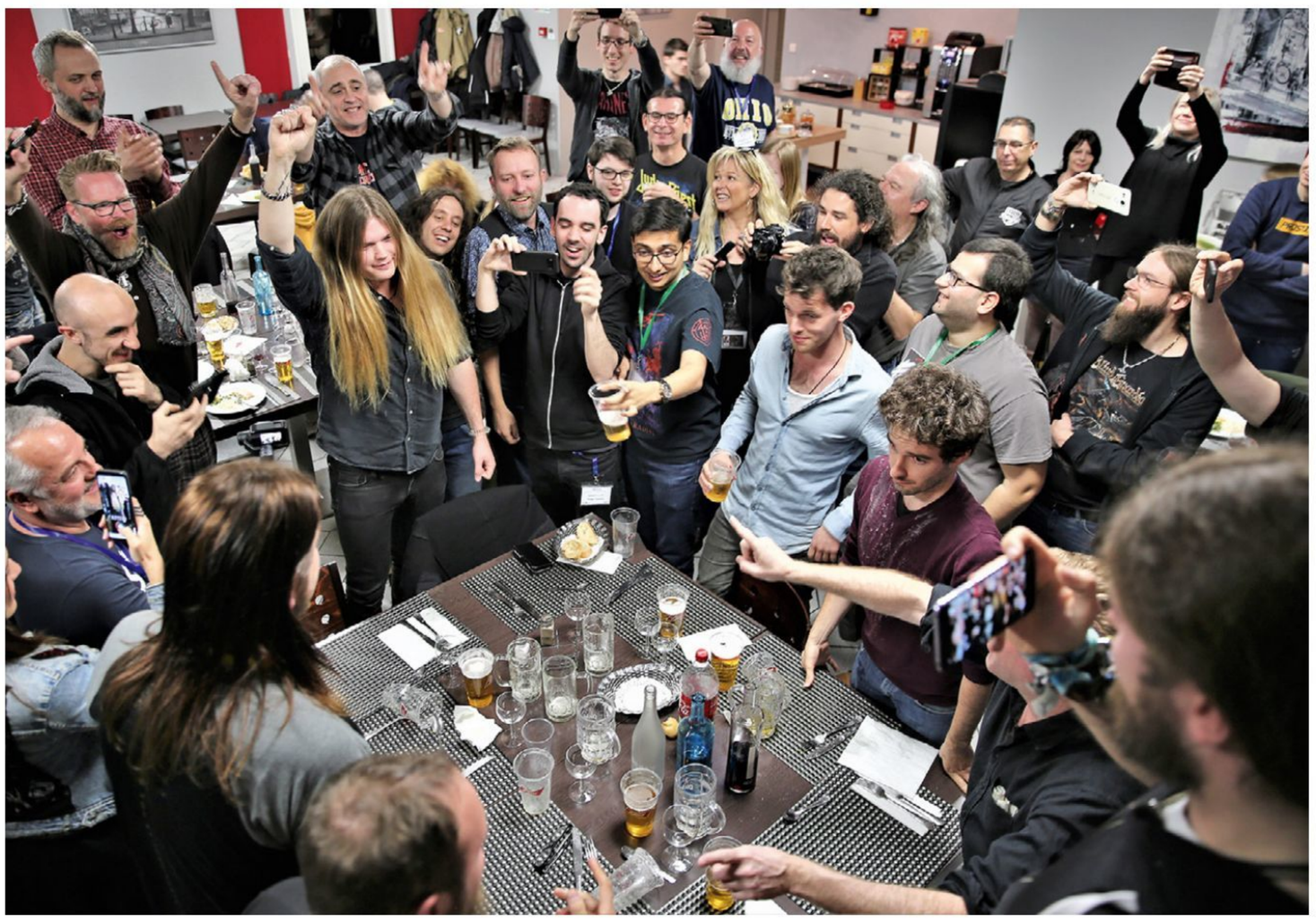

Sista kvällen i Verdun och finalen i ölsvepartävlingen »Tommy challenge«. Segraren Tommy Johansson höjer näven medan SRM:s Janne Mattsson, till vänster i bild, plockat hem tredjeplatsen. Trots att han inte ens tycker om öl.

BRODÉN

FOTO LINDA ÅKERBERG

AV **JANNE MATTSSON**

På sitt hotellrum i Verdun berättar **Sabatons** sångare **Joakim Brodén** mer om det nya albumet »The great war« och det mörker som han har varit i.

Du har tillbringat lite drygt en och en halv dag med Europas samlade metalpress. Blir det ibland jobbigt att vara Joakim Brodén, Sabatons sångare?

– Om det blir för mycket fokus på mig och för lite på bandet tycker jag det, säger Joakim. Jag tycker om när Sabaton får fokus men jag vill inte ha det. Jag kan förstå att det ibland vid fototillfällen är både enklare och smidigare att plåta mig i stället för hela bandet. Med mitt skägg, mina pilotbrillor och mitt fejkade sexpack är jag också som en karikatyr av Sabaton. Man kan rita en silhuett av mig och fansen vet att det handlar om Sabaton. Ur den synvinkeln köper jag mitt kändisskap helt och hållet. Men när det sker okontrollerade och påtvingade saker blir det jobbigt. Autografstunder som inte är uppstyrda är det värsta jag vet. Fler kommer åt en samtidigt som de inte kan få den uppmärksamhet de förtjänar. En börjar prata, en annan vill ha en autograf och en tredje vill ta en selfie. När det blir så känner jag mig fångad som ett djur. Då vill jag bara bort.

I artikeln från Verdun berättar du att du inte kände dig bekväm med rollen som Sabatons frontman i början av karriären. När gick det över?

– Att vara frontman i Sabaton är fortfarande en märklig sak för mig. Jag är okej med *rollen* som frontman men inte det som sker runtomkring. När showen är igång och lamporna på känns det bra, då är jag en superhjälte. Men det känns inte bra två timmar efter konserten eller en timme före, då är jag en osäker person och så långt ifrån den superhjälten jag var på scen. Det kanske fortfarande beror på att jag aldrig har sett mig själv som sångare eller frontman. Jag var keyboardist i ett band jag fick vara med i för att jag kunde skriva låtar. Sedan fick jag sjunga i väntan på att bandet skulle hitta en riktig sångare. Vilket de aldrig gjorde.

Det förra albumet »The last stand« skulle ha varit en annan platta, men tiden blev för knapp för att ro ihop det projektet. Är färska »The great war« den plattan?

– Nej, faktiskt inte. Det handlade inte om tid alls utan om känslan. Vi hade en helt annan sak på gång och jag vill inte säga vad det är. Inte för att vara hemlighetsfull utan för att det fortfarande är en skiva vi vill göra någon gång i framtiden. Det är inte alltid vi bestämmer vad temat ska vara innan vi börjar arbeta på en ny skiva, utan bollar ofta med upp till tre olika idéer samtidigt. De idéer vi hade då fungerade inte alls. Det var inte dåligt men det var inte rätt. Man måste alltid tänka vilka låtidéer man kan sätta med vilka händelser. Därför är det färre syntar och mer gitarrer nu än vad det var på »The last stand«. Det passar temat bättre. »The last stand« var en mer upplyftande skiva för dess ämnen var mer upplyftande. »The great war« är inget upplyftande album och kan därför inte låta så heller.

»Med mitt skägg, mina pilotbrillor och mitt fejkade sexpack är jag också som en karikatyr av Sabaton«

Du sjunger väldigt annorlunda på »The great war« också. I inledande »The future of warfare« trodde jag att det var er forne producent Peter Tägtgren (Pain, Hypocrisy) som gästsjöng.

– Ja, men det är det inte. Vi var ute efter att skapa en äcklig atmosfär i den låten och chocka lyssnaren. Det ligger två oktaver sång, en ljus och en mörk, och det är det som gör det. Den låten sätter stämningen för hela albumet.

Vad mer har du gjort annorlunda på det här albumet då just sången är mycket bättre än tidigare?

– Jag har varit friare. På gott och ont jobbar Jonas Kjellgren (Raubtier) som har producerat »The great war« och Peter väldigt olika varandra. Jonas arbetar mycket friare med musikerna och man får ett annat slutresultat av det. Med Peter är det mer att man tror sig ha gjort någonting bra medan han hör någonting falskt i det och ber en ta om det hela, fastän man själv är nöjd. Allting är jättenoga på detaljnivå. Det *är* Jonas med, men han är också öppen för att behålla sådant som kanske är lite falskt men ändå bra nog för låten. Låter det rätt så är det rätt. Nu glider jag mellan toner jag inte har gjort på tio år. Peter vill inte riktigt ha sådant med, för när jag försöker mig på det skjuter jag alltid för högt. Det har att göra med att jag inte är världens bästa sångare. Jag är rädd att inte kunna nå tonen och tar i för mycket. Då blir effekten att jag får sjunga om och försöka göra rätt. Efter ett visst antal omtagningar kanske jag tappar den där speciella känslan jag hade för låten från början och i stället gör en säker leverans av den för allas bästa.

Hade »The great war« kunnat spelas in med Peter?

– Ja, men inte som den är nu. Men om det är till det bättre eller det sämre vet jag inte. Det finns fördelar med Jonas som är nackdelar med Peter och vice versa. Men det är en högst personlig reflektion, för det jag tycker är inte samma sak som exempelvis gitarristen Chris Rörland tycker. Det är så många saker som spelar in när man gör en skiva. Var någon stressad under processen eller i slutfasen? En sådan sak kan förändra resultatet rejält. Hur var stämningen mellan personerna i bandet och hur pass förberedda var de? Det spelar ingen roll om man har världens bästa demonproducent redo om bandet som kommer till studion är oförberedda och gör ett dåligt jobb.

När du talar låter det väldigt varierat. Ändå har ni skaran av människor som skriker om att Sabaton aldrig varierar sig. Hur känner du för det?

– Ibland känns det som att vi inte kan vinna och det gör mig ledsen och förbannad när folk tror att jag inte bryr mig om vad de säger. Vissa vill att favoritbandet ska vara som AC/DC. Ett band som hittar sin formel och levererar utifrån den. Andra vill att bandet ska vara mer som Queen eller kanske Pink Floyd. Band i en konstant evolution med så tvära kast att det kanske blir en revolution. Jag tror att Sabaton ligger någonstans mittemellan. Från skiva till skiva är det inte stora kast. Men det är en jävla skillnad på »The great war« och »Metalizer«, som spelades in 2002. Det är inte så att Sabaton står kvar i samma formel som vi gjorde då. Jag har för i helvete haft prestationsångest och mått psykiskt dåligt i ett halvår för att skapa ett album som de sedan kritiserar utan att ens lyssna, och det bara för att vi är Sabaton. Jag kan ändå leva med sådana uttalanden för jag vet att det inte är sant. Jag har knappt haft tid för min familj eller mina vänner för att jag har jobbat på att göra det här albumet så jävla bra jag kan. *Jag* vet att det i alla fall inte är någonting som vi bara har hafsat ihop på en pisskvart och därför behöver jag inte skämmas över vad vi har gjort.

***Har* du suttit i ett halvår med ångest och kämpat?**

– Det är nog ännu längre till och med. Redan 2017 skrev jag och vår nye gitarrist Tommy Johansson »A ghost in the trenches« tillsammans. Men då var albumet så långt fram i tiden att vi mest testade för att se hur det var att skriva tillsammans. Jag har även skrivit tre låtar tillsammans med Chris och en med vår före detta gitarrist Thobbe Englund. Sedan maj 2018 fram till februari i år har det dock varit ett tufft arbete på en mörk plats.

Den mörka platsen, är det ämnet eller du personligen?

– Det vet man aldrig. Ämnet första världskriget har absolut påverkat mig. Är man på ett mörkt ställe är det svårt... Äsch, det låter som om jag har haft en stor depression och så är det inte. Men det har legat en tjock filt över hela produktionen. Om det är jag personligen som påverkats av det jag läst och hört eller om jag själv varit i en svacka och det påverkat musiken vi skapat är omöjligt att säga. Däremot vet jag att ju mer skit jag mått under studioinspelningen och framförallt i låtskrivarfasen – desto längre är livslängden på skivan. Om det är en måttstock kommer »The great war« att bli någonting i hästväg.

»Det var obekvämt att lyssna på Carolus rex, för det tog mig tillbaka till situationen som uppstod då«

Sångaren Joakim Brodén, gitarristen Tommy Johansson, basisten Pär Sundström, trummisen Hannes Van Dahl och gitarristen Chris Rörland vid Douaumont Ossuary utanför Verdun.

FOTO TIMO ISOAHO

Om du kollar tillbaka på tidigare skivor, känner du då hur du mådde under inspelningen av skivan?

– Det beror på hur lång tid som har gått sedan den spelades in. 1999 gjorde vi vår första spelning som Sabaton och det var med nästan samma människor vi gick in i studion för att spela in »Carolus rex«. Sedan när skivan var klar var det bara jag och basisten Pär Sundström kvar i bandet. Det påverkade humöret på både gott och ont, höll jag på att säga. Det var inte så mycket av den goda saken alls i den vevan. Det blev mycket extrajobb och det var ingen fantastisk tid att gå igenom. Under närmare två års tid var det obekvämt att lyssna på »Carolus rex«, för det tog mig tillbaka till situationen som uppstod då. Att komma på att man inte längre ska göra samma sak som man gjort under så många år tillsammans var svårt att smälta. När jag tänker på andra skivor handlar det mer om att jag hör vad som är fel i stället för att höra vad som är bra. Det gör alla som spelar in musik, garanterat. Lyssnar jag tillbaka på »The last stand« nu känner jag ingenting som jag kände precis när den var släppt.

Vad kände du då?

– Att plattan inte var bra nog, men det är den ju. »The last stand« är ett bra album! Allt blev inte som jag hade tänkt mig, men det gör ingenting. 70 procent av det man är förbannad över är sådant som ingen annan ens kommer att reflektera över. Jag har gjort betydligt grövre missar utan att själv ha insett det. Det är värre än saker på detaljnivå.

Styrs du av känslan att det inte får vara för enkelt och därför försöker att överprestera?

– Ja och nej. Ibland blir det lite för mycket Sabaton och förutsägbart. Sabaton-formell 1A är bra ibland, men inte alltid. Att någonting är enkelt spelar mig fan ingen roll. Världens bästa låtar är oftast skitenkla låtar. Det finns inget fel med att göra sådana. Jag tror inte att det är särskilt många som skulle bli imponerade om Sabaton gjorde en superteknisk platta. Det finns inga hinder för oss att göra det. Trummisen Hannes Van Dahl och gitarristerna Chris Rörland och Tommy Johansson skulle spela skiten ur en sådan platta om de fick, men jag tror inte att det vore till fördel för Sabaton. Jag är uppvuxen med en viss sorts musik och skulle jag efter en tid på en öde ö komma hem till min stereo igen och få en öl i handen är det inte Dream Theater jag kommer att sätta på. Det är Accept, Twisted Sister och Judas Priest. Band ur 80-talsskolan som jag älskar.

Är du en underskattad låtskrivare?

– Det skulle jag absolut inte säga att jag är. Jag är rätt så genomokej. Det här är inte mina ord utan de kommer från folk som lyssnat på Sabaton i många år utan att vara några superfans för det. De tycker att mitt låtskriveri är »väldigt stabilt«. Det rör sig inte om en eller två fullträffar som mosar allting annat på skivan. Snarare rör det sig om två extra starka låtar, ett bra mittfält och sedan kanske två mindre bra låtar på sin höjd. Den graderingen kan jag hålla med om och leva med. Däremot tycker jag att det finns låtar som Sabaton har spelat in som underskattas enormt mycket för att de har överskuggats av andra låtar som fått all uppmärksamhet i stället. Det är bara de fans som lyssnar igenom hela skivor som upptäcker sådana låtar medan de som valt ut sina tre favoriter och lagt dem i en spellista missar så mycket. Sådant lyssnande tycker jag är riktigt tråkigt. Den första gången jag hörde »Stargazer« med Rainbow tyckte jag inte att det var den bästa låten på plattan »Rising«. Men eftersom man förr lyssnade på *hela* plattor från början till slut för att veckopengen bara räckte till en skiva i månaden lärde man sig att tycka om låtar på ett helt annat sätt än vad man gör i dag. I dag tycker jag givetvis att »Stargazer« är en helt fantastisk låt.

Vilken är Sabatons mest underskattade låt?

– Det finns många låtar som folk borde ha hajat till mer på. Av olika anledningar tycker jag att »Union« från »The art of war« är fruktansvärt underskattad. Vi satte produktionen efter inledande »Ghost division« och det var för hårt för den låten, så den kom inte alls till sin fulla rätt. På »Hereos« har vi »Smoking snakes« som är super-Sabaton 1.01. Det finns inget oväntat i den men den har bland de bästa melodierna Sabaton någonsin har spelat in. Men på grund av att det inte finns någonting överraskande i den fick låten inte uppmärksamheten som den förtjänar. Den är bara en i mängden. ■

VOLVO CONSTRUCTION EQUIPMENT HOS SWECON

SVENSK METALL NÄR DEN ÄR SOM BÄST

OFFICIAL PARTNER
Sweden Rock FESTIVAL

Innovation är kärnan hos både Swecon och Volvo Construction Equipment. Med över 180 års entreprenad- och innovationsexpertis ligger vi i framkant av den tekniska utvecklingen. För oss är den senaste tekniken inte bara ett roligt inslag, utan avgörande för att bibehålla konkurrenskraften och lönsam tillväxt på lång sikt. Med innovativa kundlösningar för att göra din verksamhet framgångsrik så är Swecon – den auktoriserade återförsäljaren i Sverige – det naturliga valet för dig. Vi bygger inte bara en av årets största musikhändelser tillsammans med Sweden Rock Festival, Volvo Lastvagnar och Penta, utan även framtidens samhälle med unik kompetens och svensk metall i världsklass. **Building Tomorrow.**

SE FILMEN HÄR!

Läs mer om Swecon och Volvo CE på **www.swecon.se**

SWECON

Auktoriserad återförsäljare av Volvo Construction Equipment
Swecon Anläggningsmaskiner AB
Växel: 010 - 556 08 50
www.swecon.se

Volvo Construction Equipment
Building Tomorrow

VOLVO

HOLLYWOOD VAMPIRES

AV **CARL LINNAEUS** FOTO **ROSS HALFIN**

Nu släpper **Alice Cooper, Joe Perry** och **Johnny Depp** – gemensamt kända som Hollywood Vampires – albumet »Rise«. Till skillnad mot föregångaren består det mestadels av egna kompositioner.

Joe Perry, Johnny Depp och Alice Cooper åtföljs av keyboardisterna/gitarristerna Tommy Henriksen och Buck Johnson, basisten Chris Wyse och trummisen Glen Sobel.

Hollywood Vampires började som en hyllning till era döda musikerpolare. Vem saknar du mest?

– Jag kom nog bäst överens med Harry Nilsson, säger sångaren Alice Cooper. Han var den sortens kille som allting kretsade kring. Jag var nog den människa som han umgicks mest med. Jag saknar Harry. Jag saknar även Keith Moon i Who. Keith var bästis med alla. Han var otroligt rolig och fick mig alltid att skratta. Han var som ens lillebror som alltid hamnade i trassel, men han hade en fantastisk humor och det var aldrig en tråkig stund med honom.

Vad har du som soloartist för utbyte av Hollywood Vampires?

– När jag uppträder med mitt soloband pratar jag aldrig med publiken. Jag vill att Alice Cooper-karaktären ska vara unik på så sätt att han inte är verklig. I Hollywood Vampires spelar jag inte den karaktären och jag pratar med publiken mellan varje låt. Sedan är så klart mina soloshower en mycket större produktion. Hollywood Vampires började som en kul grej. Vi var bara ett pubband som framförde låtar skrivna av våra polare som dött: Jimi Hendrix, Jim Morrison och några andra. Plötsligt gick vi från att spela på små klubbar till att stå på scenen på Rock In Rio-festivalen. Folk blev snabbt intresserade och framför allt tror jag att de var nyfikna på att se Johnny Depp spela gitarr. Sedan blev de överraskade över hur bra han var.

På det aktuella albumet »Rise« gör ni mestadels eget material. Beskriv bandets personlighet.

– Med mitt soloband skriver jag nästan allt material och regisserar showen. Allt går enligt hur jag vill att det ska vara. I Hollywood Vampires finns det utöver mig, Joe och Johnny andra musiker som har varit med i stora band, men ingen av oss tar på sig ledarrollen. Alla är lyhörda och det har inte uppstått en enda dispyt. Det skulle man annars lätt kunna tro när alla de här alfahannarna är med i ett och samma band. Man kan lätt tänka sig att folk har uppsvällda egon och propsar på att få sin vilja igenom. Tvärtom är det här ett helt demokratiskt samarbete. Vi skriver låtarna tillsammans och jag försöker undvika att forma dem till Alice Cooper-låtar. Om Johnny Depp skriver en låt som ser ut på ett visst sätt hade jag lätt kunnat föreslå saker som att halvera andra versen och flytta om i arrangemanget, men det gör jag inte. Jag ser hellre att det här är något som inte har Alice Coopers fingeravtryck överallt.

Exakt vad hade du gjort annorlunda om det hade rört sig om ett Alice Cooper-album?

– Texterna som jag skriver som soloartist har i stort sett alltid ett händelseförlopp medan Johnny Depp har skrivit texter om till exempel folk som hittar på befängda historier om honom. »Who's laughing now« handlar om hur han överlevt all den negativa press som har skrivits om honom under de senaste åren, hur han fortfarande är här och hur han fortfarande gör filmer. Nu är han även låtskrivare. Jag tolkar hans texter och försöker få dem att låta så trovärdiga som möjligt. Vad jag har bidragit med är att om jag kände att en låt inte hade en fantastisk refräng poängterade jag det och alla var med på att försöka hitta en ny melodi. Sedan har jag lagt till och bytt ut vissa ord så att texterna känns vettiga och logiska för mig att sjunga.

Hur är det att tolka Johnny Depps texter?

– Det är intressant att tolka någon annans problem. Johnny kan skriva en låt som kretsar kring hans ångest, jag läser texten och förstår vad han vill säga, men jag måste sjunga den utifrån den ilska som jag själv hade känt. Det är spännande att ge röst åt någon annans problem.

Du har i herrans många år nämnt att du velat samarbeta med gitarristen Jeff Beck. Nu spelar han gitarr i »Welcome to Bushwackers«.

– På 60-talet gjorde vi en spelning tillsammans med Yardbirds där Jeff var med. Det var första gången jag träffade honom. Han var 19 år och jag var 16 år och vi har känt varandra sedan dess. Han har alltid varit min absoluta favoritgitarrist. Varje gång han är här i stan går jag och ser honom spela och när vi lirade i London senast kom Jeff för att se oss. Jimmy Page kom när vi spelade i Birmingham. Det är alltid kul att träffa de här killarna som jag har känt så länge. Det är livslånga vänskaper.

Svenske Tommy Denander började jobba på musiken till nämnda låt under slutet av arbetet med din senaste soloplatta »Paranormal«. Johnny Depp har tydligen haft ett finger med i texten.

– När jag hörde musiken till »Welcome to Bushwackers« kände jag mig lite osäker, eftersom den var så annorlunda för mig. Den lät som en riktig hillbilly-låt. När vi adderade Jeff Beck fick den ett helt annat liv och blev något mycket mer unikt än om det bara varit en vanlig rocklåt. Texten har mycket humor. Johnny har sagt att den handlar om honom och John Waters (som är känd för sina »camp«-filmer och regisserade Depp i filmen »Cry-baby«) i en klubb någonstans i Södern. Jag skrattade och frågade: »När skulle du och John Waters någonsin ha vågat er in på en klubb nere i Södern?« Han berättade att när de gick in på klubben blev de hälsade: »Welcome to Bushwackers, it's automatic weapons night.« Haha, då förstår man vad för sorts klubb det var! (På inspelningen hörs John Waters dock inleda låten: »Welcome to Bushwackers, it's gag night – gays against guns.«)

Hollywood Vampires kommer även att släppa en liveplatta 2019. Saknar du det tidiga 70-talet då du gav ut flera skivor under ett och samma år?

– Anledningen till att vi har spelat in en liveplatta är att vi nu har blivit ett riktigt band. Det är något man bara känner när det inträffar. Som soloartist har jag använt mig av många olika kompband genom åren och lärt mig hur man märker när ett band blir ett band. På första turnén med Hollywood Vampires var vi bara ett gäng killar som spelade tillsammans. Så småningom fick vi med Chris Wyse på bas och Buck Johnson som även spelar med Aerosmith på keyboards och plötsligt blev vi ett riktigt band. Plötsligt kunde jag gå upp på scenen och känna att vi låter som Hollywood Vampires och inte ett gäng killar som bara lirar ihop. Mot slutet av förra turnén berättade jag det här för de andra. Jag tror att det betydde mycket för alla inblandade att få höra det, även om jag tror att de känt samma sak.

I det här numret berättar Joe Elliott i Def Leppard att när han var 14 år började han skriva texter till en rockopera baserad på ormen Kachina som syns på omslaget till »Killer«. Har du hört det förut?

– Nej! Det har jag aldrig hört. Vad intressant. Jag har känt Joe jättelänge. Han är ett jättestort fan av Mott The Hoople. Han har till och med ett band som bara gör Mott The Hoople-låtar, ett sorts hyllningsband (Down'N'Outz), som är riktigt coolt. Han måste ha varit tonåring när Mott The Hoople och bandet Alice Cooper stod på toppen av sina karriärer. Vi var en stor influens på hela hans åldersgrupp.

Var Kachina den första orm som du använde på scenen?

– Ja, hon var faktiskt vårt husdjur när Alice Cooper-gruppen bodde tillsammans. Jag började ta med henne upp på scenen. Kachina var inte vidare stor. Hon var kanske en meter lång, vilket är kort för en orm, men hon var speciell för hon var den första. Sedan fick hon förmånen att vara modell på omslaget till »Killer«. Efter det började vi använda mycket större ormar, eftersom det såg bättre ut på scenen. ■

»Johnny Depp kan skriva en låt om hans ångest, men jag måste sjunga den utifrån den ilska som jag själv hade känt«

18+

WHAT IS AVAXHOME?

AVAXHOME-

the biggest Internet portal, providing you various content: brand new books, trending movies, fresh magazines, hot games, recent software, latest music releases.

Unlimited satisfaction one low price
Cheap constant access to piping hot media
Protect your downloadings from Big brother
Safer, than torrent-trackers

18 years of seamless operation and our users' satisfaction

All languages
Brand new content
One site

AVXLIVE.ICU

AvaxHome - Your End Place

We have everything for all of your needs. Just open https://avxlive.icu

Let it go!

AV **MARTIN CARLSSON**

I en lång, exklusiv intervju berättar **Joe Elliott** om ett sjukt litet barn som kom att erövra världen. Häng med när sångaren tar nostalgiska spagathopp och oftast landar i **Def Leppards** tidiga karriär.

Efter att albumet »Pyromania«, släppt i januari 1983, hade skickat Def Leppard rakt upp i stratosfären gjorde Sheffield-bon Joe Elliott som så många andra framgångsrika engelska musiker: flyttade till ett annat land med förmånligare beskattning. Sångaren bosatte sig i Dublin och har förblivit Irlands huvudstad trogen, trots att han som permanent boende inte längre omfattas av samma generösa skatteregler som förr.

När vi ska talas vid i telefon har det gått en dryg vecka sedan Def Leppard valdes in i Rock And Roll Hall Of Fame i Cleveland, Ohio. Joe Elliott har återvänt hem, men inte till den jättelika kåken i utkanten av Dublin. 59-åringen befinner sig i stället i Los Angeles där han har ytterligare en bostad.

Def Leppards presskontakt i London har fått den otacksamma uppgiften att koppla ihop mig i Stockholm med Joe i Los Angeles. Det går så där. Tio minuter värdefull intervjutid devalveras till skräptid med ändlösa klick och felkopplingar. Eftersom jag har krävt minst en timmes intervjutid för att bandet ska få prenumerantomslaget blir det därför en uppföljningsintervju tre dagar senare.

Då fungerar ingenting. I stället för intervju… tystnad. Den frustrerande mannen i London säger till sist att Joe i stället kommer att ringa mig direkt från sin mobil. Hoppsan, det tillhör inte direkt vanligheterna att en frontfigur med 100 miljoner sålda album på meritlistan ringer en journalist som tydligt kan se telefonnumret på mobilskärmen. Men så känns den trevlige Joe Elliott också som något av en superstjärnornas »ordinary Joe«.

– Jag kan stå ut med ett telefonsamtal som jag måste betala för. Det är okej. Inget att bry sig om, säger han och skrattar.

Tack och lov för det. Vi gjorde nyligen en intervju med UFO:s gamle basist Pete Way…

– Åh, herregud! Lever han fortfarande?

Japp, han berättade att han brukar retas med dig för att du är snål och någon gång på 80-talet smet från en krognota när han och du var ute med fotografen Ross Halfin.

– Han tar alltid upp det. Det lustiga är att om det hände under det tidiga 80-talet är det fullt möjligt att jag skulle ha smitit från en nota, för jag hade inga pengar före 1984. Men han har verkligen tagit igen det sedan dess. 2008 spelade vi med Whitesnake i Birmingham och efteråt kom David Coverdale in i min loge och utbrast: »All öl är borta!« All öl var borta och där satt Pete och såg ut som en katt som hade svalt en kanariefågel. Och så sa han: »Ja, jag ber om ursäkt för min fru!« Och hon bara tittade på honom, haha! Hon hade inte druckit någonting alls och han skyllde på sin egen fru för att han hade gjort slut på all öl i vår loge och i Whitesnakes loge. Det var för jävla roligt, det måste jag säga. Han är en jävla galenpanna. Den mannen, han får Keith Richards att framstå som en munk. Gud välsigne honom, han lever fortfarande.

Medan jag satt och väntade på att telefonstrulet skulle lösa sig slog det mig att jag borde fråga om du minns när du skaffade din första mobiltelefon.

– Jajamen, det gör jag. Den var ungefär stor som en tegelsten och hade en stor antenn överst. Jag tror att det var en Motorola och det måste ha varit 1984-85. Jag hade precis flyttat till Dublin och där hade de mobiltelefoner. I ungefär ett och ett halvt år hade vi den stora tegelstenen, som var kanon, och sedan hade vi kontantkortsmobiler. Det verkade vettigt att ha en i reserv och sedan vara ute hela dagen lång. Då kunde man få tag på alla och det förändrade faktiskt

»All öl var borta och där satt Pete Way och såg ut som en katt som hade svalt en kanariefågel«

Def Leppards sångare Joe Elliott avbildad av fotografen Ross Halfin 1984. I februari samma år flyttade han och bandet till Dublin där de påbörjade arbetet med uppföljaren till »Pyromania«.

Mikrofonkåte Joe Elliott på Readingfestivalen den 24 augusti 1980. Han menar i dag att snacket om att Def Leppard blev utbuade där är kraftigt överdrivet.

FOTO ALAN PERRY / ICONICPIX

allt. Det går inte att bortse från att mobiltelefoner har sina avigsidor, men efter en turné kommer man tack och lov inte längre hem och har en miljon meddelanden på telefonsvararen. Och inget mer köande i korridorerna i arenor för att ringa hem med tio roddare framför sig och fyra andra bandkamrater som snokar runt.

Hade ni telefon på planet när ni turnerade i USA på 80-talet?

– Gud nej. När vi först turnerade i USA hade vi inga flygplan och på bussen fanns ingenting. När vi turnerade i USA 1980, 1981 och 1983 var man körd när man satte sig på bussen. Ville man ringa ett samtal var det enda sättet att stanna vid ett långtradarfik där det fanns telefonautomat. Och man kunde inte ta emot telefonsamtal. Men man kan inte jämföra med i dag och säga »det måste ha varit jobbigt«. Det var det inte för det var det enda vi kände till. Man väntade tills man kom fram till sin destination. Skulle man ringa la man ut en otrolig summa pengar på hotelltelefonräkningar för att ringa mamma och pappa eller vem det nu var. Vi listade faktiskt ut ett sätt att kringgå det. Man kunde fippla med systemet på gamla europeiska hotell, vilket var lustigt. I receptionen hade de räkneverk, ett för varje rum. Om man kunde sträcka sig över disken kunde man trycka på knappen på räkneverket och nollställa det. Så man gick dit, bad dem hämta lite tvål eller handdukar och när de gick ut där bak lutade man sig fram och tryckte på knappen. När man hade ringt för kanske hundra pund stod det noll på räkningen, haha!

Kul, det får mig att tänka på när jag på 90-talet träffade Bruce Dickinson i Los Angeles där han spelade in ett soloalbum. Han berättade entusiastiskt hur han hade bluffat sig till ett billigare pris på ett lyxhotell. Han hade själv ringt upp hotellet och sagt att han var pilot på Commercial Airlines. Han skrattade gott åt att han kunde få ett bättre pris bara genom att dra en sådan rövare.

– Hehe. Om man checkar in på hotell som läkare, professor eller pastor får man en automatisk uppgradering – om det finns någon tillgänglig. Så det är bra att checka in som pastor Bruce. Då skulle du också få en uppgradering, haha!

Vilket är ditt första minne i livet?

– Mitt första minne i livet är nog av att vara sjuk. Mellan fem och sju års ålder var jag sjuk jämt och ständigt. Jag minns inte mycket innan dess. Jag har fått höra saker, som jag har återberättat som sanningar, men jag kommer inte ihåg dem. I hela mitt liv har alla mina släktingar sagt till mig att de visste att jag skulle hamna i ett band en dag. Redan när jag bara kunde krypa var jag så besatt av musik att jag kröp mot radion. Jag brukade sjunga i dammsugarmunstycket för att det liknade en mikrofon. Sedan låtsades jag vara Beatles genom att sjunga »Love me do« på en pall med en liten plastgitarr när jag var tre eller fyra år gammal. Jag kommer inte ihåg det, men alla andra gör.

Varför var du sjuk så ofta?

– Min mamma var barnsjuksköterska och jobbade på ett barnsjukhus i Sheffield. Hon kom i kontakt med många barn med mässling, påssjuka, kikhosta och krupp. Hon lyckades sprida det vidare till mig och jag fick *allt* som barn. Jag var sjuk så mycket att jag inte minns något annat än att jag var hemma och i sängen. Inte i två år i sträck, utan i omgångar. Däremellan var jag frisk och sprang omkring i parken, vilket jag dock inte minns. På sätt och vis var det ändå bra, för från sju till 24 års ålder var jag aldrig sjuk igen. Jag blev immun mot varenda sjukdom på planeten och fick inte ens en förkylning. Så det vållade mig ingen långsiktig skada men har gett mig ett bestående minne av att vara ett sjukt litet barn.

Kommer du ihåg den första låt som du någonsin skrev?

– Ja, det gör jag. Jag har faktiskt fortfarande kvar den. Jag hade den väldigt stora turen att min pappa spelade in den åt mig. Sedan överlevde den på en kassett som vi hittade i ett skåp för ungefär 25 år sedan. Det första jag gjorde var förstås att göra en massa säkerhetskopior på den till cd och nu finns den som mp3 så den finns kvar för alltid. Låten heter »Going forever«. Jag var åtta och ett halvt år när jag skrev den. Det står på kassettfodralet. Den handlar om att en kvinna lämnar mig, vilket är aningen skumt när man är åtta år. Men det byggde förstås på allt som jag hade hört på radio. Som åttaåring hade jag lyssnat på Radio One i Storbritannien och allt utöver Beatles, Rolling Stones, Tremeloes och Gerry And The Pacemakers var en massa kärlekssmet, så varför skulle jag skriva om något annat? Man är en imitatör när man börjar med något, innan man utvecklar sin egen stil. Jag försökte skriva några fler låtar efter den men kommer inte ihåg många av dem. Jag minns att jag talade om att skriva en rockopera när jag var runt 14 år, baserad på Alice Coopers orm Kachina (som egentligen var trummisen Neal Smiths orm). Jag hade givetvis lyssnat på Whos »Quadrophenia« och »Tommy« för många gånger och hade inte vett nog att inse att jag 14 år gammal inte direkt var Pete Townshend. Sedan gav jag upp det, men jag kommer ihåg att jag skrev ned alla texterna i en anteckningsbok. En otrolig mängd ord men jag kom aldrig så långt som att göra musik till dem.

Har du berättat detta för Alice Cooper?

– Jag tror inte det, nej. Jag kommer bara ihåg att hans orm hette Kachina och tänkte »det är ett fantastiskt namn«. Tommy var namnet på en pojke, så jag tänkte kanske att jag skulle skriva en kvinnlig variant, jag vet inte. Jag hittar på detta allteftersom, jag vet inte varför, men jag kommer ihåg att det fanns en koppling till… Jag tror att ormen Kachina omnämns vid namn på albumet »Killer« och det var antagligen därför jag gjorde det, för jag fick det albumet när jag var tolv år. Jag köpte albumet »School's out« 1972 och sedan arbetade jag mig bakåt och skaffade »Killer« och »Love it to death«. Sedan var jag under en kort tid trollbunden av Alice Coopers värld. Det är jag faktiskt fortfarande och jag älskar alla de där grejerna. Men nej, jag tror aldrig att jag har berättat det för Alice. Det har bara aldrig kommit upp.

»Jag minns när jag var runt 14 år och talade om att skriva en rockopera baserad på Alice Coopers orm Kachina«

Utöver dina föräldrar, vilka andra människor hade störst påverkan på dig under din uppväxt och bidrog till att du blivit den människa du är i dag?

– Ur musikalisk synvinkel, menar du?

Nej, jag menar som människa.

– Som människa? Ingen utöver mina föräldrar, för jag var enda barnet. Jag hade härliga vänner när jag växte upp, men jag kan inte påstå att de influerade min uppväxt på något sätt. För vi var bara barn, du vet. Vi jagade en fotboll ner längs gatan eller busade runt som man gör. Vi hade ett slags ungdomsgäng, men det var inte som de gäng som finns nu som har uzis, knivar och sådan skit. Vår uppfattning om ett gäng var att släntra på gatan och leta efter ett bättre ställe att spela fotboll på, för vi blev utkörda från varenda återvändsgränd där vi spelade fotboll. Så fort vi hade träffat någons garage för många gånger kom ägaren ut och jagade i väg oss. Garagedörrar var fantastiska målburar, men det var inte populärt om man var ägare till målburen. Vi var bara ungar som drällde runt och inte gjorde mycket. Min mamma och pappa var egentligen mina enda två kompassnålar, om man säger så. Moraliskt och utbildningsmässigt.

Skolan då?

– Från det att man går till förskolan vid fem års ålder lär man sig egentligen inte mycket. Min mamma lärde mig en massa saker och

Def Leppards sättning från januari 1978 till juli 1982: basisten Rick »Sav« Savage, gitarristerna Pete Willis och Steve Clark, trummisen Rick Allen och sångaren Joe Elliott. Pete Willis, en tongivande låtskrivare, hann lägga kompgitarrer på alla låtar på »Pyromania« innan alkoholmissbruket gjorde att han fick sparken under inspelningen.

FOTO ROSS HALFIN

när jag började förskolan kunde jag redan läsa och skriva. När jag hunnit bli sex år hade jag glömt det för de lärde inte ut det. Det enda de lät en göra var att rita saker och kladda runt med det. Jag vet inte, det var mer som något för bebisar. När jag var sju år lärde jag mig läsa och skriva igen, så okej då... Men man kan säga att mina föräldrar egentligen var mina förmyndare, mina vägvisare, mina lärare och min moraliska kompass: »Gör så, gör inte så, det är en bra idé, det är ingen bra idé...« Alla de vanliga grejerna.

Hade du någon speciell bästis?

– När jag blev lite äldre var det en grabb i mitt område som hette Nigel Percy, som jag har fortsatt hålla kontakten med. Han är i dag motivationstalare och tre år äldre än mig så han är 62 år. När jag var åtta eller nio år var han elva eller tolv år. Av någon anledning hade han inget emot att hänga med en unge som var tre år yngre. Många elvaåringar vill inte hänga med åttaåringar. De vill hänga med elvaåringar. Men han hade ingen i sin egen ålder i närheten, han hade mig och det var allt. Vi kom helt enkelt bra överens och han hade en otrolig skivsamling. Jag brukade titta förbi hans hus och han tittade förbi mitt. Jag minns att vi många gånger drog några ackord. Han kunde spela bongotrummor lite grann så vi brukade låtsas att vi var T Rex, även om han såg ut som Marc Bolan och jag inte gjorde det, haha! Vi gjorde grejer som »Jeepster« och »Hot love« och spelade in på bandspelare. I den åldern både spelade vi och lyssnade på musik. När Nigel inte var med mig brukade jag och min mamma och pappa ha musiksessioner på fredagskvällarna. Pappa spelade munspel, mamma spelade gitarr och jag spelade gitarr. Vi brukade spela in oss själva när vi spelade Pete Seeger-låtar och americana- och folksånger som min mamma brukade spela. Det var min musikaliska skolning, att spela med mina föräldrar och som åtta-nioåring träffa någon med en fin skivsamling. Nigel hade Jethro Tulls »Aqualung« och King Crimsons »In the court of the crimson king«. Han gick med i en skivklubb som av misstag skickade honom två exemplar av »Electric warrior« med T Rex. Han gav mig det ena exemplaret så det var det första album jag någonsin ägde, medan Rod Stewarts »Every picture tells a story« var det första album som jag någonsin köpte. Jag fick honom att upptäcka Rod Stewart. Vi gick från skolan hem till honom och han hade en stereo på rummet som han kunde spela på så högt han ville eftersom hans mamma var döv. Det var fantastiskt! Jag träffade honom varje dag, varje vecka eller vad det nu var och det var inte förrän jag bildade bandet som vi, i viss utsträckning, gick skilda vägar musikaliskt. Jag lyssnade på sådant som Thin Lizzy, UFO och Montrose medan han hade börjat glida in på Elvis Costello, vilket inte jag riktigt var beredd att göra precis då. Efter att vi hade startat bandet blev jag för upptagen med bandet så vi gled isär. Men han var väldigt viktig för mig mellan tio och 17 års ålder. Nigel Percy, min mamma och pappa var mer eller mindre de enda tre människorna som betydde mycket och när jag väl fyllde 17 år hade jag ganska starka åsikter om hur jag ville göra saker och ting.

Nyss fyllda 18 år provspelade du 1977 för Atomic Mass som gitarrist, men du blev sångare i stället.

– Det är inte helt sant. Det påstås ofta, men det är inte sant. Det fanns ett band som hette Atomic Mass och det var Pete Willis på gitarr, Tony Kenning på trummor och Rick »Sav« Savage på... Sav spelade gitarr och sedan var han villig att byta till bas. När jag stötte ihop med Pete Willis sa jag till honom: »Vad skulle du tycka om att bilda ett band?« Jag visste att han spelade gitarr, för han var vän med en av mina andra grannar. »Tja, jag har redan ett band och vi letar efter en sångare.« Och jag bara hävde ur mig: »Jag gör det!« »Åh, okej.« Där och då gav jag upp hela tanken på att bli gitarrist så jag provspelade aldrig. Jag stack aldrig ned dit med en gitarr och spelade och klarade eller misslyckades med provspelningen. Det inträffade aldrig. Vad som hände var att Pete Willis återvände för att jobba med

Tony Kenning och Rick Savage. Det fanns en annan kille också som var sångare i bandet och han skulle sluta, för han skulle gå på college i Manchester. Det bandet skulle splittras och så kom sommarlovet och den här killen skulle försvinna. Men Sav, Pete och Tony satte ihop ett band, så jag provspelade egentligen aldrig för Atomic Mass, det existerade egentligen inte längre. När de kom till min mammas och pappas hus kom de upp till mitt rum och såg min skivsamling och vilken entusiasm jag hade för att bilda ett band med de här killarna. Jag kom på namnet Deaf Leopard där och då och spelade lite musik för dem som de inte hade hört än. Lustigt nog hade dessa naiva kids som bara var ett år yngre än jag fortfarande inte hört Scorpions eller UFO. Det enda de hade hört var Led Zeppelin, Black Sabbath, Judas Priest och Thin Lizzy. De hade inte hört Montrose, Scorpions eller UFO. Och de var som »wow, detta är fantastiskt!«. När de väl gick därifrån var jag med i det påtänkta bandet. Vi hade ingen utrustning och ingen replokal. Vi hade ett namn och kvällen därpå skulle vi träffas på puben och lära känna varandra en aning.

Och det gick uppenbarligen bra.

– Ja, allt det här pågick under cirka sex veckor tills Tony hittade en replokal längre ner på gatan, nära där Sheffield United spelade. Vi flyttade in i replokalen som låg i en gammal fabrik. Där fanns en massa maskiner som vi fick kasta ut på taket. Vi gjorde rent, sopade och målade och det blev vårt gängs högkvarter. Det första vi gjorde var att ta dit tekannan. Det andra vi gjorde var att ta dit skivspelaren, så att vi kunde lyssna på musik medan vi höll på med saker. Det var på översta våningen så vi tvingades gå uppför dessa vidriga trappor med all utrustning. Vi enades kring vissa låtar eller lyssnade på en viss låt och sa »det där är en fantastisk låt« och försökte lära oss att spela den eller kopiera den. Vi var där i sex veckor innan jag ens öppnade munnen. Jag lånade mikrofonen från den förre sångaren och vi pluggade in den i någon sorts förstärkare, jag har ingen aning om vilken. Pete hade en förstärkare så han hade sitt på det torra. Sav hade en basrigg som han hade byggt själv och Tony hade sina trummor. Den första låt vi någonsin lärde oss spela var David Bowies »Suffragette City«. Vi var på banan vid det laget. Men hela grejen med att jag provspelade för Atomic Mass som deras gitarrist är tekniskt sett inte sant. Vi lirade ett par Thin Lizzy-låtar, men vi spelade aldrig inför publik förutom inför några kompisar som kom till replokalen för att titta. Vi skrev »Ride into the sun« och några låtar till, så vi hade fem eller sex låtar som vi spelade om och om igen. Vi testade några till och skrotade dem, men vi gick framåt.

Ni blev snart en kvintett och Deaf Leopard blev så småningom Def Leppard.

– Steve Clark och Pete Willis gick på samma college. Under någon rast i uppehållsrummet lutade de sig båda fram för att plocka åt sig en viss gitarrtidning från ett soffbord och såg på varandra som »jaså, du spelar gitarr«. Det ena ledde till det andra och Pete bjöd in Steve till vår replokal och han gick med oss samma dag. Detta var i januari 1978 och sedan började vi verkligen göra framsteg. Steve började komma med låtar som »Wasted« och bitar av andra låtar. Vi hade »Beyond the temple«, som senare blev »Sorrow is a woman« på vårt första album »On through the night« (1980).

Vad minns du av Def Leppards första riktiga spelning?

– Sommaren 1978 var vi på båtsemester och råkade bara befinna oss nära Ipswich. Vi hörde att UFO skulle spela på Ipswich Gaumont, som bara låg 15 minuters taxiresa från där vi kunde förtöja båten. Vi åkte dit allihop och Gud vet hur men vi lyckades köpa fem biljetter till konserten samma kväll. Vi kom in, såg UFO och under ett utbrott på fyllan sa Steve: »Det avgör saken: jag lägger av! Jag vill vara med i ett sådant här band. Om vi inte börjar spela live tänker jag sluta.« Vi behövde därför snabbt göra ett gig, vilket sedan ägde runt på Westfieldskolan i Sheffield runt tio dagar efter att vi kom tillbaka från båtsemestern. Vi fick fem pund i gage och det var en väldigt traumatisk kväll. Vi var skiträdda och smugglade in öl i bastrumman och allt möjligt. Men i efterhand var det en härlig kväll. Vi spelade ett helt set med vår egen musik och kidsen förstod ingenting. På något sätt fick vi ett extranummer och när vi kom tillbaka ut spelade vi Thin Lizzys »Jailbreak«. Och de blev helgalna. »Okej, fler låtar som den här alltså«, tänkte vi. Vi klev av med flaggan i topp och hade klarat av vårt första gig. Då försökte vi boka fler och fick spela på en äng inför fem personer och en hund, haha! Vi öppnade för Human League på Limit Club i Sheffield och började spela på en del så kallade »working men's clubs«, medlemsklubbar för arbetarklassen. Spelade man på rockbarerna fick man 10-15 pund per kväll, men på dessa medlemsklubbar fick man 300 pund. Det räckte för att kunna hyra en skåpbil så att vi kunde ta oss till klubbarna. Vi spelade även på en del obskyra mc-ställen.

Ni gav sedan själva ut »The Def Leppard E.P.« i januari 1979.

– När vi hade gjort runt åtta spelningar var det jag som sa till alla i bandet: »Vi behöver en genväg. Vi borde inte hålla på med detta de närmaste två åren, det skulle vara knäckande. Det är för mycket hårt arbete.« Vi hade alla vanliga jobb medan vi gjorde detta och fick ingen sömn. Vi fick veta att ett band hade flyttat till Sheffield från Grantham. De hette The Next Band och var en trio som bestod av Rocky Newton, Frank Noon och John Lockton. De spelade ungefär som Rush men lät som UFO. Jag lärde känna Frank riktigt väl och vi umgicks en hel del. De hade en trespårs-ep som de hade gjort i en studio i Hull. Jag frågade ut honom om hur vi skulle kunna göra samma sak och presenterade sedan idén för bandet. »Varifrån ska vi få pengarna?« frågade de. »Vi ska jobba på det«, svarade jag. Jag

Def Leppards första spelning på Westfieldskolan i Sheffield den 18 juli 1978.

Def Leppards originaltrummis Tony Kenning och originalgitarrist Pete Willis.

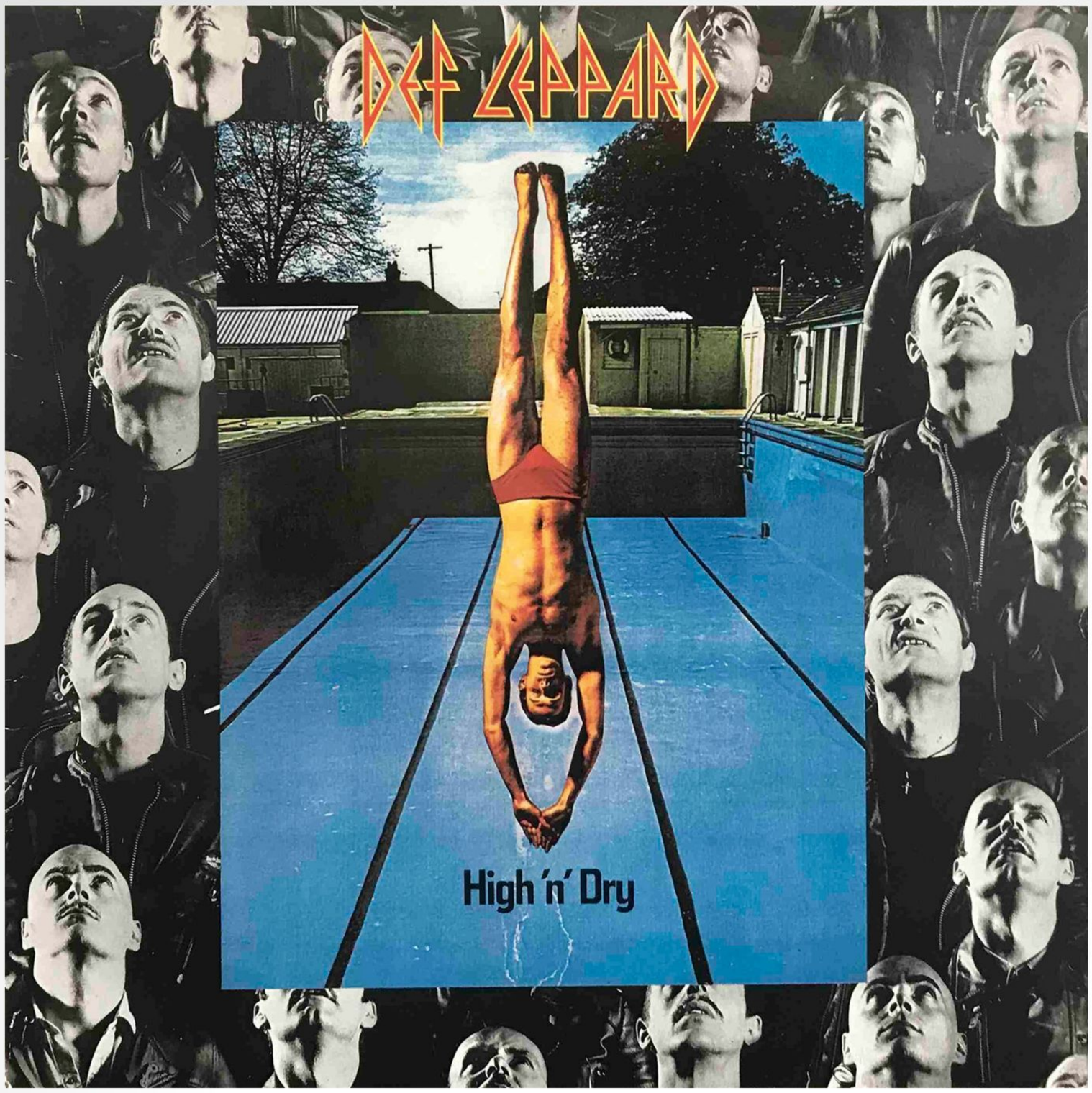

HIGH 'N' DRY

Def Leppards sångare Joe Elliott berättar att bandet valde ett skivomslag som Pink Floyd visade sig ha ratat.

Vi hade ingen som helst talan när det gällde omslaget till vårt första album »On through the night« (1980). Det bara uppenbarade sig ur tomma intet och vi utbrast: »Vad fan är det där?! En lastbil som åker ned från månen?« »Det är omslagsmotivet«, sa vår manager Peter Mensch. »Säger vem? Vi vill inte ha det!« »Det är för sent nu, det är som det är.« »Jaha, okej.« Där och då lärde vi oss en läxa och bestämde oss för att aldrig låta något sådant hända igen.

Som hårdrockband finns det i huvudsak två vägar att välja mellan när det gäller skivomslaget. Man kan antingen låta bandet titta in i kameran med nävarna i luften. Då blir det Spinal Tap möter Bad News, vilket i mina ögon känns fel. Eller så man kan ha ett omslag som får folk att fundera. På 70-talet gillade jag album som Led Zeppelins »Presence«, Pink Floyds »Dark side of the moon« och UFO-trippeln »Force it«, »Lights out«, »No heavy petting«. Alla dessa skivomslag var gjorda av Storm Thorgerson och hans designfirma

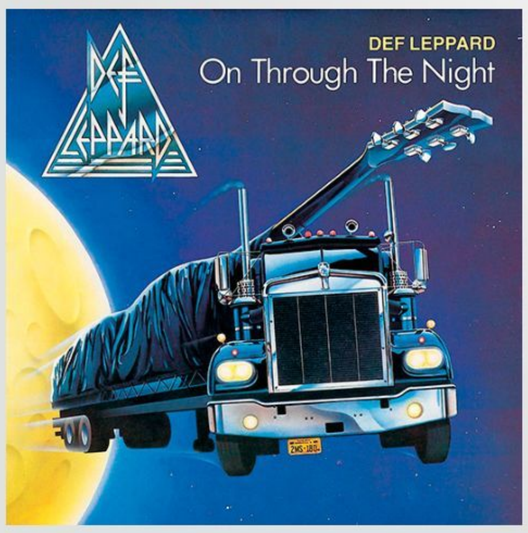

Def Leppard »On through the night«

Led Zeppelin »Presence«

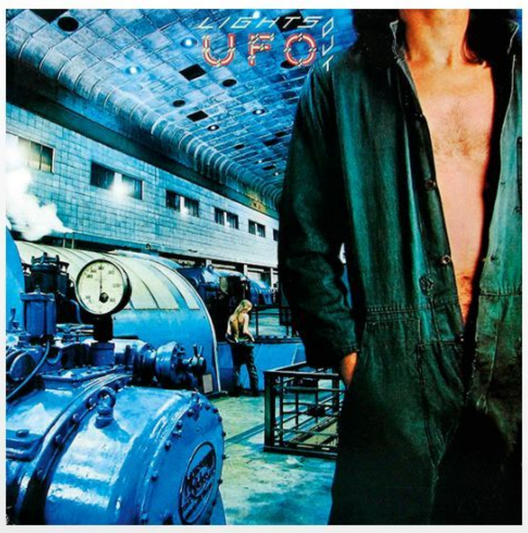

UFO »Lights out«

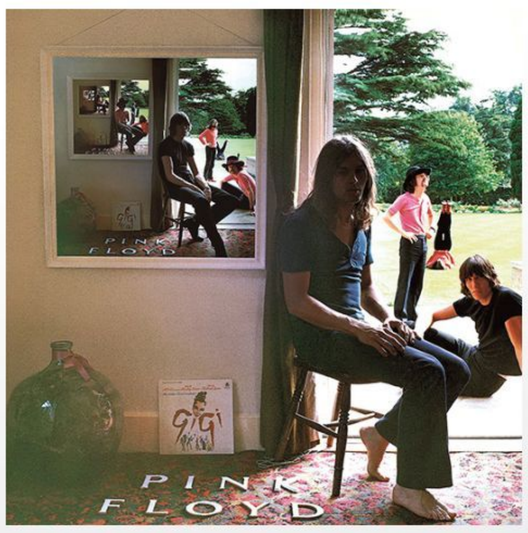

Pink Floyd »Ummagumma«

Hipgnosis. Efter debaclet med »On through the night« sa vi till vår manager att vi ville att Storm Thorgerson skulle göra vårt nästa skivomslag till »High 'n' dry« (1981). Det var antagligen ett lika viktigt beslut som vad omslagsmotivet faktiskt föreställde.

När vi först fick se omslaget till »High 'n' dry« tror jag att vi mest var glada över att det var gjort av Storm, att det var Hipgnosis och att det inte alls var något löjligt som omslaget till »On through the night«. Det blev ett artistiskt ställningstagande, att vi ville göra ett album-omslag som förde en in i musiken på samma sätt som vi fördes in i vilket som helst av de andra Hipgnosis-omslagen. Jag förstod inte något av Hipgnosis omslag. De var bara konstnärliga ställnings-taganden som följde med albumet. Omslag som får en att lyssna på musiken med ett annat sinnelag, för man försöker fortfarande lista ut vad de faktiskt representerar. Ta Led Zeppelins »Presence« som exempel. Omslaget har ingenting att göra med vad som pågår på vinylen, men det är ett fantastiskt omslag med den där svarta obelisken. Det får en helt enkelt att tänka.

Jag förstår inte vad omslaget till »High 'n' dry« betyder. Jag kan *nästan* relatera till det faktum att en tom pool är »dry« och killen som dyker ner i poolen är »high«. Om man vill köra en fyrkantig kloss i ett runt hål kan man säga att det är detta som är kopplingen, men varför dessa män som tittar uppåt? Jag vet inte.

En sak som man med tiden lär sig är att dessa omslagsmotiv inte är skapade för någon specifik artist. Det är verk som är skapade ur konstnärernas tankar. Sedan läggs de på is tills någon får syn på dem och säger: »Den där är precis det som jag är ute efter!« Det är som att gå genom ett konstgalleri och sedan köpa en tavla. Man vet inte vilken man vill ha förrän man får syn på den.

Det här ville Hipgnosis inte berätta för oss då, men »High 'n' dry«-motivet skapades inte åt Def Leppard. Det hade legat och samlat damm i många år i en hög med 65-75 andra oanvända omslagsmotiv. Det gjordes för att vara omslag på Pink Floyds »Ummagumma« (1969). Till sist träffade jag Storm Thorgerson på Mojo Awards 2009 och då erkände han: »Det var en refuserad grej från 'Ummagumma'-tiden med Pink Floyd. De gillade den inte, haha!«

Jag är bara glad för att vi tackade ja till omslagsmotivet, för annars kunde det ha slutat med att »High 'n' dry« hade haft ett hemskt omslag, vem vet? När allt kommer omkring, man fattar beslut och lever med dem för alltid. Detta är ett som jag med största glädje lever med. Vissa tycker att det är ett fantastiskt omslag, andra att det är förskräckligt. Det ger åtminstone upphov till fantastiska diskussioner när man slår sig ned med en öl i sin favoritrockbar.

Jag tycker att alla sådana här historier är så fascinerande, så jag ska berätta något lustigt som hände långt senare. Vi erbjöds några omslagsmotiv till »Retro active« (1993). Ett av dem föreställde en kvinna på en äng som hängde upp spädbarn på en tvättlina. När vi såg det tänkte vi: »Herregud nej, det är inget för oss!« Och ser man på, det hamnade i stället på omslaget till Megadeths »Youthanasia« (1994).

BERÄTTAT AV JOE ELLIOTT FÖR MARTIN CARLSSON

»Retro active«-omslaget gjordes av Nels Israelson och Hugh Syme.
»Youthanasia«-omslaget gjordes av Hugh Syme.

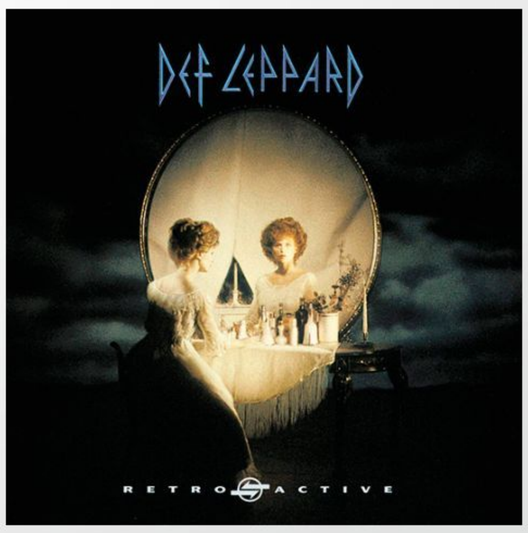

Def Leppard »Retro active«

Megadeth »Youthanasia«

gick till min pappa och frågade: »Kan vi låna 150 pund?« Och Gud vet varför, men han sa ja. Han tömde sitt bankkonto, det var allt han hade, och lånade oss pengarna så att vi kunde åka till den här studion i Hull. Veckan innan vi åkte var vi tvungna att sparka Tony Kenning för att han hellre tog med sin tjej på bio än repade. Vi lånade Frank Noon från The Next Band, så han spelade på ep:n. För att visa upp alla dessa olika aspekter av vad vi kunde skriva valde vi ut tre låtar som vi tyckte var väldigt olika varandra: »Getcha rocks off«, »Ride into the sun« och »The overture«. Vi skulle inte bara göra den till en kassett och skicka kassetten till skivbolagen, utan vi pressade upp den på sjutumsvinyl och gjorde ett skivomslag.

Rick Allen blev er nye trummis och därefter hände allt otroligt snabbt för er 1979.

– Vi började skicka ep:n till skivbolag, Geoff Barton på tidningen Sounds och alla sådana människor. Sedan tryckte vi en i handen på radiomannen John Peel när han kom upp till Sheffield för att hålla i ett disco. Han ville inte spela den, men han sa »skriv upp ert telefonnummer på den« och tog med sig den tillbaka till London. Han ringde upp mig och sa: »Jag ska spela den i kväll.« Hela den veckan, måndag till fredag, spelade han ett spår från ep:n. Jag vet inte vilka låtar, men två av dem spelades två gånger. Det satte bollen i rullning. En massa skivbolag ville se oss. Vi hade ett management då, en lokal Sheffield-kille, och vi började få större och bättre spelningar i närområdet. Jag vet inte hur detta gick till, men ep:n hamnade på Cliff Burnsteins skriv-bord i Chicago där han var skivbolaget Mercurys A&R-kille. Han ringde den engelska etiketten, vilket var Polygram, och sa: »Vad ni än gör, låt inte det här bandet kontrakteras av någon annan. Kontraktera det här bandet!« Så det blev budkrig om oss, inte för att vi visste om det då. Vi spelade på Porterhouse i Retford och på Rock Gardens i Middlesbrough och drog en massa folk, efter-som Sounds hade skrivit en artikel om oss. Allt detta hände innan vi ens hade skrivit på ett skivkontrakt. Vi skrev på kontraktet i augusti 1979 och månaden efter det fick vi fyra konserter med Sammy Hagar, vilket var fantastiskt.

Redan två år efter att bandet hade bildats och ni inte ens hade släppt ett album åkte ni sedan i oktober/november 1979 på turné som förband till AC/DC. Hur var det?

– Det var fantastiskt men det kändes inte häpnadsväckande utan som ett steg som vi var redo att ta. Cliff Burnsteins bästa vän var Peter Mensch, som var ute på turné med AC/DC. De snackade ihop sig om att vi borde bli förband till AC/DC men Cliff ville först se hur bra vi var live. När vi väl hade gjort de fyra spelningarna med Sammy Hagar sa vi: »Okej, vad blir det härnäst? Vi behöver öppna för någon större än Sammy.« Peter Mensch hade precis blivit vår manager och när AC/DC föreslogs hoppade vi självklart upp och ner av och glädje, men samtidigt kändes det naturligt. Allting vi hade gjort för att hamna på den där AC/DC-turnén var vad man skulle förvänta sig av vilket band som helst som Who, Oasis, Led Zeppelin eller Beatles som var på väg uppåt. Vi åkte inte ned ett hack för att sedan komma tillbaka upp igen. Det skulle inträffa först många, många år senare. Vi var fortfarande på uppåtgående och hade tilltro till vår egen förmåga. Vi hade så mycket beslutsamhet och vilja att bli vad vi ville tro var det största bandet i världen.

Debutalbumet »On through the night« släpptes i januari 1980. Ni gjorde otroligt många spelningar hela det året och åkte bland annat som förband till Judas Priest. Hur var det?

– Briljant! Vi växte upp med Judas Priest. Jag ska vara ärlig: min favoritperiod med Judas Priest var innan de gick vidare och blev fullfjädrad heavy metal. »Sad wings of destiny« är ett full-ändat mästerverk. Det finns en låt på sida två på det albumet, ett pianospår som låter som Queen (»Epitaph«). Helt enkelt under-skönt. Väldigt klassiskt och Freddie Mercury-minnande. Det är

David Lee Roth, släng dig i väggen! På Hammersmith Odeon den 5 december hette spagatkungen Joe Elliott.

FOTO GEORGE BODNAR ARCHIVE / ICONICPIX

en riktning som de lätt kunde ha fortsatt med. »The ripper« var en fantastisk, klassisk och fyndig rocklåt. De började senare få hits med sådant som »Take on the world« och »United« och blev nästan som ett poprockband. Och sedan blev de fullfjädrad heavy metal. När vi turnerade med dem 1980 var de helt enkelt fantastiska. Vi gjorde tio spelningar med Pat Travers på västkusten och sedan åkte vi med Judas Priest till det amerikanska inlandet. Jag brukade åka med deras buss och det var så kul. KK Downing och Glenn Tipton var verkligen supersnälla mot oss. Det var de allihop. Ian Hill är nog en av de trevligaste i musikbranschen. Jag och Sav brukade spela golf med KK och Glenn. Varenda ledig dag tog vi en golfrunda och körde omkring i sådana där små golfbilar. På den tiden fanns det inga regler, så man kunde köra nerför fairway i typ 90 kilometer i timmen. Rivstarta från tee så att det sprätte som om man åkte skidor. Det var så otroligt roligt. De lät oss soundchecka, de gav oss ljus och var uppmuntrande mot oss. Precis som de var vi ett brittiskt band och de ville att vi skulle lyckas. Det är kanske sällsynt i den här branschen, men så var det inte på den tiden. De tog verkligen hand om oss. Vi gjorde ett gig med dem i Norge för fyra år sedan. Och vi öppnade för dem, för vi hade en ledig dag som vi egentligen inte ville ha. »Det finns ingenstans att spela förutom att ni kan öppna för Judas Priest.« »Fint, vi tar det!« Vi gjorde det egentligen bara för att vi ville träffa dem och umgås. Och de var briljanta. De kan fortfarande. Jag pratade med Glenn precis efter att det tillkännagavs att han led av Parkinsons, tror jag det var. Eller Alzheimers, det ena eller det andra. »Hej, hur är det med dig? Ska du fortfarande komma till Irland i år?« och så vidare. Jag håller fortfarande kontakten med Glenn och vi talas vid med ett par månaders mellanrum. Han kom till min födelsedagsfest i LA för cirka tio år sedan och jag antar att han är den i Judas Priest som jag knöt de starkaste banden till. Även Rob kommer för att träffa oss när vi spelar i Phoenix. De är verkligen härliga människor.

Apropå Judas Priest – i december 1983 var Def Leppard en del av något som i Sverige blivit den viktigaste tv-sändningen med hårdrocksband genom tiderna. Jag talar om festivalen i Dortmund (som SVT sände som »Luciarock« den 2 mars 1984). En hel generation såg Def Leppard, Krokus, Michael Schenker Group, Iron Maiden, Judas Priest, Ozzy Osbourne…

– Quiet Riot?

Ja, Quiet Riot också. Varenda unge såg det. 13-årige jag fick gråta i två timmar för att mina föräldrar skulle låta mig titta på det. Det var ett avgörande ögonblick för hårdrock och något som svenskar talar om än i dag.

– På riktigt? Jag var inte medveten om det. Vid det laget hade vi etablerat oss som ett stort band i USA. Jämfört med det var vi fortfarande nollor i Europa och Storbritannien, så vi gjorde en klubbturné i Europa för att försöka slå igenom där. Dortmund var det sista giget på turnén. Jag tror till och med vi fick ett par veckor ledigt och återvände sedan för att göra den konserten. Jag minns det faktiskt väl, för det var väldigt kallt. Vi spelade fotboll mot Iron Maiden. De skickade två av våra målvakter till sjukhus, haha! Vi hade jättekul med Steve Harris, för jag och Steve Harris hade varit polare i flera år. Vi satt i baren hela natten före konserten och antagligen natten efter också. När man gör en sådan här sak tänker man bara på att det ska visas i Tyskland, så jag hade ingen aning om att det visades någon annanstans. Jag såg inte konserten igen förrän jag såg den på dvd i en japansk bootlegaffär. Jag köpte den där i Japan för, jag vet inte, kanske tio eller 15 år sedan. Det var så bra och såg ut som ett helt legitimt släpp, eftersom japanerna är suveräna på att göra sådant. Dessutom var det hela konserten. Jag kollade inte på hela grejen utan bara på vår spelning, för att se hurdana vi var. Det var ganska svåra förhållanden, för när man gör en sådan tv-inspelning är man i händerna på en annan ljudtekniker. Men det var faktiskt ingen dålig

konsert. Att detta gjorde ett sådant intryck i Sverige är ett trevligt stycke historia som jag inte var medveten om.

Jag har hittat en fantastisk bild från Hammersmith Odeon i december 1983 där du gör ett spagathopp från trumpodiet. David Lee Roth kunde inte ha gjort det bättre.

– Tja, jag var betydligt yngre än vad han var då, haha! Jag gjorde det i »Photograph«-videon, bara som ett skämt eftersom vi alla visste att David Lee Roth brukade göra det. Jag var inte ens medveten om att de filmade det utan larvade mig bara. Regissören blev helt till sig, »åh, jag tror att vi fångade det«, och så satte de in hoppet i slow motion i »Photograph«-videon. Det var snarare en ren tillfällighet än något planerat, för jag gjorde inga regelrätta tagningar med hoppet. Och så blev det en grej av det. När korta klipp från »Photograph«-videon visades var det oftast sekvensen med spagathoppet. Då började jag började göra det varenda kväll på turné.

När gjorde du senast ett spagathopp?

– Jag vet inte, jag gjorde det tills mina knän eller anklar inte längre orkade. Som med det mesta i vår karriär var spagathoppet något helt improviserat. Folk tittar på den ikoniska logon och på Union Jack-tröjan, men jag hade inte någon sorts David Bowie-påklädare som han kunde ringa när han fick idéer. Vi hade inga pengar när vi spelade in den där videon till »Photograph«. När vi dagen innan inspelningen gick ut för att köpa lite kläder sa jag: »Vi får nog ha på oss något som ser någorlunda okej ut för att kunna spela in den här videon.« Jag shoppade med 25 pund på fickan och köpte alla dessa billiga plastbyxor och benvärmare. Jag hade kanske åtta pund kvar och såg den där Union Jack-tröjan för 7.99 pund i en butik på King's Road. »Okej, den duger.« Vi hade det som vårt mantra att hitta på saker allteftersom och se vad som skulle ske.

Jag har gått igenom säkert tusen livebilder på Def Leppard från 1980 till och med 1984 hos bildbyråer. Jag försökte hitta en bra bild på dig där du inte har mikrofonen framför ansiktet och det var riktigt svårt. Därefter tittade jag på konserten i Dortmund 1983 igen. Då kom jag på varför det att är så svårt. Du både sjöng och körade i de flesta låtarna, så du var nästan aldrig fri från mikrofonen.

– Du har helt rätt, på den tiden var det faktiskt så. Innan Vivian Campbell gick med i bandet var jag tvungen att sjunga de partier som Vivian nu sjunger. Med Vivian i bandet blev jag till sist en riktig sångare och inte bara en stuntman live. Steve Clark, Gud välsigne honom, var en fantastisk medlem och var väldigt kreativ. Han var dock den mest motvillige sångare som jag någonsin träffat. När vi gjorde turnén för »Hysteria« och scenen var i mitten av arenan brukade vi ha gummimattor framför mikrofonerna. Vi hade mikrofoner på båda sidor av scenen som var riktade mot varandra. Om de var påslagna hela kvällen skulle det leda till enorma mängder rundgång. Därför konstruerade vi ett nytt system för scenen. Man ställde sig på en matta som var liten som en dörrmatta och då utlöstes en signal som fick mikrofonerna att öppnas. När en människokropp blockerade utrymmet mellan de två mikrofonerna som var riktade mot varandra uppstod ingen rundgång. Då kunde vi ha all körsång vi ville och soundet var klockrent. Ett problem dock: Steve brukade stå med fötterna på vardera sidan om mattan så hans mikrofoner slogs aldrig på, haha! Det gjorde han för att han inte var särskilt bekväm med sin röst. Grejen var att han kunde sjunga, men han gick bara inte att övertala så jag var tvungen att täcka för honom. När det kom en låt som »Billy's got a gun« – du vet det där stället med »can you feel it in the air« och sedan »danger« – var jag tvungen att sjunga rubbet. Mitt huvud blev helt sprängfärdigt. Det fanns ingen möjlighet att andas och sångläget låg så högt. Till sist krävde det sitt pris. Min röst började komma ur form för att den tvingades göra saker som var omänskligt absurda och nästan omöjliga att utföra. Eftersom vi hade ungdomen på vår sida kom vi trots allt ändå undan med det. Men när Vivian kom med 1992 kunde jag varva ned. Du märker säkert att från antagligen 1992 och framåt är det betydligt lättare att hitta bilder på mig utan mikrofon framför ansiktet.

Var detta något som du ens var medveten om när ni skrev låtarna eller när ni sedan spelade in dem? »Oj oj, detta kommer att bli svårt för mig«?

– Jag har alltid jämfört Def Leppards låtskrivande med hur Queen troligtvis tog sig an »Bohemian rhapsody«. Om Queen hade funderat på hur de skulle framföra den live skulle de aldrig ha skrivit den. Queen gjorde alltid bara *tolkningar* av sina låtar live och jag tror inte att Freddie Mercury i någon låt någonsin sjöng samma sångslinga två gånger. Var vissa bitar svåra att göra live fick han sjunga en alternativ melodi. Men han ville inte sjunga den alternativa melodin på själva skivan, för han ville inte kompromissa med den melodi som fanns i hans huvud. Och det var precis så vi också gjorde. Vi skrev låtarna för att göra en fantastisk skiva och den skivan skulle vara för evigt, medan framförandet av den bara varar en enda gång. »Billy's got a gun« och några andra låtar som vi gjort, som »Hysteria«, är studioskapelser. »Hysteria« lunkar på fint i mellantempo och är en ganska simpel låt – *tror* man. Men det finns elva olika gitarrpartier som spelas samtidigt i »Hysteria«. Elva! Det är bokstavligen en orkestrering av gitarrer, så hur ska två killar kunna spela elva gitarrpartier? Vad man gör är att lyssna på varje sektion och välja ut de två viktigaste delarna av låten och sedan anpassar man sig. Vad ni hör Phil Collen och Vivian spela live är en hybrid av elva partier. Men när folk kan låten kan de liksom höra de andra delarna i huvudet. Stämsången och de atmosfäriska inslagen inne i arenan gör att man nästan hör de delarna ändå.

Intressant, det där med elva gitarrer har jag aldrig tänkt på.

– Att begränsa sig till att spela som ett liveband i studion är exakt vad Def Leppard *inte* har gjort från »High 'n' dry« och framåt. När vi gick in i studion för att göra »Pyromania« hade vi lyssnat på alla de album som kom ut 1982, året då vi gjorde det albumet. Och allt det som vi lyssnade på lät helt enkelt som att det fångats live i studion. Där fanns ingen produktion, så som Queen hade gjort åtta, sju och sex år tidigare. Vi var mer inne på den typen av grejer och gjorde till och med gitarröverdubbningar på det första albumet. Det finns kompgitarr bakom solona och vi la bara till en gitarr. Det är inget skamligt med att göra sina skivor till exakta versioner av vad som finns i ens huvud och sedan hantera det senare. När vi skulle spela de där låtarna live kom vi till replokalen och när vi började jobba på sången tittade vi på varandra med ansiktsuttryck som sa: »Herrejävlar, vad har vi gjort?!« Men då tog vi bara ett djupt andetag och sa: »Okej, låt oss lista ut det här.« Vi gjorde om en andrastämma till en lägre stämma. I många av våra låtar sjunger jag andrastämman. Vi kom till den slutsatsen för många år sedan, eftersom jag är den vars röst går högst. Vivian är antagligen starkast i mellanregistret och Sav i mitten och Phil klarar av de låga tonerna väldigt väl. De väldigt, väldigt höga grejerna sjunger jag. I bryggan i »Animal« går texten »I gotta feel it in my blood...« och live står Phil faktiskt för leadsången där medan jag tar andrastämman. Och i refrängen i »Bringin' on the heartbreak« tar

»Jag gjorde spagathoppet i Photograph-videon bara som ett skämt eftersom vi alla visste att David Lee Roth brukade göra det«

FOTO ROSS HALFIN

Live 1983. Phil Collen, till höger, gick med mot slutet av inspelningen av »Pyromania« 1982 och hann lägga fem gitarrsolon, lite kompgitarrer och sjunga stämsång. Joe Elliott bär här radiotröjan med frasen »it's better to burn out than fade away« som dök upp i »Rock of ages«-texten.

jag den högsta andrastämman för ingen annan kan pricka den. Det är så man gör när man är med i ett band, man delar upp saker, och jag är bekväm med att göra det för om jag är i bra form har jag inga problem med att pricka de höga tonerna. Jag hade problem med att pricka dem när jag var tvungen att sjunga både kör *och* lead på ställen där de överlappar. Föreställ dig att försöka sjunga »Armageddon it«, där man har det där »gimme all of your loving« och så kommer svarsstroferna som överlappar varandra. De är tänkta att vara två separata delar, men jag kan inte sjunga båda på samma gång. Man måste utelämna några ord och då finns det ändå inget tillfälle att andas. Det måste ha varit särskilt besvärligt kring 1987-88 när Steve var med i bandet, men inte alls lika mycket i dag.

Jag lyssnar inte så mycket på »Pyromania«, men däremot lyssnar jag ständigt på liveinspelningen från Forum i Los Angeles 1983 som är med på deluxeutgåvan från 2009. Om den hade getts ut när det begav sig tror jag att den skulle ha betraktats som en av hårdrockshistoriens främsta liveskivor. Varför gavs den inte ut då?

– Tja, för att den blev bootleggad i Japan. Jag gjorde en råmix i Windmill Lane-studion 1984, bara så att vi själva skulle ha den. Sedan gav jag ett exemplar till någon och, hör och häpna, den dök upp som bootleg i Japan. »Tja, nu finns den där ute redan, så vad vore poängen med att ge ut den?« tänkte vi. Det tycktes aldrig finnas någon anledning att ge ut den som ett separat livesläpp. 1984 tyckte vi att det var för tidigt att göra ett livealbum och när vi var framme vid 1989 och hade gett ut »Live: in the round, in your face« kändes den överflödig. Men i och med att bandet har hållit ihop så länge som vi gjort hann cirkeln slutas igen. Saker blir efterfrågade och de blir historiskt betydelsefulla. Som jag sa till några häromdagen som pratade om gammalt, sällsynt eller outgivet material: om det fanns två låtar med Who som världen aldrig hört, en av dem från 2019 och en av dem från 1966 – vilken av dem skulle folk vilja höra? Den från 1966.

Givetvis.

– För det är typ 50 år sedan. Jag har i många år haft BBC-liveupptagningen med Queen från julafton 1975. Till slut förde de över den till Protools och gjorde sedan en riktig mix av den. Skillnaden mellan vad BBC gjorde den kvällen och den version som Queen-gänget mixade till sitt släpp (»A night at the Odeon« från 2015) är förbluffande. Jag tycker att vi i stort sett fattade grejen när Ronan McHugh, som skött ljudet åt Def Leppard live och i studion i 20 år, och jag gjorde en ordentlig mix av 1983-konserten. Jag lyssnade på bootlegen och den var okej, men nu hade vi Protools och behövde inte mixtra med tvåtumsband. Och det är live, vi fuskade inte. Det är inte som att det har överdubbats. Man kan inte överdubba döda gitarristers delar och jag gjorde inte om någon sång. Det enda vi egentligen gjorde var att redigera ner »Travellin' band«, för den skulle inte ha fått plats på cd:n. Den var för lång. Elvaminutersversionen av »Travellin' band«, som händelsevis gästas av Brian May, blev till en sex- eller sjuminutersversion. Men det var enbart för att där fanns minutlånga segment av bara trummor och när jag försöker få publiken att klappa med. Efter runt fem sekunder blir det ganska tråkigt att lyssna på.

Kurt Cobains självmordsbrev innehöll det berömda Neil Young-textcitatet »it's better to burn out than to fade away«. Nästan på pricken samma fras återfinns i er låt »Rock of ages«. Var det något som slog dig när självmordsbrevet offentliggjordes?

– Jag tror att jag hade fått en t-shirt från en radiostation i USA och de råkade bara ha frasen »better to burn out than fade away« skrivet runt kanalens logotyp. Jag gick ofta klädd i den tröjan och frasen fastnade hos mig. Jag tror att jag bar tröjan medvetet i »Rock of ages«-videon på grund av frasen. Men då hade jag ingen aning om att det var ett Neil Young-textcitat. Jag är medveten om att det är Neil Young nu. Jag menar, det har jag nog varit ända sedan »Pyromania« kom ut för dj:s runtom i USA frågade mig: »Är du ett Neil Young-fan?« »Inte direkt«, svarade jag. Jag menar, jag gillar vissa av hans alster, som »Needle and the damage done«, »Heart of gold« och några låtar till. Faktum är att jag i dag äger ett tiotal Neil Young-album, men 1983 var jag bara medveten om ett fåtal låtar som spelats på radion. Jag kände bättre till hans verk med Crosby Stills Nash & Young, men inte som soloartist. Och inte heller visste jag att det står i Kurt Cobains självmordsbrev, för jag har aldrig läst det. Det är en nyhet för mig.

Okej, jag tänkte att med tanke på att det är ett så berömt självmordsbrev...

– Jag hade ingen aning om självmordsbrevet förrän precis nu. Jag har aldrig läst Kurt Cobains självmordsbrev, det var inte något som intresserade mig. Dagen då Kurt Cobain hittades död var för övrigt samma dag som jag landade i New York för att börja mixa ett Mick Ronson-album som hette »Heaven and Hull«. Sorgligt nog dog Mick innan det blev färdigställt. Jag föreställer mig att min sinnesstämning då torde ha gränsat till ilska mot Kurt Cobain, för att han smet undan, om man så vill. Mick Ronson försökte desperat hålla sig vid liv för att avsluta sin platta, vilket han inte kunde göra, och så beslutade sig den här andra snubben för att ta sitt eget liv, för att saker och ting inte gick så bra för honom. Det skulle antagligen ha funnits en del mer negativitet i min hjärna på den tiden när det gällde detta, så jag skulle inte ha brytt mig om att läsa något självmordsbrev. Jag skulle snarare ha känt ilska över att han hade tagit sitt eget liv än varit ledsen för det.

»Jag föreställer mig att min sinnesstämning då torde ha gränsat till ilska mot Kurt Cobain för att han smet undan«

Blev du arg på Steve Clark eller bara förkrossad när han dog 1991?

– Det var faktiskt mest sorgligt. Vi var arga på honom medan han levde för då kunde vi faktiskt kommunicera med honom. När någon håller sig nykter under några veckor börjar de bli väldigt kreativa och är på bra humör. Man tänker »åh, okej, kanske han har vänt ett nytt blad« och sedan trillar han dit igen. Det hände så många gånger och då började man reagera negativt. Om någon står framför dig och petar dig på axeln med fingret är det okej i cirka tio sekunder. Men efter två minuter kommer du att vifta bort handen och säga: »Sluta med det där!« Ditt överseende med det försvinner. Vi fyra andra i bandet hade olika sätt att ha överseende med honom och hanterade det på olika sätt. Phil blev frustrerad på ett tystlåtet sätt. Phil och Steve var suparpolare men 1986 bestämde sig Phil helt plötsligt för att sluta dricka. Han behövde inte lägga in sig på rehab utan vaknade bara en dag och sa: »Jag är färdig med det här.« Steve var förkrossad över att han hade förlorat sin suparpolare och fortsatte. Han var förbannad på sig själv och brukade ursäkta sig: »Jag är verkligen ledsen, jag kan inte hjälpa det.« »Då behöver du hjälp«, sa vi och han sa »jag vet«. Och så la han något motvilligt in sig på rehab. Man kan höra Steven Tyler och andra musiker och skådisar berätta sina historier – om de blir tillsagda av sina chefer eller sina livskamrater att lägga in sig på rehab kommer de troligtvis att misslyckas. För det är inte deras eget val. Och Steve la egentligen aldrig in sig på rehab självmant. Han la mer eller mindre in sig för att vi, hans mamma, hans bröder eller vem det nu var hade sagt till honom. I samma ögonblick som han kom ut därifrån gick han direkt till en pub. Till sist ryckte man på axlarna och gav upp, förstår du?

Absolut.

– De första två eller tre gångerna ställde man upp. Han lades in i Dublin en gång och jag var hans sponsor, så jag var tvungen att följa

När Def Leppard flög runt i USA 1987-88 placerade fotografen Ross Halfin trummisen Rick Allen (längst till vänster) så att ingen skulle kunna se att han förlorat vänster arm efter en bilkrasch på nyårsafton 1984. Bredvid Rick Allen syns gitarristen Steve Clark, sångaren Joe Elliott, basisten Rick Savage och gitarristen Phil Collen.

med honom en gång i veckan och mer eller mindre förgöra honom inför alla andra. Berätta om saker som han gjorde när han var full, så att han skulle komma till insikt om hur förnedrande allt var och på så vis rätta till saker i sitt liv och kunna bli bättre. Men jag antar att han var så beroende av kicken som supandet gav honom att han inte bara kunde ta en drink eller två. Som jag kan. Rick Allen miste armen i en bilolycka – jag slutade inte köra bil för det. Steve Clark miste livet av att dricka – jag slutade inte dricka för det. För jag har inte hans problem. Hans problem var långt mer djupgående och sträckte sig ända tillbaka till hans barndom, som jag inte känner till särskilt väl. Det var ett djupt rotat problem. Att vara med i ett band förvärrar situationen, för han hamnade i en situation där han kunde bekosta det. Han kunde köpa så mycket alkohol han ville. Och det… det var bara så väldigt sorgligt. När han dog, när jag fick det telefonsamtalet i januari 1991… Jag ska vara uppriktig mot dig: jag blev inte chockad på samma sätt som jag blev när Rick miste armen. För när någon säger till en på telefon att »din trummis har varit med om en bilolycka och han har förlorat armen« kopplar man inte, man har aldrig hört det tidigare. Man har däremot växt upp med att se filmer med cowboys och indianer på tv så man vet vad död är. De skjuter med revolver på folk, de ramlar omkull och de reser sig aldrig mer. Man har sett det som komik, man har sett det som drama och man har sett det då det inte var på riktigt, men man har *sett det* så man fattar vad konceptet död innebär. Döden inträffar varje dag, i hundratusentals fall över hela världen. Ingen fattar vad konceptet amputation innebär, förutom kanske en människa på miljonen. När Rick miste armen var det verkligt fasansfullt. En chock och något okänt. Vi var unga grabbar i 24-årsåldern och försökte förstå vad som hade hänt: »Vad i helvete, vad betyder det ens?« När Steve dog var vi sex år äldre och visste vad död var, men det var Steve, så det var mer som att få ett samtal om att ens 90-åriga mormor avlidit. Man blir ledsen men det kommer inte oväntat. Så jag kände definitivt mer sorg än ilska när det kom till Steve.

Den 1 november 1988. Jon Bon Jovi och Joe Elliott sjöng Thin Lizzys »The boys are back in town« när Bon Jovi gjorde sin sista konsert av tre i Dublin.

Jag tittade på bilder från VH1 Rock Honors 2006 och såg musiker från alla dessa band vars medlemmar snackat skit om varandra: Guns N' Roses, Judas Priest, Kiss, Mötley Crüe och Anthrax. Och så såg jag Def Leppard och undrade om ni någonsin ens haft något bandbråk för ingenting har nått offentligheten.

– O ja, vi har haft massor, haha! Vi har haft lika många som alla andra, men det hände alltid när vi var i studion och var osynliga. Vi jobbade som galningar i ett rum med fördragna gardiner. Vi gnabbas med varandra hela tiden, så som gamla gifta par gör. Numera har vi diskussioner, men inte så värst många bråk för vi är inte oense om särskilt mycket. Vi är alla mer eller mindre vuxna män med vissa barnsliga tendenser när det gäller practical jokes eller att säga något som man inte borde ha sagt. För att man är trött eller uppriven eller något i den stilen. Inte mer och inte mindre än någon annan människa på planeten. Vi är inte extraordinära och vi är inte korkade. Vi är någonstans mittemellan. Vi har diskussioner om låtars inriktning. Det kan vara allt från tempot i låten till tonarten och textens inriktning till det faktum att låten låter för snarlikt något annat eller inte tillräckligt snarlikt något annat. Men vi har inga

FOTO PG BRUNELLI / ICONICPIX

»När Steve Clark dog blev jag inte chockad på samma sätt som jag blev när Rick Allen miste armen«

slagsmål – jag tror att det har förekommit tre under 40 år och två av dem var med individer som inte längre är med i bandet.

Apropå tidigare medlemmar var originalgitarristen Pete Willis inte på plats när Def Leppard blev invalda i Rock And Roll Hall Of Fame. Detta trots att ni offentligt sa att han skulle bli inbjuden. Hur gick den diskussionen och varför dök han inte upp?

– Jag pratade inte med Pete direkt, utan genom en vän vars syster är gift med Pete. Han sa bara »Pete har precis frågat mig om han skulle kunna få en inbjudan« och jag sa: »Ja, han ska definitivt få en inbjudan. Förresten, vill du att jag pratar med honom?« Han sa: »Det är nog bäst om det kommer från Hall Of Fame.« »Okej«, sa jag. Vi fick tag på Joe Perrys kontaktperson på Rock And Roll Hall Of Fame och han hade ett bra samtal med Pete. De mejlade faktiskt inte bara till varandra, utan pratade på riktigt, och han sa att han hade haft ett jättebra samtal med Pete. Pete var väldigt glad över att bli inbjuden och var medveten om att vi ville ha honom där, men dessvärre kunde han inte komma för det var precis när han skulle bli farfar. Och då började jag tänka: »Fuck me, vad vi har blivit gamla! När blev vi gamla? Pete Willis ska bli farfar och tydligen är detta typ hans sjunde barnbarn.« Jag tror att det var hans son och fru som skulle ha barn och han ville finnas där för dem, så han ville inte lämna landet. Sedan är det också så att Pete egentligen inte längre är intresserad. Han har varit borta från musikbranschen i 30 år. Jag vet inte ens om han äger en gitarr. Han slog bokstavligen av strömmen. Han är inte precis Syd Barrett, men du vet... Han har investerat sina pengar klokt i fastigheter och sådana saker och jag tror att han tar hand om allt det och bara njuter av att sova ut om morgnarna. Det finns helt enkelt inte i hans dna längre. Så, du förstår, allt gick verkligen mycket vänskapligt till. Jag nämnde honom i mitt tal, om hur viktig han var under den tidiga perioden. Om jag inte hade stött ihop med honom hade jag inte befunnit mig här i dag. Sådana ögonblick är viktiga. Och det var Pete som fick in Steve i bandet. Hans roll under den gamla tiden var lika viktig som något som någon av oss håller på med nu, för vi skulle inte hålla på med det nu om inte allt det där hade inträffat då. Vi har alla ältat, till döds, allt det där om varför han inte är med i bandet längre och man kan inte skriva sin egen sanning. När folk frågar varför han inte är med i bandet – han är inte med i bandet på grund av sina alkoholproblem. Och det är ett faktum. Det blir bara långtråkigt att prata om det och som människor är vi också väldigt medvetna om att han numera har barn och barnbarn. Om de googlar på farfars namn och det enda de hittar är att han fick sparken från det här bandet för att han var ett fyllo – det ser helt enkelt inte bra ut för honom och hans familj. Därför tonar vi liksom ned det där nu. Jag ville vända det till något positivt, genom att i mitt tal prata om den viktiga roll som han spelat för bandet. Jag ger honom ett erkännande på ett positivt sätt.

På tal om positivt – du är känd som en av de schysta killarna bland musikens superstjärnor, men du är nära vän med någon som har rykte om sig att vara arrogant, nämligen Jon Bon Jovi. Kan du förklara vad som får er vänskap att fungera och varför tror du att han har fått det ryktet?

– Det var en svår fråga. Jag visste inte att han hade rykte om sig att vara arrogant, för den Jon som jag känt sedan 1986 har alltid varit den trevligaste kille som man någonsin kan hoppas få umgås med. Om man ser tillbaka på alla år som gått så turnerade vi ihop under »Monsters of rock«-festivalturné 1986. Han gästade oss på scen 1988 för att köra »Travellin' band«, precis som Brian May hade gjort 1983. Sedan jag klev upp med honom i Dublin 1988 för att köra »The boys are back in town«. Vi har tillbringat många blöta kvällar tillsammans, utan några egon. Två sångare utan egon är ganska omöjligt, men så är det. Förra sommaren när vi spelade på Madison Square Garden kom han ner till hotellet och jag och min fru slog oss ner och tog ett glas vin med honom och pratade i ungefär en och en halv timme. Vi bara snackade och jag berättade för honom om Rock And Roll Hall Of Fame och så kom de här spelningarna som vi nu gör i Tyskland med honom och Bon Jovi nu i sommar. Han har besökt mitt hus, jag har besökt hans hus, vi har umgåtts, vi har pratat, vi har mejlat och det finns inga egon där, så vitt jag vet. Det finns väldigt stor respekt mellan oss och honom, sett till de framgångar som vi har fått. Vi hade samma skivbolag och samma stab och har följt varandras framgångar och har aldrig stått i vägen för varandra, vilket kanske varit positivt för vänskapen. Beatles och Rolling Stones brukade ha möten så att de inte skulle släppa låtar samma dag, men vi var så lyckligt

»Terror Twins« kallades Steve Clark och Phil Collen. Steve, 30 år, hittades död den 8 januari 1991 med höga halter alkohol och morfin i blodet.

FOTO ROSS HALFIN

Basisten Rick Savage, trummisen Rick Allen, sångaren Joe Elliott, gitarristen Phil Collen och sist men inte minst »nykomlingen« Vivian Campbell som blev gitarrist 1992.

FOTO ROSS HALFIN

lottade att »Pyromania« släpptes 1983 och Bon Jovis album släpptes 1984, deras stora album släpptes 1986 och »Hysteria« släpptes 1987, »New Jersey« släpptes 1988 och så vidare. Vi var aldrig hack i häl på varandra på så sätt att vi kom i vägen för varandra när det gällde vem som skulle bli etta på topplistorna. Men han har aldrig varit arrogant mot oss, så jag fattar inte det där. Det är en icke-fråga för mig. Om han nobbar en intervju, för att han inte har lust att göra den, är han arrogant? Jag menar, jag kan inte påstå mig veta vad som pågår i Jons hjärna när jag inte är i hans sällskap. Och jag kan inte påstå mig veta vad som pågår i hjärnan på den människa som säger att han är arrogant.

Ni har spelat hela »Hysteria« live. Kommer ni någonsin att göra detsamma med »Pyromania« och »High 'n' dry«?

– Vi spelade hela »Hysteria« på den senaste brittiska turnén, vi ska göra det en gång till på Download och vi gjorde det 2013 i Las Vegas. Vi har blivit tillfrågade om att spela hela »Pyromania« men det är knepigt. Eftersom »Hysteria« är över en timme lång kan man faktiskt bygga upp en show kring den, men »Pyromania« klockar in på runt 43 minuter. Då skulle vi behöva spela »Pyromania« *och* »High 'n' dry«. Faktum är att om du lyssnar på »Viva Hysteria« (2013) märker du att vi spelade sju av de tio låtarna från »High 'n' dry« under en av kvällarna i Las Vegas. Vi har alltså kommit närmare att köra hela »High 'n' dry« än vi någonsin varit med »Pyromania«. Vi spelade »Action! Not words« kanske tre gånger på turnén 1983. Kanske lite mer än så, men efter den turnén har vi aldrig spelat den igen. Vi har aldrig någonsin spelat »Comin' under fire« live. Det är något som vi kanske borde tänka på längre fram för det skulle vara en kul låt att köra. Det finns några få andra låtar på »Pyromania«, som »Stagefright«, som vi inte längre kör så ofta. Och »Die hard the hunter« har vi inte lirat på väldigt länge. Vi utesluter aldrig någonting, för vem vet vad som väntar runt hörnet?

Def Leppard har inte gjort någon stor arenaturné i Europa på otroligt länge. Det är som att ni sparar de grejerna till Nordamerika och så får Europa festivaler och Storbritannien några få konserter.

– Jag tror inte att efterfrågan för oss att göra flera spelningar i ett och samma land finns där. Vi är ett stort band i Storbritannien, Fjärran Östern, USA och Kanada. Vi är ett relativt välkänt band i Europa och det finns enskilda länder där vi skulle kunna spela på arenor och länder där vi inte skulle kunna det. Festivaler ter sig som det bättre alternativet, för vi får spela inför fler människor under en konsert än vi skulle göra under kanske fem konserter på arenor i samma land. Vi skulle älska att få komma tillbaka och spela på arenor. Vi gjorde det 1988 och 1992 men har egentligen inte gjort det sedan dess. Vi hoppas att vi genom att göra de här festivalerna förr eller senare kommer att kunna komma tillbaka och göra fler enskilda konserter. Det är något som vi fortfarande jobbar på, vi håller aktivt på med att försöka bygga upp varumärket.

Jag log när du sa att Def Leppard 2019 jobbar på att »bygga upp varumärket«. Det är vanligtvis något som man hör mindre band säga, inte ett av världens bäst säljande genom tiderna. Det lät lustigt.

– Vi gillar inte att slå oss till ro, det är så jag menar. Vi strävar aktivt efter att hålla det här bandet vid liv, hålla huvudet över vattenytan, expandera i regioner där vi inte är lika populära och förhoppningsvis bli mer populära. Vi vill fortfarande gå framåt och inte bara »turn up and dial it in«, som vissa uttrycker det. Vi måste *mena* det. Och det finns alltid utrymme för förbättringar, i alla avseenden. Det är därför vi befinner oss där vi är nu, för att vi har ägnat de senaste 10-15 åren åt att återuppbygga varumärket. Du vet, vi kunde ha gått åt andra hållet. Vi kunde ha blivit föredettingar.

Detta har varit ett nöje – du *är* en av de schysta killarna.

– Tja, jag försöker. Det är inte en charad utan jag är den jag är. Jag trampar inte på spindlar, utan jag placerar ett glas över dem, sticker en papperslapp längs kanten och släpper ut dem. Det är så jag beter mig i mitt dagliga liv, du vet. Jag räddar spindlar, jag mosar dem inte. ■

SKOGSRÖJET

2-3 AUGUSTI REJMYRE

TOBIAS SAMMET's AVANTASIA

ACCEPT

AIRBOURNE

The Darkness

URIAH HEEP

VENOM

backyard babies
30TH ANNIVERSARY SHOW

Mustasch

AMARANTHE

Nashville Pussy

Glenn Hughes
PERFORMS CLASSIC
Deep Purple LIVE

GAMMA RAY

PRIMAL FEAR

Helix

DEMON

GATHERING OF KINGS · WAYWARD SONS · LIV SIN

MAN MACHINE INDUSTRY · SAREA

KÖP BILJETTER PÅ WWW.EVENTIM.SE

WWW.SKOGSROJET.SE

ROCK KLASSIKER · KULTURHUSET FINSPÅNG · easy mover · TRIFFID DANGER CONCERTS · eventim · FINSPÅNG

ARRANGÖR: REJMYRE MUSIKFÖRENING • MED RESERVATION FÖR ÄNDRINGAR

Gubbjäveln ABBATH

AV **JANNE MATTSSON**

En gång i tiden var han en av black metals mest kända musiker och odödlig. Nu är **Abbath** dödlig. Men han är fortfarande samma skämtsamma gubbjävel och han räds inte att visa hud.

Du är ett stort fan av Manowar. Såg du någon av deras spelningar i Norge i april?

– Jag skulle se dem i Bergen, säger Olve »Abbath« Eikemo via Skype. Dock hann jag inte hem från min promotionresa till Paris, så det sket sig. Mina polare var där och tyckte att det var riktigt bra. En av polarna heter förresten Knut och han har en av världens största Iron Maiden-samlingar. Till exempel tror jag att han har närmare 70 exemplar av »Piece of mind«. Han är rullstolsburen och på grund av det behöver han sitta på en läktare för att kunna se någonting när han är på konserter. Vanligtvis är det aldrig några problem men den här gången fick han tjata för att få läktarplats. Varför? För att Joey DeMaio säger att ingen får se ned på Manowar!

2002 turnerade Immortal, som du var medlem i 1991-2015, tillsammans med Manowar. Hur sattes det udda paketet ihop?

– Det var en jävligt intressant turné för någon som varit ett fan av bandet sedan han var en liten knatte. Nu tror jag inte att det var min förtjänst att turnén blev av, utan det handlar snarare om att vi båda hade släppt två väldigt populära plattor vid den här tiden, »Warriors of the world« och »Sons of northern darkness«. Samtidigt är det viktigt att veta att när Immortal spelade på Rockwave-festivalen i Grekland 1999 stod Manowar vid sidan av scenen och tittade på oss. Efter spelning snackade jag med Eric Adams och Joey. På ett fans naiva vis föreslog jag att vi skulle göra en turné tillsammans. Det tog bara tre år innan vi gjorde det.

Finns det någonting att berätta från den turnén som du absolut inte borde?

– Jag kan berätta allt, det är inga konstigheter. En kväll kom Eric till vår turnébuss och tillsammans sjöng vi »Bridge of death«. Jag kunde texten bättre än vad han kunde och det imponerade på honom. Det var ett stort ögonblick för ett fan. Sedan hade vi Joey och hans jävla basrigg. Det var ingen som fick soundchecka när han lekte doktor med den. Jag klagade lite försynt för Eric att vi inte fick soundchecka. Det hjälpte inte. Joey tillät inte ens de andra i Manowar att göra en soundcheck. Men Joey var cool också. Så fort vi möttes körde han alltid med: »Tjenare mannen, är det bra?« Ett riktigt fint minne av honom är från när vi var i Montreal. Jag hade tagit med mig min »Into glory ride«-vinyl för att få den signerad och i Montreal hände det äntligen. Medan vi stod och pratade om albumet kom det fram en journalist och började ta kort på oss. Det var dumt. Joey snedtände direkt och började vråla: »Dra härifrån för i helvete, här har du ingenting att hämta!« Att det var en viktig journalist som var där för att göra en intervju med Manowar var skit samma. I fjol fick jag äntligen Ross The Boss autograf på albumet också. Vi är bekanta med varandra nu och han är en av mina absoluta gitarrhjältar.

Försöker du alltid bli vän med banden du turnerar med, eller är det bara affärer?

– Nej för fan, jag tänker aldrig på affärerna. Jag vill bara ha det coolt. Jag är lycklig som har träffat så många av idolerna jag hade som en liten vante. Det är lika spännande att träffa dem än i dag. Det är någonting man aldrig blir för gammal för.

Abbath ursäktar sig och lämnar videointervjun för att stolt som en tupp återkomma med ett inramat foto på honom och Eric Adams från Graspop-festivalen 1999.

Blir du starstruck när du träffar idolerna?

– Jag vet inte. Är jag lite full har jag inga problem alls med att träffa idoler och är jag spiknykter gör det mig ingenting heller. Ett roligt minne är när jag träffade Blackie Lawless första gången. Vi spelade på samma festival som WASP. Precis innan vårt gig fick jag syn på Blackie och jag frågade om vi kunde ta en bild tillsammans. Han grymtade ointresserat fram att vi kunde göra det efter spelningen. Sagt och gjort, när spelningen var avklarad stod jag och varvade ned med cigg. Direkt som jag fick syn på Blackie presenterade jag mig ännu en gång och frågade återigen om bilden. Den här gången grymtade han ja, men bara om jag gav fan i att röka i närheten av honom. Givetvis hivade jag iväg ciggen. Blackie är kung och honom lyssnar jag på.

Abbath springer återigen iväg från kameran och kommer tillbaka med en bild på de två tillsammans. Abbath glad som ett leende barn på julafton och Blackie lite mindre glad.

Är det lättare att tackla musikscenen om man tar den med en klackspark och ett leende? Vilket du ger sken av att göra.

– Jag vill bara spela rock'n'roll och dyrka Saaatan! Med det sagt, man ska inte ta allting så jävla seriöst hela tiden. Var finner man det roliga då? Den som säger det bäst är Van Halens David Lee Roth: »Det spelar ingen roll om man vinner eller förlorar. Det enda som betyder någonting är att man ser bra ut när man gör det.« David är världens bästa frontman, honom lyssnar man på. »Det är inte en mikrofon jag har i mina byxor, jag är bara glad att se er!« Precis den attityden ska man ha.

Har din humor och utstrålning någonsin blivit ett problem för dig?

– Nä, jag har mina mörka sidor också. Om de behövs kan jag plocka fram dem. Det gäller bara att hålla balansen mellan de båda.

Är det en svår balans mellan att vara Olve Eikemo och »Abbath«?

– Nä, det är samma gubbjävel. Jag kan inte vara någon annan än mig själv. Även om jag ända sedan jag var en liten kille velat vara Gene Simmons. Tuffare än så kan man inte vara. Jag är däremot en enkel och okomplicerad person. Jag blir 46 år i sommar och sysslar fortfarande med musik. Jag älskar vad jag gör och det är de sidorna jag har.

Vad säger dina vänner, Olve eller Abbath?

– Olve och det är helt okej med mig. Jag gillar båda namnen.

I en klassisk intervju från 2017 med Sam Dunn på Banger TV berättade du att du aldrig trodde att du skulle bli en soloartist. Är du en soloartist nu eller en bandmedlem?

– En bandmedlem. Jag har alltid velat vara i ett band och ingenting annat. Ett band är ett team. I sport är det alltid laget som är hjälten och ingenting annat, samma sak med medlemmar i ett band. Bandet före jaget, för fan! Så var det i Immortal också. Jag var bara frontmannen men jag var aldrig ledaren. Många blandar ihop de båda rollerna men jag försäkrar alla läsarna om att det är, eller i alla fall borde vara, två olika saker. Jag kan inte arbeta utan rätt människor runtomkring mig. Så hur i hela friden kan jag uppfattas som en soloartist? På det nya albumet »Outstrider« har jag återigen med mig Simon Dancaster som textförfattare, Ole André Farstad på gitarr samt nykomlingarna Ukri Suvilehto på trummor och Mia Wallace från Milano på bas. Hon var den första som sökte till bandet efter att Tom Cato »King« Visnes (ex-Gorgoroth) hoppade av 2018. Hon är dessutom en väldigt god vän till min ex-fru. I Abbath spelar det ingen roll om man har en kuk eller en fitta så länge man spelar bra.

Kommer inte Mia att skvallra till ex-frun vad du ställer till med för rackartyg när ni är ute på turné?

– Nej för fan, jag är en trogen man och lyckligt omgift. Hon, min ex-fru och Mia är dessutom goda vänner med varandra så det är inga som helst problem. Frugan är även med i Abbaths båda videor »Winterbane« och »Harvest pyre«.

Var det spexaren eller öldrickaren i dig som gjorde intervjun med Sam?

– Det var spexaren. Intervjun är gjord före en spelning och jag är inte på långa vägar lika full som jag kan verka. Jag var bara på gott humör och lite sprallig. Nuförtiden dricker jag väldigt sällan mer än ett par öl före spelningar och ännu färre om ens någonting alls efter dem. Tanken finns redan på nästa spelning.

Hur blir du när du är full?

– Det är en bra fråga. Jag har svarat på varför jag dricker åtskilliga gånger men aldrig om dess effekt på mig. Dricker jag för mycket *blir* jag för mycket. Intensiv och upp i ansiktet på folk, vilket de inte alltid uppskattar. Det är inte bra. Därför har jag tonat ned det hela. Jag vill inte att någon ska tycka att jag är en dryg fyllgubbe.

»Jag vill bara spela rock'n'roll och dyrka Saaatan! Man ska inte ta allting så jävla seriöst hela tiden«

OLVE EIKEMO

Ålder: Fyller 46 år den 27 juni
Gör: Spelar gitarr och sjunger i Abbath och leker Lemmy i Bömbers
Familj: Fru och en vuxen son
Aktuell med: Abbaths andra album »Outstrider«
Mitt motto i livet: Jag måste vara jag

Numera består Abbath av den italienska basisten Mia Wallace, den norske sångaren och gitarristen Abbath, den finske trummisen Ukri Suvilehto och den norske gitarristen Ole André »Raud« Farstad. När Mia var med i Darkness från Italien samt True Endless kallade hon sig »Soulfucker«. I Skoll gick hon under namnet »Pollon«.

Blir det inte svårt att varva ned utan alkohol efter en spelning när adrenalinet kickat in som mest?

– Det är inga problem alls. Jag tar en spliff i stället så är det problemet löst. Det är bara rock'n'roll och jag gillar det, haha!

Sedan den tre år gamla självbetitlade albumdebuten har du hunnit beta av åtskilliga medlemmar. Vad beror det på?

– Den enda skillnaden mot debutplattan är att det är Mia på bas och Ukri på trummor. Ole var med redan på debutplattan men då under namnet Raud. Emil »Creature« Wiksten som ersatte Kevin »Creature« Foley bakom trummorna kunde tyvärr inte fortsätta på grund av sjukdom och det var så Ukri kom in i bilden. King Tom är en annan historia. Han var inte så lätt att jobba med alla gånger. Han håller på med sitt eget projekt nu och det jag har hört låter skitbra, men i Abbath har han ingenting att göra. Igen, i Abbath är vi ett team. Vi är inte soloartister.

Blev det samma sits som det till slut blev i Immortal?

– Precis, de ville ha allting på sitt vis. Allt skulle stoppas upp för att de hade ungar och ingen tid över för Immortal medan jag tyckte att vi hade all tid i världen. Jag jobbade troligtvis för snabbt och det skapade problem. De blev stressade och jag blev sysslolös. Sedan ville de ha in mig på rehab också men det tycker jag inte om att prata om. Det blev så himla mycket skit i den vevan. Om jag någon gång skriver en bok kommer jag att berätta allting och mer därtill men nu säger jag inte mer än så.

Kommer du att skriva en bok?

– Ja, varför inte? Men den kommer att komma med ett stort klistermärke på framsidan som säger: »Om du planerar att starta ett band så läs inte den här boken!«.

Abbath ställer sig plötsligt upp och bjuder på en spontan striptease. När den svarta skjortan åkt av visar han upp sin ryggtavla med en enorm Immortal-tatuering innan han fortsätter.

– Jag är stolt över Immortal och vad vi gjorde tillsammans. Oerhört stolt till och med. Tyvärr blev det precis som Janis Joplin sa: »Väntan är det svåraste.« Det var så deprimerande att hela tiden behövde kompromissa. Ingenting gick i det tempot jag ville och det är jävligt tråkigt. Jag önskar att det aldrig hade blivit så här med Horgh och Demonaz, men så blev det.

Har du lyssnat på Immortals »Northern chaos gods«?

– Ja, det har jag. Jag säger bara en sak, Immortals »Northern chaos gods« och Abbaths »Ashes of the damned« följer en gemensam röd tråd, men det är okej. Skivan är inte som jag skulle ha gjort den. De säger säkert samma sak om mina plattor. Ska man börja nysta i det blir det bara massa trams fram och tillbaka. De gör sitt och jag gör mitt.

Medan de hållit sig kvar med Peter Tägtgren (Hypocrisy) har du spelat in tillsammans med Endre Kirkesola. Kändes det som att Peter valde de andras sida?

– Nej för fan! Peter är en jävligt bra kille. En riktig gubbjävel som kuken stårrr på. Jag har ingenting som helst otalt med honom. För de som inte vet härmade jag precis Eddie Meduza. Peter hade tänkt ha honom på sitt bröllop men så dog Eddie 2002. Vilket jävla oflyt. Immortal började jobba med Peter redan 1999 på »At the heart of winter«. Jag tror inte att jag hade varit där jag är i dag utan honom. Jag saknar Peter. Det gör jag faktiskt. Jag tycker mycket om honom som person. Han har dessutom producerat den nya Possessed-skivan »Revelations

of oblivion« och helvete vad jag längtar tills jag får höra den. Fy fan vilken sångare Jeff Becerra är. Jag träffade honom på Wacken Open Air 2007 och föll ned på knä framför honom. Han tyckte genast att jag skulle resa mig upp, men möter man en av sin favoritsångare måste man visa sin vördnad.

Jag träffade också honom på Wacken Open Air. Han försökte lura i mig att Bruce Dickinson hade fått sparken från Iron Maiden och att han skulle ersätta Bruce.

– Haha, hur fan hade det låtit? Det skulle jag vilja höra.

Abbath gör sitt bästa för att härma Jeff samtidigt som han tar sig an refrängen till Iron Maidens »Run to the hills«. Kombinationen är milt sagt spännande och det efterföljande skrattet långt och smittsamt. Efter en stunds frustande fortsätter Abbath att prata om sin egen producent.

– Endre är ett riktigt geni. Jag har känt honom sedan vi spelade in »All shall fall« med Immortal 2009. Han var med som ljudtekniker och vi blev polare. Han är pigg och nyfiken på vad han gör. På »Outstrider« har han till och med rattat in exakt samma ljudfrekvens som det är under gitarrsolona på Metallicas platta »Ride the lightning«. Vilken extremt nördig grej men fan vad bra det blev!

Med tanke på att Horgh spelar trummor i Hypocrisy, hur skulle det bli om Abbath och Hypocrisy turnerade tillsammans?

– Jävligt bra fråga och jag vet inte svaret på den. Jag har ingenting otalt med varken Horgh eller Demonaz. Men jag har hört att det har varit en konfrontation mellan de båda. Demonaz ska tydligen flytta från Bergen nu. Vad det nu har att göra med frågan? Immortal och Hypocrisy har turnerat tillsammans så nog fan borde Abbath och Hypocrisy kunna göra det samma. Låt oss boka det och se vad som händer. Radda upp datumen så kör vi bara.

Om Immortal kom ifrån de egna inre demonerna, varifrån kommer Abbath?

– Från att jag blev utjagad ur himmelen och inte vill sluta rocka. Jag är samma person och jag gör samma sak. Enda problemet är att jag inte längre är odödlig, nu är jag dödlig. Nästa fråga.

Vilken av dina låtar vill du bli ihågkommen för?

– Jävlar så bra frågor. Jag får ju tänka mer än jag får snacka. »One by one« från »Sons of northern darkness«. Den är mäktig. Den låt jag tycker mest om att spela live är den tidigare nämnda »Ashes of the damned« från första Abbath-plattan. Länken mellan gammalt och nytt samt att den är fet som fan gör den rolig att spela.

Vilken är den största missuppfattningen om dig själv?

– Att jag är snål. Det är en fruktansvärd missuppfattning som jag tar väldigt illa vid mig av. Jag är inte kvalificerad för att göra någonting annat än att spela musik. Det är det enda jag vill göra och det enda uppdrag jag fått här i livet. På med krigsmålningen och spela musik. Att hantera andra saker är inte min starka sida men att bli kallad för snål… Nä, jag håller inte med om det.

Du har alltså inte corpse paint?

– Nä, det är en krigsmålning, ett demonansikte. Det är jag och Gene Simmons. Vi har inte på oss corpse paint. Det är då ett som är säkert. Vänta så ska jag visa en sak.

Abbath tar ännu en gång fram en inramad bild. Den här gången är det omslaget till ett gammalt nummer av Rock Hard där de båda delar på omslagsutrymmet. Abbaths stolthet när han visar omslaget går inte att ta miste på. Efter det följer en rundvandring i Abbaths vardagsrum där han visar upp den ena imponerande prylen efter den andra. Bland annat flera snygga kort på sig själv, vilket för oss in på nästa ämne.

Hösten 2015 gjorde bandet Abbath en minst sagt uppmärksammad turistfotorunda i London, iklädd krigsmålningar. Har fotoförfrågningarna spårat ur efter det?

– Med facit i hand var det lite ogenomtänkt. Men vi gjorde det och resultatet blev en snackis. Snackisar ska man aldrig underskatta. Inte en riktigt god varmkorv heller som jag trycker i mig på en av bilderna. Det är i alla fall ingenting jag ångrar, om jag säger så.

Finns det något fotoögonblick som du faktiskt ångrar?

– Det skulle vara bilderna till »At the heart of winter« då. De blev inte alls som vi hade tänkt oss. Vi skulle bara visa nyllena, som det är på vinylen. Det hade varit mycket snyggare. Men det blev lite mer än så, om jag säger så. Inte blev det hela bättre av att tidningen Terrorizer dessutom gjorde en stor affisch med alla bilderna ihopsatta i ett kollage. Men vad ska man göra åt det nu? Jag har ingen ånger. Det som är gjort är gjort. Vad mer än att släppa det och gå vidare kan man göra?

Från England till Indien. I februari spelade Abbath där, var det en kulturchock att åka dit?

– Nej för fan, men det var en jävla lång resa för ett enda gig. Det var ett riktigt bra gig dessutom. Allting var oväntat välorganiserat och meet and greet-delen synnerligen intressant. Sickna fans Abbath har. Det var dessutom den första spelningen vi gjorde med Mia på bas. Ett bra test som hon klarade med bravur. Kul att bryta ny mark.

Hann du utforska Indien?

– Jag hann ingenting men Ukri var där i en hel vecka och turistade. Givetvis blev han skitdålig i magen av det, haha! Jag klarade mig. Kanske var det så jag planerade också? Men på tal om sjuk: jag måste få berätta om en spelning vi gjorde i Frankrike medan King Tom var kvar i bandet. Kvällen före spelningen bodde vi på stadshotellet i Toulouse. I restaurangen beställde han in en tartarbiff och blev matförgiftad. Dagen efter fick han sitta på en stol under spelningen och bredvid sig hade han en hink han kunde spy i mellan låtarna. Jävlar vad han spydde.

Är det den mest annorlunda spelning du har gjort?

– Absolut. Den kommer jag aldrig att glömma.

När Abbath spelade på Metal Days i Slovenien 2017 stod du ordentligt på näsan under spelningen. Är det det mest pinsamma som hänt dig?

– Nej för fan, det var inte pinsamt alls. Vi hade haft en riktigt bra spelning och jag skulle ut och morsa på publiken. På grund av scenens placering och kullen bredvid började jag tänka på Kate Bushs fantastiska gamla dänga »Running up that hill« och det var precis det jag gjorde. Uppför var inga problem. Nedför var mycket svårare. Det var därför jag ramlade och landade på högerhanden som svullnade upp ordentligt. Dagen efter skulle vi lira med mitt Motörhead-coverband Bömbers på samma festival. Det var en utmaning. Fast inte lika svår som att skriva autografer samma kväll. Att hålla i pennan var nästintill omöjligt. Fast det handlar aldrig om fallet, det handlar om att resa sig upp igen. Alla trillar vi någon gång.

På tal om att signera. På Abbaths meet and greet på Gefle Metal Festival 2016 dök du upp med tre olika pennor. En guldpenna som var avsatt för soloprojektet I, sedan en svart och en silver som du valde noggrant mellan när du signerade Abbath och Immortal-skivorna. Vad får dig ens att tänka på en sådan sak?

– Det finns ett bra ordspråk som lyder: Djävulen sitter i detaljerna. Det passar väldigt bra in som svar här. Om inte jag tänker på detaljerna, vem skulle då annars göra det? Jag vill att det estetiska ska vara tilltalande och snyggt. Det är viktigt för mig. ■

»Jag hade nog inte varit där jag är i dag utan Peter Tägtgren. Jag saknar honom«

Turilli/Lione Rhapsody

AV **JANNE MATTSSON**

FOTO **TIM TRONCKOE**

En missförstådd musiker och en understimulerad sångare. Tanken var att de tillsammans skulle avsluta Rhapsodys 20 år långa karriär. I stället blev det startskottet på någonting nytt.

Det var 2018 du lade ned din avknoppning i Rhapsody-trädet, Luca Turilli's Rhapsody. Hade du tagit visionen så långt du kunde med det andra albumet »Prometheus, symphonia ignis divinus« från 2015?

– Inte tagit det helt och hållet till sin spets, säger gitarristen Luca Turilli. Men efter att ha anmält albumet för en Grammynominering 2017 för Dolby Atmos-mixen av samma album kändes det svårare än tidigare att gå vidare. Jag var helt dränerad efter det projektet. Och då var det ändå producenten Chris Heil (David Bowie, Bryan Adams) som la ned mest tid på mixningen! Över 100 000 euro kostade det att mixa och släppa om plattan 2016. Att veta att vi aldrig skulle ha en chans på nomineringen för att vi spelar »power metal« och ändå lägga tiden och pengarna på resultatet, är inte det hängivenhet så säg.

Så det var inte att du kände att du behövde gå ett steg bakåt och återförenas med sångaren Fabio Lione, som du inte spelat tillsammans med sedan 2011, för att kunna föra dina egna visioner framåt?

– Nej. Det var någonting som våra managers arrangerade. De sådde ett frö mellan oss och hoppades på att det skulle blomma ut lagom till 20-årsjubileet av debutalbumet »Legendary tales« 2017, vilket det också gjorde. Och vilken succé det blev! Det har gått bra för oss båda i våra olika Rhapsody-konstellationer, men så här bra gick det inte ens när vi var som störst.

Och det utan att din gamla vapendragare Alex Staropoli (synt, Rhapsody Of Fire) var med.

– Under planeringsstadiet var han faktiskt med, säger Fabio. När idén luftades första gången tyckte alla att det lät som en rolig turné att göra. Sedan började han att vackla och vela om det hela för att till slut inte vilja göra det alls. Då hade alla tänkbara managers, bokare och skivbolagsmänniskor också lagt sig i diskussionen. Ju mer de pratade, desto mindre rättvist blev det. Vi erbjöd honom faktiskt att vi skulle gå på hans linje och ha hans management bakom oss, men det var inte nog. Till slut skulle allting vara på hans villkor. När vi inte gick med på dem så ja... Då blev det ingenting.

– Men som sagt var, tar Luca vid. Turnén var en succé och vad som var tänkt att bara hålla på i sex månader blev dubbelt så mycket och mer därtill. Som en liten gest till Alex lät vi också bli att ta in någon annan på synt. Att fira 20 år av Rhapsody med någon annan än Alex bakom synten hade inte varit snyggt.

Turnén var tänkt att vara en sorts karriärsavslut för dig, Luca. Något som du också deklarerade på din Facebook-sida. Varför hade du tänkt sluta med hårdrocken?

– För att jag har så mycket mer än bara hårdrocksmusik i mig, säger Luca. Folk ser mig bara som en hårdrocksgitarrist men jag komponerar aldrig på min gitarr. Jag spelar på den på scen men jag komponerar vid mitt piano. Jag ville utforska den världen djupare, men det är svårt. Jag gav en gång en musiker ett tips om att aldrig göra karriär i sitt eget namn och det står jag fast vid än i dag. Namnet Luca Turilli är så förknippat med Rhapsody och en viss typ av musik att det inte går att ta det vidare. När turnén var över kände jag nästan att jag ville att alla våra gamla videor skulle plockas bort från Youtube, då de kan vara ett hinder för mig att gå vidare mot andra projekt. Givetvis är jag stolt över vad vi gjort och det hela är en grov överdrift, men jag är så mycket mer än vad som syns. Det är samma sak med trum-

misen Alex Holzwarth. På nya albumet »Zero gravity (rebirth and evolution)« får han göra så mycket mer än att bara spela dubbeltramp. Och anledningen till att det inte tog slut utan blev en nystart var för att det plötsligt kändes som om jag och Fabio inte var bundna av gamla lagar. Från början skulle vi inte ens heta Rhapsody utan Zero Gravity. Det var ju en nystart! Men vi kom på »bättre« tankar. Genom att behålla namnet slipper vi börja om helt från noll. När vi komponerade musiken till »Zero gravity (rebirth and evolution)« skapade vi helt utan tyglar. Fabio är dessutom en av de bästa sångarna i hela musikbranschen. Notera att jag inte säger metal- utan musikbranschen och det visar han mer än någonsin nu.

Ja, din insats på albumet är långt bredare än tidigare. Den första noteringen jag gjorde om plattan var »Queen-influerad sång«.

– Är det sant?! utbrister Fabio. Queen är det bästa jag vet och en av de stora influenserna bakom skapandet av albumet. Bredden Queen hade på sina album är enorm och »A night at the opera« ett album utöver det vanliga. Jag kan känna exakt samma sak som Luca känner. Allt metalfansen ser mig som är Fabio i Rhapsody. Så gott som alla gästinsatser jag gjort har varit på Rhapsody-influerade låtar. I Ayreon fick jag göra någonting annorlunda och samma sak när jag var med i Kamelot 2011-2012 medan de inte visste hur deras situation med Roy Khan var. Jag vill inte påstå att jag klagar nu, men facket jag är satt i är litet och min nyfikenhet stor.

Var det facket eller nyfikenheten som gjorde att du medverkade på Nanowar Of Steels album »Stairway to Valhalla« i fjol?

– Åh herregud, suckar Luca. Det där bandet alltså. Jag ville ge dem en riktig snyting när de släppte låten »Barbie, MILF princess of the twilight« med Fabio. Givetvis är jag inte allvarlig nu men för allting Rhapsody gjort har de gjort en egen parodi på det hela. Visst, fansen kanske tycker att det är roligt men jag tycker att det är beklämmande. Man kan inte döma ut min och Rhapsodys musik samtidigt som man hyllar deras parodierande på samma sak. Det är någonting jag ångrar med Rhapsody, sättet vi framställdes på och publiken det lockade. Alla dessa »fans« som stått och viftat med sina plastsvärd under spelningarna och tyckt det varit roligt. De förstår inte hur sårad jag har blivit av att vad jag skapat inte uppmärksammas mer än så. Det har alltid funnits så mycket mer djup i min musik, men den har helt gått förlorad för den breda massan.

– Och för att svara på frågan, fortsätter Fabio. Keyboardisten i Vision Divine, som jag sjöng med fram till i fjol, var god vän med dem. Det var på den vägen de fick tag på mig. Vi spelade in en låt tillsammans och sedan föll det i glömska. Att släppa den låten fem år senare när jag och Luca stod i startgroparna för någonting nytt var inte schyst. De hörde av sig för ett tag sedan och ville spela in en video till låten men till det sa jag blankt nej.

Bland de tyngre och modernare gitarrerna som kan höras på »Zero gravity (rebirth and evolution)« märks även spår av nutida filmmusik. Bland annat från »Stranger things«. Är 80-talsretrovågen någonting som intresserar er?

– »Stranger things« är ingenting som jag någonsin har sett, säger Luca. Däremot är jag djupt intresserad av effektfull musik som skrivs enkom för filmtrailers. Att göra musik till en hel film är en sak, men att komponera 90 sekunder dramatik som kommer att vara en avgörande faktor för om publiken hittar till filmen eller inte är någonting helt annat. Mycket av musiken som används till dagens trailers görs av det musikproducerande företaget Two Steps From Hell och jag köper varenda ny sampling som de släpper. Man kan nästan se dem som den hemliga ingrediensen i mitt skapande. ■

»Från början skulle vi inte ens heta Rhapsody utan Zero Gravity. Det var ju en nystart!«

Trummisen Alex Holzwarth, gitarristen Luca Turilli, basisten Patrice Guers, sångaren Fabio Lione och gitarristen Dominique Leurquin. Samtliga har tidigare spelat tillsammans i Rhapsody och Rhapsody Of Fire.

BOKASSA

PÅ TURNÉ MED METALLICA

AV **MARTIN CARLSSON**

Who the fuck is **Bokassa**? Du är inte den enda som undrar. SRM åkte till Paris för att ta reda på mer om det klart minst kända band som **Metallica** har tagit med på turné.

Who the fuck is Bokassa? Så står det på en bandtröja som hänger på den mörka väggen. Frågan är högst berättigad. Vi befinner oss på ett pyttelitet spelställe i Paris som heter 1999 och som kan ha fått sitt namn för att ingen tycks ha våttorkat bort ölstanken här sedan 1999. Här ska den norska trion Bokassa om några timmar spela inför runt 50 människor, branschfolk och lokal press inräknat. Så värst många fler ryms inte. Dagen därpå ska de göra Metallica, Ghost och 80 000 fransoser sällskap på nationalarenan Stade de France.

Kontrasten mellan giget på miniklubben och stadionspektaklet är talande. Bokassa, uppkallat efter den afrikanske diktatorn Jean-Bédel Bokassa, är det klart minst kända band som Metallica har haft som förband på en hel turné sedan de först hoppade in i elden med »Kill 'em all« 1983. Det mest avslöjande beviset för detta stöter jag på under research-arbetet inför Paris-resan. Väl på plats berättar jag om min upptäckt, som inte ens de som arbetar med gruppen är medvetna om. Bandet Bokassa saknar det allra mest elementära: en egen Wikipedia-sida.

– Det är pinsamt att göra sin egen Wikipedia-sida så vi får vänta tills någon annan gör det, skrattar sångaren och gitarristen Jørn Kaarstad urskuldande.

Sagan om Bokassa började officiellt 2013 i Trondheim. Men den började egentligen på allvar i januari 2018. Då fick Lars Ulrich ett lyriskt frispel i sitt musikprogram »It's electric!« på Apple Music och utbrast att Bokassa var hans nya favoritband. En dansk medarbetare på Apple Music hade rekommenderat Lars att lyssna på gruppens debutalbum »Divide and conquer« från 2017 och det var så han upptäckte dem – det är i alla fall vad Bokassa har hört.

Sedan tänkte de inte så mycket mer på det förrän Lars Ulrich kontaktade dem och frågade om de ville komma och hänga när Metallica skulle spela i Oslo den 2 maj förra året.

– Vi träffade honom och det var grymt men... Backstage har Metallica en fri bar med en brittisk bartender. Två regler bara: *han* blandar drinkarna och *han* väljer musiken. Vi kollade på Metallicas konsert och gick fram och tillbaka och hämtade drinkar. När jag kom dit en gång såg jag plötsligt att vår trummis Olav Dowkes stod bakom baren och blandade drinkar till alla. Bartendern var förbannad. »Jag ber om ursäkt. Han är en idiot men menade inget illa«, sa jag till bartendern som lugnade ner sig och återvände till baren. När vi var där var Oasis och Blur det enda som spelades hela tiden. Jag stod och snackade med en dansk då jag plötsligt hörde Clutch och tänkte »yeah, nice!«. Jag vände mig om och såg då att Olav hade kopplat in sin egen mobil och spelade ett Clutch-album. »Helvete!« tänkte jag och precis då snubblade han över sladden och hela högtalarsystemet rasade. Det blev dödstyst och alla dessa viktiga människor tittade på oss. »Fuck! Fuck!« Jag tittade på bartendern och sa till de andra: »Nu jävlar sticker vi!« När vi gick ut från rummet stod killarna i Kvelertak och bara garvade åt oss. Olav var så full att han inte fattade vad som hade hänt eller varför vi plötsligt åkte hem. »Shit, nu har vi bränt alla broar«, tänkte jag. Men två månader senare fick vi *samtalet*.

Samtalet från en representant för Metallicas management Q Prime kom sent en kväll förra sommaren. Jørn hade då hinkat i sig rejält under en match i fotbolls-VM.

– Jag trodde att någon busringde så jag la på! Sedan fick jag ett sms och tänkte »shiiit!«. Jag ringde tillbaka, bad om ursäkt och han skrattade. Jag satt i vardagsrummet, ganska full, och förhandlade om kontraktet med Metallicas management, haha!

Framförde du några orimliga krav på fyllan?

– Jag hade ett. »Ni kommer nog att behöva det och det och så kommer ni att köra«, sa han och jag svarade: »Ingen körning för jag kommer att supa!« Då började han garva: »Du är åtminstone ärlig.« »Oops, så borde jag kanske inte säga till Metallicas management«, tänkte jag. Dagen därpå messade Lars: »Haha, du trodde att det var en busringning!«

Lars Ulrich träffade Bokassas trummis Olav Dowkes, sångare och gitarrist Jørn Kaarstad och basist Bård Linga för första gången i Oslo den 2 maj 2018.

FOTO STEFFAN CHIRAZI

En dryg halvtimme innan Bokassa ska spela på klubben 1999 släpar vi med basisten Bård Linga, sångaren och gitarristen Jørn Kaarstad och trummisen Olav Dowkes till en tunnelbanestation i Paris.

Bokassa live på klubben 1999 i Paris den 11 maj. Bård Linga är gruppens tredje basist.

Kings of stoner punk. Så står det på baksidan av Bokassa-tröjan som hänger i merchbåset på klubben 1999. Det punkiga elementet gör att allt med bandet sker i ett rasande tempo. Soundcheck är över på några minuter och ett scenframträdande för Live Nations franska webbkanal filmas supersnabbt. Och när giget sedan drar i gång stryper Bokassa illa kvickt syretillförseln i lokalen med både äldre rökare och nya stänkare från det andra albumet »Crimson riders«, ute den 27 juni.

Efteråt står jag i baren med den 34-årige Jørn och hans 27-åriga kollegor, trummisen Olav Dowkes och basisten Bård Linga.

– Jag hade en dröm om att första spelningen på Metallica-turnén gick helt åt helvete, säger Olav. Jag spelade fel, startade låtar i fel tempo och sladden åkte ur.

– Och det hände ju faktiskt i Spanien! utbrister Jørn. Metallica har så starka sändare att vårt trådlösa system inte fungerar på scen. Ghost har också haft mycket problem med detta men har nu delvis kommit till rätta med dem. Till nästa runda spelningar ska de fixa starkare antenner till oss så att vi kan försöka köra trådlöst, men nu har jag en 40 meter lång sladd till gitarren. Jag sprang ner på catwalken och – pang! – sladden åkte ur. Dramat var över på två sekunder och jag tog det med ett leende. Metallicas snakepitfans som har sett oss några gånger och även kommit till våra egna gig har skrivit på Instagram att vi måste skaffa trådlöst och det har blivit ett stående skämt: Bokassa, bandet med en 40 meter lång sladd!

När jag sent på kvällen lämnar Bokassa står de med all utrustning på trottoaren. Deras minibuss ska plocka upp dem och ta dem till Stade de France där de ska sova i bussen. Klockan tolv nästa dag ska jag träffa dem igen. Tror vi alla. Men…

Den 13 november 2015 skedde en rad terrordåd i Paris. Allt inleddes med en av två självmordsbombningar nära Stade de France, eftersom IS-terroristerna misslyckats med att ta sig in på stadion. Sedan dess har säkerhetsarrangemangen blivit så rigorösa att det inte hjälper att jag och pr-ansvarige Darren Edwards har arbetspass utfärdade av Metallicas högsta säkerhetschef. Med våra pass får vi röra oss så gott som fritt inne på stadion, även backstage, men utan ett särskilt Stade de France-pass med streckkod kommer vi inte ens in på stadion. Efter ett par timmars tjafs får Bokassas turnéledare veta att vi måste vänta utanför tills publikinsläppet sker 16.30.

Att följa gruppen under dagen skiter sig alltså och det slutar med att vi i stället får ta med Jørn till en restaurang för en intervju. Utanför skrålar de förfestande fansen och även Jørn till svarta albumets »The god that failed« och precis när vi sätter oss ner sjunger han med till en Miley Cyrus-hit.

– Någon berättade för oss att vi är det norska rockband som har lirat på störst spelställen, säger han. Många andra har varit med länge men spelat på arenor medan vi spelar på stadion med Metallica. Det är helt sjukt och surrealistiskt.

Jørn är skolad inom Stavangers punkscen och hade från de tidiga tonåren många olika punk- och hardcoreband under knappt tio år. Han hann även med Machine Head-metal i Supercharger och lirade gitarr i ett okänt black metal-band där hans version av corpse paint blev en amatörmässig Alice Cooper-sminkning.

– Jag är en jovial kille som drar mycket skämt och det vilade ett allvar över projektet som inte var för mig. Jag tar musiken på allvar men inte mig själv, precis som Abbath.

Där någonstans tappade han sugen och gav upp musiken under ganska många år. Jørn Kaarstad blev dock ändå ett känt namn i hemlandet som programledare på NRK. Han har haft såväl musik- som humorprogram i norsk public service-radio men är nu tjänstledig och räknar med att i framtiden ha en

»Metallica och Ghost är mäktiga medan vi är bönder som blir uppspelta när det finns munkar«

Bokassa, bandet med den 40 meter långa sladden, på Stade de France i Paris den 12 maj.

FOTO MATT VEITCH

administrativ roll på NRK som lättare går att kombinera med Bokassa.

– Jag är pragmatisk. Jag tror inte att man 2019 kan leva på att lira sådan här rock. Detta är en fantastisk möjlighet och vi ska ha kul och försöka vinna över fans i varje stad. Jag förväntar mig inte att åka hem i en Rolls Royce, utan vi kommer att fortsätta spela på klubbar och ha vanliga jobb. Det är så lustigt för det är Metallica och Ghost, två stora företag, och sedan vi som kuskar runt i en minibuss. De är stora och mäktiga medan vi är som bönder som blir uppspelta när det finns munkar i matsalen. Vi är i sjunde himlen. Varje dag serveras en femrättersmeny och det finns Oreo-kakor och jordnötspaj. De andra banden drar så fort de är klara medan vi stannar kvar och tar med oss allt vi kan. I Zürich såg jag en av oss stoppa på sig all ost och skinka han kunde, nästa fyra vinflaskor och den tredje en massa Snickers och M&M's. Vi har inte druckit en enda flaska vin och har 24 kvar så när vi åker på natten hör man alla flaskorna klirra i minibussen. Vår merchkille berättade att han inte har köpt toapapper sedan 2017 för han tar alltid med sig det hem från spelställena, haha!

Något annat turnéminne som sticker ut?

– I Milano var det skyfall. Ghost och Metallica har riktiga regnskydd till sin utrustning. Inte vi. Vi tvingades köpa plastfolie och sopsäckar och täcka allt, haha! Men vi fick ändå inget ljud. Det såg mörkt ut men så 15 minuter före vår scentid fick vi veta att vi hade ljud och sedan blev det en kanonkonsert.

Umgås ni med Metallica?

– Vi har träffat Lars två gånger. Och efter spelningen i Zürich hade vi vårt hittills enda James Hetfield-ögonblick. Vi lyssnade på NOFX i logen och plötsligt öppnade James dörren och tittade på oss. Alla frös till is och tänkte: »Ska han säga hej?« I stället stängde han dörren. »Vad fan hände? Gillar han inte NOFX?« Olav sprang för att kolla och det visade sig att James hade tagit fel dörr och egentligen skulle hälsa på Ghost, haha!

Jørn Kaarstad och Bokassa gör Metallica och Ghost sällskap på Ullevi i Göteborg den 9 juli.

Ingen är viktigare för er karriär än Lars Ulrich.

– Absolut, och vi är väldigt hedrade och stolta över att han gillar oss, även vårt nya album »Crimson riders«. Han sa: »Jag hör en naturlig utveckling från det första albumet och det är kul att man hör det så tidigt i er karriär. Det visar fansen att ni inte låter er placeras i ett fack utan att bandet gör det *ni* vill.« Han vet något om det för Metallica gör också precis som de vill. Jag brukar bara bry mig om huruvida jag gillar vår musik men nu bryr jag mig även om vad Lars tycker.

En timme senare träffas vi igen, tack och lov inne i Bokassas loge på Stade de France. Jørn är precis så uppgiven som vi alla kan bli av vår tids teknikgissel. Lars har precis varit på besök och berättat att han väldigt sent i går satt i en bil utanför spelstället 1999. Han räknade med att få se ett klubbgig med sitt nya favoritband men möttes i stället av Jørns iskalla mobiltystnad.

– Kan ni fatta att Lars messar mig och så får jag inte hans sms! Han kom in i vår loge

FOTO MATT VEITCH

och frågade: »Får du ens mina meddelanden?« Han visade mig fyra stycken som han skickade i går kväll. »Hur dags går ni på?« »På väg.« »Okej, snart där.« »Ni är redan klara.« Nu har jag satt på Imessage så får vi se om jag får hans meddelanden. »Hey dude, turning on my Imessage now, fingers crossed« skrev jag nyss och han svarade »there is life, there is hope«. Det var samma visa i Madrid. Efter deras konsert messade han mig på danska: »Jørn, for helvede! Kom till vårt hotell och ta några drinkar.« Och så såg jag det först morgonen därpå…

Det är showtajm. Bokassa är »punk as fuck« och behöver noll förberedelser, förutom en öl eller två. De vräker ur sig sin oborstade punkhårdrock inför ett drygt halvfullt stadion och avslutar med att låta en inspelad David Hasselhoff sjunga »I've been looking for freedom«. Detta är det senaste av Bokassas humoristiska konsertoutron.

– Vi är där för att imponera på folk men vet att de flesta inte bryr sig ett skit så vi »trollar« publiken genom att köra outron som Simply Reds »if you don't know me by now«, Shania Twains »that don't impress me much« och Cinderellas »don't know what you got till it's gone«. Vi gjorde det som ett skämt för oss själva men en dag spelade vi upp Simply Red för andra gången och då uttryckte Metallicas ljudtekniker sin besvikelse. Han ser tydligen fram emot att höra vad det blir för något nytt outro efter varje spelning.

Jørn är mäkta nöjd. Inte nog med att Bokassa precis haft turnéns hittills bästa publikrespons, han har även ett kompisgäng från NRK på plats och har precis fått veta att en av dem började gråta under konserten. Själv är han nyduschad och klar med Instagram.

– Olav kallar det min ritual. Jag är beroende av att direkt efteråt titta på videor av vårt gig på Instagram och se folks reaktioner, eftersom vi försöker vinna över folk.

Medan Jørn är glatt bullrig och Bård tystlåten är Olav en skönt tillbakalutad kille med en fin musikbakgrund.

– Jag har en masterexamen i musik. Jag gjorde en uppsats om dubbelpedaltrumspel så jag skrev bland annat om hur Lars spelar »One«.

Det krävs mycket för att Olav, som är så soft att han har kroniskt svårt att hålla ögonen öppna under fotosessioner, ska bli synligt upphetsad. När han återberättar vad som hände för ett par timmar sedan har han dock svårt att hålla igen.

– Jag kom in i vår loge och så satt James Hetfield där. Det var ett så bekant ansikte och jag tänkte: »Vem är det?« Han kallade mig Ron Jeremy och vi pratade bland annat om biodling. Han gav mig skit för alla M&M's och de tolv Snickers som låg på bordet. »Jag gick till matsalen men det är för nära inpå konserten så jag vill inte äta«, sa jag. »Tja, det ser ut som du har tillräckligt med mat här!«

– Han »fat shamade« dig, skrattar Jørn.

– Vi är det »största« bandet på turnén, säger Olav. Utom Bård som är i bra form, trots att han fan inte ens försöker. »Hur känns turnén hittills för er?« frågade jag och James svarade: »Det är kul för oss. Förbanden… eh, det är mest skit alltså!«

– Haha! Jag kan inte fatta att du blev mobbad av jävla James Hetfield och att jag missade det. Och jag har inte ens träffat honom än. En dröm som jag hade inför turnén var att han skulle stå vid sidan av scenen när vi spelar och säga »bra riffat!«.

– Vi har växt upp med deras musik, tittat på deras dvd:er och betraktat dem som »larger than life«, men när man träffar dem är de coola, jordnära killar, menar Olav. Man brukar säga att man inte ska träffa sina idoler för de visar sig vara rövhål. I det här fallet visade det sig inte vara sant.

Bokassa mellan sin lilla minibuss och en sådan fet turnébuss som alla från Ghost till Metallicas crew färdas i.

FOTO MATT VEITCH

Mitt under Ghosts konsert tar Bokassa med mig till garaget under Stade de France. De visar upp sin lilla minibuss, som står parkerad bredvid Metallicas och Ghosts många stora, fina bussar. Ännu en kontrast, denna gång fångad på bild.

Planen var att vi skulle plåta Bokassa i Metallicas snakepit under huvudbandets konsert, men dels har det sålts så många snakepit-pass att fansen står packade som sniglar, dels innebär den extraordinärt stenhårda säkerheten att inte ens Bokassas pass ger dem tillträde dit. Jørn är ändå mest glad över att få gå ut i publiken och träffa sina norska polare. Han valsar ut i publikhavet med en drömönskning.

– Jag är en »Reload«-kille. »Fixxxer« är min Metallica-favorit men den har de aldrig spelat live. Om vi har kul ihop och rätt tillfälle infinner sig ska jag säga: »Vad sägs om 'Fixxxer'?«

Det blir ingen »Fixxxer«, men däremot luftas »Spit out the bone« för första gången under årets Europaturné. När Jørn återvänder till logen är han i ölextas och låter så glad som nästan bara en sjungande norrman kan göra. Metallica har redan lämnat byggnaden och Bokassas fyra flaskor rödtjut har för första gången druckits upp. Den norska stoner punk-festen fortsätter hela denna europeiska Metallica-sommar och snart vet de flesta hårdrockare svaret på den ack så viktiga frågan: who the fuck is Bokassa? ■

»Alltså, jag kan inte fatta att du blev mobbad av jävla James Hetfield och att jag missade det«

TRIFFID DANGER CONCERTS PRESENTERAR

Outstrider 2020 european tour

Abbath

Outstrider

AND SPECIAL GUESTS:

1349

VLTIMAS

14.2 GÖTEBORG TRÄDGÅRN
15.2 STOCKHOLM FRYSHUSET

BILJETTER: TICKSTER.COM

WWW.TRIFFIDANDDANGER.SE

Vulture

AV **RICHARD LAGERGREN** FOTO **V STAR**

Hur tänkte den unge James Hetfield och vad lyssnade han på, frågar sig tyska **Vulture** när de följer upp ett firat speed metal-debutalbum. Vi har att göra med ett band som tänkt igenom det mesta grundligt redan från början.

Har ni med nya »Ghastly waves & battered graves« gjort er svåra andra platta?

– Nej, jag skulle säga att det var svårare för oss att följa upp (demon och sedermera ep:n) »Victim to the blade«, säger basisten A Axetinctör. Den blev en sådan succé, och att få den typen av mottagande var helt nytt för oss, som alla tidigare spelat i andra band. Vi kände stor press på oss då debutalbumet »The guillotine« skulle göras, men bevisade med den för oss själva att vi var kapabla att hålla den kvaliteten på ett helt album. Vår nya skiva var lättare att skriva, men innebar naturligtvis också en massa hårt arbete och tusen diskussioner fram och tillbaka. Så är det alltid.

Med »The guillotine«, har ni förklarat, gick ni in för att göra precis vad ni gjort på ep:n en gång till. På vilka sätt tänkte ni den här gången annorlunda?

– Vi tänkte att vi skulle ha fler mellantempopartier och bli något mer melodiska. Vi tyckte att de partierna på förra plattan var väldigt starka och kunde göras mer av. Det var väl den ungefärliga idén inför låtskrivarprocessen. Skivan är överlag något långsammare, men har också riktiga speed metal-nummer som »Beyond the blade«. Vi hittade en bra mix denna gång.

Jag hör faktiskt en hel del av en annan bra andraplatta: Metallicas »Ride the lightning«.

– »Ride the lightning« var faktiskt vår huvudsakliga referens rörande gitarrljudet, så du har helt rätt. Den var en av mina första metalskivor och har ett väldigt speciellt ljud. Det är som om det hela tiden ligger åska eller något bakom allting.

Jag tänker också på hur de reverbförstärkta NWOBHM-tvillingmelodierna kommer in och gifter sig med thrashandet.

– Ja, precis. Vi har tittat ännu mer åt det hållet den här gången. Vi har gått in mycket för att ha med det slags melodiska partier som var en stor gemensam nämnare för mycket NWOBHM. Där finns alltid grymma leadgitarrmelodier och den influensen lyser nog verkligen igenom denna gång.

Det vilar något väldigt metodiskt och utstuderat över Vulture. Man får bilden av hur ni sätter olika musikaliska ideal-tillstånd under lupp och pragmatiskt resonerar kring den effektivaste vägen dit. I intervjuer har ni varit verbala med hur ni strategiskt valt att lyssna på det 80-talets thrash/speed-gäng sa sig lyssna på, för att öka förståelsen för hur de kom att låta som de gjorde.

– Precis. Det blir ju tråkigt att hela tiden höra band kopiera kopior av kopior gjorda av kopior från 80-talet. Så vi har försökt närma oss det på ett annorlunda vis och tittat mycket på proto-metal som Deep Purple, Led Zeppelin, tidiga Judas Priest och NWOBHM så klart. Saker som inte hunnit bli riktigt lika tunga och snabba, men kan ge sinnebilden av var man befann sig på 80-talet. Vad tänkte den unge James Hetfield på när han skrev riffen till den första Metallica-demon? Där vill vi befinna oss, tänka bort allt som har släppts sedan dess och dra våra egna slutsatser, för att få det att kännas fräscht.

Man skulle också kunna säga att Vulture är ett band som gjorde väldigt mycket rätt från början, bortsett från att skriva bra låtar då. Ett Paul Baloff-aktigt unikum till sångare, ett oemotståndligt grafiskt helhetskoncept i Velio Jostos giallofilmslika omslag, med tillhörande maskot i den där läderhandskklädda handen, ljudmässigt lysande 80-talsmetalproduktioner... Bör vi tala om tur, eller om kalkylerad perfektionism, där man vägrat nöja sig förrän man hittat fram till de här komponenterna?

– Eftersom vi alla hade spelat i band tidigare var det väl en fråga om att ta saker framåt. Sångaren Leo Steeler var en vän sedan länge och sjöng i ett annat band, Luzifer. Han var vårt förstahandsval när vi började sätta ihop Vulture och passar ju

»Ride the lightning var vår huvudsakliga referens rörande gitarrljudet, som är väldigt speciellt«

Gitarristen S Genözider, trummisen G Deceiver, sångaren L Steeler, basisten A Axetinctör och gitarristen M Outlaw.

med sin Baloff-stil perfekt för vårt sound. Han har den där råa urkraften men kan också ta riktigt höga toner. Vi har alltid varit petiga när det kommer till omslag och estetik. Allt i det här bandet var nog helt enkelt väldigt noga genomtänkt från början. Det bara funderade, den här gången. Velio Josto tipsade skivbolaget oss om. Han gjorde omslaget till andra plattan med bandet Bulldozing Bastard, där jag och gitarristen S Genözider tidigare huserade, så honom hade vi ögonen på sedan tidigare. Och visst gjorde han ett fantastiskt jobb med ep:ns utseende. Det blev precis som vi ville ha det, som en gammal skräckfilmsposter. Vi behöll det konceptet, liksom den anonyme, handskförsedde mördarfigur som han introducerade på ep:n. Marco Brinkmann, som spelat in alla våra släpp, är en annan gammal vän sedan tonåren, som till vardags sköter ljudet på en teater. Sin studio har han på sina föräldrars vind, så där är alltid trevligt och familjärt att spela in. Där hade vi spelat in med tidigare band också, så vi visste vad han var kapabel till. Han har den ovanliga förmågan att få till autentiskt ljud med moderna medel.

Den – också giallobetonade – videon till singelspåret »Beyond the blade« får sägas utgöra ytterligare en stilistisk fullträff. Där måste nästan en budget av den gamla skolan ha plöjts in?

– Den kostade en del att göra, men allt gick till det man ser på skärmen. En vän till oss, Robert Piel som också spelar gitarr i bandet Attic, är filmstudent och agerade både manusförfattare och regissör. Och i stort sett allt annat. Vi la bara fram att vi ville ha med mördaren med handsken som skulle förfölja en dam och att upplägget skulle vara 80-talsaktigt. Sedan hittade han på handlingen med biografen, drömmarna och allt det där, som är helt fristående från låtens text. Rentav bättre också skulle jag påstå, haha! Vad texten handlar om? Det är ungefär att mördaren är tillbaka och att Vulture också är tillbaka. Videoinspelningen blev ett mycket ambitiöst projekt som sträckte sig över fem dygn, där jag tror att folket i hans crew sov kanske två timmar per natt. Videon kan man säga är en hyllning till giallogenren och 70- och 80-talsskräck i allmänhet. Vi är väldigt nöjda med den.

Vulture har varit ute och spelat ganska flitigt men gör till hösten, tillsammans med svenska Ram, sin första riktiga turné.

– Tidigare har vi haft svårt att kunna tacka ja till sådant, vilket är en av anledningarna till att vi nu har en ny permanent trummis i G Deceiver. Tidigare spelade S Genözider på skivorna medan vi hade en livetrummis, som kunde ha svårt att komma ifrån på grund av jobb och annat. Men nu ska vi ut och göra två och en halv vecka i Europa, 17 gig. Det är vi väldigt glada över och tror att det kommer att bli ett stort steg framåt för Vulture. ■

JURYN

DAVID BERGSTRÖM

JESPER ROBILD

6,8

Abbath
Outstrider
SEASON OF MIST

7 Abbaths raspiga stämma förkunnar grovt och oborstat hur förbannad han är. Fortfarande. Det finns dessutom en hunger här som tar sig uttryck i allt fler melodiska utsvävningar och experiment, utan att det tullas på det sanna grundkonceptet. Kort sagt en nattsvart trivselstund.

8 Immortal är tio gånger bättre utan Abbath – och vice versa. »Outstrider« låter faktiskt inspirerad av gamla hemvistens fjolårsgiv »Northern chaos gods«. Tufft, rått och för jävla ondskefullt sockrat med det rockiga tempo som I byggde på. Utan större tvekan det bästa han har varit inblandad i.

6,8

Sabaton
The great war
NUCLEAR BLAST

5 Finns det någon gräns för hur hurtiga refränger det går att sjunga om krigets fasor? I så fall går den ungefär här. Jag hade önskat mer av tyngd, talande mörker och mer av de tongångar som de utforskade på »Carolus rex«, om nödvändigt på bekostnad av synt och bombastiska utsvävningar.

7 Den mest oinspirerade titeln i år? Min relation till Sabaton är som till Big Mac – svingott och jag är urless på det. »The great war« slukas ändå mest med god aptit. Ont om kanonlåtar men albumet dignar av snygga melodier med ovanligt mycket glam och symf. Det unika receptet sviker inte.

6,8

Freternia
The gathering
ROAR

6 Freternia förde en undanskymd tillvaro under power metals glansdagar, om än med en skara trogna förespråkare. Nu lyckas de få till en bra balans i sin återkomst, där det finns utrymme för tyngd och mörker, i en annars refrängfokuserad genre. Men jag hade önskat mer variation.

7 När »The gathering« mosar högtalarna med Plec Johanssons otroliga mixning kan jag inte sluta tänka på hur mycket kvalitet vi har i Sverige. Freternias efterlängtade återkomst bjuder på otrolig sång och moget ödesmättad power metal. Mäkta mäktigt, antalet låtar gör det rentav övermäktigt.

5,8

Rods
Brotherhood of metal
STEAMHAMMER

6 Det mesta verkar vara konserverat direkt från bandets glansdagar i 80-talets början. Här har inte lämnats utrymme för några moderniteter eller utsvävningar som inte skulle ha kunnat få plats redan då. »The mob rules«-riffet i »Louder than loud« visar att allt går att återanvända utan skam.

3 Mm, de har varit med sedan 80-talet, då låttitlar som »Party all night« och »Louder than loud« inte var pastisch. Men 2019 framstår »Brotherhood of metal« – musik, titlar, texter, omslag och attityd – som en usel parodi. Bara bandnamnet alltså. Fallosar om något är inte coolt längre.

5,8

Vulture
Ghastly waves & battered graves
METAL BLADE

5 Ett stycke galen tysk thrash till frukost och du står dig resten av dagen. Vulture har de klassiska ingredienserna, de har definitivt energin och den experimentella ådran att försöka utveckla och förnya. Vad de saknar är en och annan minnesvärd melodi. Nu är det väldigt mättande.

5 Både gitarrarbete, tempo och en attityd som är »metal as fuck« hintar om att Vulture vill ta över stafettpinnen som Tysklands thrash-ess när Kreator kastar in handduken. Först och främst måste målbrottsgläfset bort. Några hockeyrefränger på det och nästa album kan bli riktigt vasst.

5,5

Sweet Oblivion feat Geoff Tate
Sweet Oblivion
FRONTIERS

5 Om Geoff Tate vägrar att låta som tidiga Queensrÿche på egen hand får man bilda ett band åt honom som gör det och be honom sjunga (gammalt prog metal-ordspråk). Här finns en handfull låtar som inte gör bort sig, samtidigt som det heller inte är någon världsomvälvande revolution i antågande.

6 Geoff Tate försöker, men kommer aldrig att lyckas, kopiera Queensrÿches framgångsrecept, vilka obskyra italienare han än jobbar med. Dags att testa något nytt? Säga vad man vill om tjurigheten – rösten låter fortfarande bra och Sweet Oblivion är betydligt bättre än Operation Mindcrimes tre pekoral.

5,3

Turilli/Lione Rhapsody
Zero gravity (rebirth and revolution)
NUCLEAR BLAST

6 Alex Staropoli och hans Rhapsody Of Fire får ursäkta, men själen i det som en gång var enbart Rhapsody ligger här, hos de gamla vapendragarna Fabio Lione och Luca Turilli. Men att själen vilar över skapelsen innebär inte att det är ett nytt stordåd, snarare en bris av det som en gång var.

6 Till skillnad från systerskeppet har de här två krårsskjortorna tagit ett steg in i samtiden. Träd in, Amaranthe-syntar och Kamelot-fluff. Hej då, dubbeltramp och glada melodier. Forna höjder närmar de sig blott i balladen »Amata immortale« och Rhapsody Of Fire vinner albumduellen 2019.

4,5

Hollywood Vampires
Rise
EAR

5 Jag förstår inte fullt ut konceptet, men kan förnimma en speciell kemi mellan de tre huvudpersonerna och stundtals glimtar en kreativitet som överstiger vad herrarna Cooper och Perry har åstadkommit på skilda håll på evigheter. En handfull av de 16 låtarna hade dock kunnat avvaras.

5 Den här kändisfesten känns mest som ett jippo, men »Rise« är ändå över förväntan. Alice Cooper visar att han kan lyfta vilket material som helst och med Joe Perry på gura gör det inget att det står en lekman bredvid. Men en David Bowie-cover med Johnny Depp på sång behöver ingen.

4,5

Rammstein
Rammstein
UNIVERSAL

4 Ibland är mognad inte detsamma som bättre. Efter tio års väntan hade jag föreställt mig ett hungrigare Rammstein. Det är såsigt tempo, mycket syntblipp och för lite metal. Men vad värre är saknas den riktiga hitkänslan och titlar och texter känns inte fullt så underfundiga som brukligt.

6 Kroppen spritter av förväntan. Blir det äntligen ett nytt hitpaket? Nja. Härliga, rent av parodiska låttitlar, några ångvältsriff och riktigt bra arrangemang. Men albumet tappar luft halvvägs och de där klisterlapparna uteblir nästan helt. Betyget räddas av att Rammstein ändå är Rammstein.

ERIK THOMPSON

NEVEN TROSIC

5 Snöpligt, på min ära. Vem räknade inte med att uppföljaren till Abbaths starka debutalbum skulle sopa golvet med det nya fejk-Immortals förstlingsverk? Det blev tvärtom. Okej för att mannen kan lira gura, men att döma en skiva efter gitarrspelet är som att döma en hamburgare efter sesamfröna.

7 Solodebuten var något överskattad, men här är förtroendet kring legendarens svärtade hitkänsla överlag återställt. Därmed trumfar entusiasmen och låtskrivarkompetensen den naggande känslan av att mycket har hörts förut. Den dugliga men ickespeciella Bathory-covern »Pace 'till death« får man på köpet.

8 »The Red Baron« är en power metal-shuffle. Bara en sån sak. En blivande livefavorit? Absolut. Hela skivan är full av dem. Hela skivan *består* av dem. Detta är ju en Sabaton-skiva och den bästa sedan »The art of war«. Tillåt mig fnissa åt hatarnas kommande reaktion på den givna succén.

7 På Sabaton-fronten intet nytt. Konceptet har uppenbarligen fungerat bra länge nu och lär nog fortsätta att göra det ett bra tag till. Melodierna i »Seven pillars of wisdom« och »Devil dogs« känns igen, men lär likväl bli starka inslag i livesetet. Pålitlighet och Sabaton är numera som bröder.

7 Det kunde vara Mob Rules. Alltså bandet. Och fattar ni inte vilken komplimang det är så är det er det är fel på. Samma sak om ni inte fattar att keyboards är mäktigt, inte töntigt. »The gathering« är jämnstark, välspelad och lägger mina fördomar mot power metal-vågs-återvändare i ruiner.

7 Freternias återkomst får sägas ha missat senare års mest intensiva power metal-våg med något av en hårsmån. Förhoppningsvis blir detta inte till alltför stor nackdel för den allmänna uppskattningen av detta pigga verk. »Konstens alla regler« är ännu ett begrepp väl värt att vårda ömt.

7 Rods underskattade förmåga till förnyelse når nya höjder. Orgelmattor och storslagna kampsånger i bästa Manowar-stil, minsann! Renläriga fans lär kvida i protest, men i gengäld kan nya strömma till – kanske fler än någonsin. Vilket vore välförtjänt, trots visst slagg bland guldkornen.

7 Redan under det 1982 man här vurmar för var Rods sinnesbilden av klyschig gubbmetal. Än i dag är det en smått underbar bild. Med stort hjärta ger trion god energi åt det allra mest simpla. En inte helt oviktig faktor i sammanhanget är att Carl Canedy kvarstår som ett jävla trummonster.

7 Skoningslös och/men välsnickrad retro-thrash i grannskapet kring Razor, Viking, Atrophy och Hexenhaus. Ett inte originellt men ändå långt ifrån uttjatat sound. Det finns avgjort utrymme för minst ett band till av det här slaget och fortsätter Vulture som hittills borde platsen vara deras.

6 Vulture är inte en länk svagare än någon annan i den retrothrashkedja som på vissa håll står överraskande högt i kurs. Visst låter det rått, tufft och ungdomligt. Samtidigt saknas äldre tiders särskilda oförutsägbarhet, men så blir det väl per automatik när man ger sig in i retroleken.

5 Upplägget i sig är smart. Projektledarna får tidernas gästsångare, Geoff Tate får sjunga något Queensrÿche-mässigt och förbättra sitt sargade anseende. Resultatets likhet med Queensrÿche kan dock diskuteras. Framför allt är det inte bra nog för att kompensera för sin karikatyrlika bismak.

6 Nej, varken sound- eller klassmässigt är detta sådär jättenära klassiska Queensrÿche, utan betydligt mer i linje med valfritt tyngre Frontiers-projekt från senare år. Likväl är detta en liten återkomst för Tate. Det var ju inte igår man hörde en låt som »My last story« från det hållet.

3 Barockt barock-inspirerat. Det här är ingen metalopera, inte ens opera metal. Bara opera, eller nära nog. Vilket säkert gläder någon och vill Luca Turilli fullt ut kliva in på den klassiska musikens domäner så ska inte jag försöka hindra honom. Fast jag ämnar inte följa med honom heller.

6 Yta utan substans är sentida Luca Turillis största fallgrop. Här presteras ungefär lika mycket av båda varorna, men heller inte så mycket som jag hade önskat från ettdera hållet. Resultatet och slutintrycket blir lite därefter. Ändå är detta en hygglig skiva, som lär passera tämligen obemärkt.

2 Alice Cooper har inte gjort något riktigt bra på länge, Joe Perry har inte ens gjort något icke-uselt på länge och Johnny Depp blev aldrig rockstjärna av en anledning. Därför är det inte konstigt, bara sorgligt, att deras vemodstyngda nostalgitripp utmynnat i ett bedrövligt sammelsurium.

6 Farfar, morfar och den ännu tvålfagra medelåldersfarsan har uppenbarligen skoj ihop. Tråkigt har jag som lyssnare absolut heller inte. Uttjatade »Heroes« görs till och med i en överraskande värmande version, men så har ju också Alice Cooper alltid varit hårdrock-ens svar på David Bowie.

3 Jag gläds med alla er som längtat efter ny musik från dessa fåntrattar med sina byråkratansikten, sitt plåtiga sound och sina tyska texter. Ännu mer gläds jag för att jag i och med denna Juryn-text fullgjort mina plikter som högst motvillig Rammstein-lyssnare. För denna gång åtminstone.

5 Scenshower, musikvideor samt diverse innovativa albumpresentationer. Rammstein är förstås mästare på att kvarstå bland de största genom upphaussandet av allt som ligger kring själva musiken. Hedervärt men just musiken är, bortsett från några hitkrokar, inte så speciell denna gång heller.

Sabaton

The great war

NUCLEAR BLAST

Sabaton i något mörkare skrud

Första världskriget har på många sätt hamnat i andra världskrigets skugga, både i det allmänna medvetandet och i Sabatons låtkatalog. De har rört vid ämnet några gånger, men det känns inte mer än rätt att Falubandet nu har skrivit ett helt konceptalbum om det krig som på många sätt tog mänskligheten in i den moderna tidens maskinella dödande. Den totala misär som skapades av kontrasten mellan moderna vapen och ålderdomliga strategier bör skildras i ett allvarligt tonläge. Sabaton har mycket riktigt ansträngt sig för att hitta en något dystrare version av sitt sound. Detta slår igenom i flera spår i form av dovare och mörkare stämning.

»Sabatons bästa släpp sedan Carolus rex«

Nästan-titelspåret »Great war« är troligen den bästa låten med sin vemodigt episka soundtrack-stämning, men även låtar som »The future of warfare«, »The attack of the dead men« och »The end of the war to end all wars« håller allvarets fana högt. Denna stämning hade gärna fått slå igenom i alla låtar, men mer traditionella Sabaton-spår skjuts in i mitten för att lätta upp. Bäst av dessa är »Seven pillars of wisdom« med en av bandets svängigaste refränger någonsin, men några av de andra känns aningen malplacerade och gör plattan lite spretig. För att motverka detta kan jag rekommendera den särskilda historieversionen av skivan med en berättarröst mellan spåren som skänker extra kontinuitet. Överlag är dock låtkvaliteten mycket hög och bandet gör på det stora hela ett bra jobb med att förnya sitt sound en aning, utan att skrämma bort några gamla fans. I slutändan ser jag detta som Sabatons bästa släpp sedan 2012 års »Carolus rex«.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

ADAM WESTLUND

STUDIOALBUM

3teeth
Metawar
CENTURY MEDIA
Dystopisk industrimetal

I takt med att vi närmar oss 20-talet har vi sprungit ifrån vissa metalsubgenrer, inriktningar som gått från att genomsyra det mesta till att 20 år senare inte alls vara på modet. Amerikanska 3Teeth har blossat upp som en försvarare av en sådan subgenre – industrimetal – och de är experter på att ta tillvara och demonstrera alla dess bästa sidor.

»Metawar« är en maskinell bomb helt enligt standardrecept. Dystopi-politiskt koncept, robothand på omslaget och musik som verkligen låter som pulserande cylindrar, fallande stålbalkar och exploderande rymdfärjor. Marilyn Manson och Nine Inch Nails är referenser som ligger nära till hands (producenten Sean Beavan har jobbat med bägge akterna). 3Teeth är dock lite hårdare, lite farligare och lite mer klyschtrogna. Gitarrerna är nedstämda till strängfladdernivå, modularsyntar pumpar upp ljudbilden och Alexis Mincollas uttrycksfulla, sönderdistade sång klär ljudbilden perfekt. »Metawar« sparkar liv i en subgenre som jag inte ens visste att jag saknat förrän nu.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JESPER ROBILD

Abbath
Outstrider
SEASON OF MIST
Snabb black metal-replik

Abbaths självbetitlade debutalbum från 2016 var en isande frisk fläkt efter uppbrottet från Immortal. Ett kvitto på att allt vad som sagts om lat och oduglig inte var sant. Men plötsligt kom det förflutna både ikapp och förbi honom med fjolårets Immortal-album »Northern chaos gods«. Situationen omvändes och Immortals släpp var ett kvitto på att de inte alls stod och föll med Abbaths medlemskap. Det är med det i åtanke »Outstrider« kommer att möta sina lyssnare och resultatet är också skapat därefter.

För att eliminera alla tänkbara liknelser går Abbath på knock direkt i första ronden. Direktiven är raka, tempot högt och de atmosfäriska utsvävningarna begränsade till titelspåret. Nytillkomne Ukri Suvilehtos skinnpiskande gör saknaden efter Kevin »Creature« Foley kort samtidigt som Abbath grymtar på med säregen frenesi. Kanske är det också däri problemet ligger. Debutplattan bjöd redan på allt det här. Fantasin hade kunnat vara större och resultatet mer än bara en snabb replik.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JANNE MATTSSON

Alliance
Fire and grace
ESCAPE
Melodiös hårdrock

Det är nog fel att kalla Alliance ett band, åtminstone på skiva där Robert Berry hanterar bra närapå allt och endast hjälps av Gary Pihl på gitarr och David Lauser på trummor. Hursomhelst är detta konstellationens femte studioalbum.

Lite skräms jag faktiskt när plattan startar med rock'n'roll-saltade »The wheel«. Jag blir inte övertygad i den efterföljande »Good life« heller, för produktionen är ganska tam och syntljuden ibland plastiga. Jag skulle rentav vilja kalla ljudbilden bitvis fadd och det låter *gammalt* på fel sätt.

Min motvilja kanske förstärks av att Berry visserligen är en hyfsad sångare, men för mig känns hans röst ibland som en bakgrundssångares. Tillbaka till låtmaterialet. Det lyfter aldrig utan maler på omärkligt och oförargligt. Refrängen på titelspåret hör till de få ögonblick på plattan där jag trots allt höjer mitt ena ögonbryn, men mycket mer blir det inte. De som gillat Alliance tidigare kan dock känna sig som hemma.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

OLA GRÄNSHAGEN

Amulet
The inevitable war
DISSONANCE
Pigg melodisk metal

När det mesta redan verkar ha gjorts inom ett musikaliskt fack får man åtminstone lov att utföra de väl beprövade konsterna så entusiastiskt och kvalitativt som möjligt. Lite så verkar tankegångarna ha formats hos Londongruppen Amulet. 2014 års albumdebut »The first« vältrade sig friskt i diverse metalklyschor av ockult tematik. I viss mån fortsätter denna uppföljare på samma linje, om än på ett lite mer episkt inriktat vis.

Den tredelade avslutaren »Roundhead« innehåller gott om ambition som håller från ritbord till utförande och även rakare dängor som »The satanist« och »Burning hammer« har gott om melodisk substans av den tyngre sorten. Toppa detta med stark sånggleverans signerad Federico Mazza och det återstår få tvivel kring att Amulet lyckas kringgå bristen på originalitet på ett som helhet mycket välslipat vis.

Den ännu rådande vågen av traditionell heavy metal må kännas bitvis mättad, men det bör inte ligga till last för pärlor som »The inevitable war«.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

NEVEN TROSIC

Barbe-Q-Barbies
Borrowed time
DISSONANCE
Finsk effektiv perkelerock

Barbe-Q-Barbies har 17 år som band i bagaget men skivsläppen har varit sparsamma. »Borrowed time« är bandets fjärde platta, injicerad med rejält finskt perkele. De beskrivs ofta som kärleksbarnet till Motörhead och Runaways och visst har Helsingforstjejerna anammat det välbeprövade konceptet med korta, krusidullfria fyraminuters rockrökare. Men samtidigt som de levererar smittsam, rå energi har de också en lättillgänglig sida som kan tilltala folk som vanligtvis inte lyssnar på den här genren. Effektiva riff, riviga rytmer och refränger som fastnar gör att de funkar lika bra på en öldoftande rockklubb som på »Allsång på Skansen«.

Sångerskan Niki Rock har egentligen en ganska tunn röst men hennes punkrockattityd är exakt vad som behövs för att knyta samman detta Ramones/Girlschool-paket. Det enda egentliga minuset är att låtarna tenderar att låta likartade efter en stund. Barbe-Q-Barbies satsar på enkelhet, både när det gäller låtskriveri, lir och produktion.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

DANIELA PILIC

Baroness
Gold & grey
ABRAXAN HYMNS
Poppig och progressiv metal

Det är nog inte ofta Baroness och Manowar nämns i samma recension, men »Gold & grey« innehåller samma misstag som de sistnämndas »Gods of war« från 2007: inkluderandet av ouvertyrer och liknande passager mellan de »riktiga« låtarna. Baroness bidrag är dock inte löjeväckande och dessutom innehåller deras album fler »riktiga« spår. De hade dock tjänat på att skippa småsnuttarna, då dessa upplevs som onödiga och rätt trista transportsträckor.

I övrigt är det lovord som gäller för »Gold & grey«, som är poppig och progressiv. Det är progressiv i betydelsen framåtskridande som åsyftas, snarare än att inkludera 78 taktarter i en låt. Albumet tar förvisso vid ungefär där den fyra år gamla »Purple« slutade, men Savannah-kvartetten ger ändå intrycket att de alltid blickar framåt. Sedan mästerverket »Yellow & green« (2012) har det vilat något förförande magiskt över Baroness musik och det gör det fortfarande. Höjdpunkterna är för många för att räknas upp, men helheten sänks av ovan nämnda dödvikt.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JONAS WETTMARK

Beastö Blancö
We are
RAT PAK
Industriell partyhårdrock

Alice Coopers dotter Calico och hans basist Chuck Garric ingår i Beastö Blancö. Tyvärr är det nog endast den kopplingen som kan rendera »We are« uppmärksamhet. Låtmaterialet tål nämligen inte en närmare granskning. Bandets tredje giv består av anonyma, intetsägande låtar. Inte ett enda spår fångar, ens flyktigt, mitt intresse.
De lugnare »Down« och »Follow the bleed« är närmast att uppbåda något slags engagemang, men det beror nog snarare på den obefintliga konkurrensen. Galghumoristiskt nog heter en av låtarna »We got this«.

Beastö Blancö kan beskrivas som ett mjukare White Zombie med tydligare partyambitioner. Alice Coopers förvirrade industriperiod är också närliggande. »We are« är svängig hårdrock med industriella inslag. Sången delas mellan Chuck och Calico, där den sistnämnda låter som en oskolad variant av Liv Kristines sång på Theatre Of Tragedys »Assembly«, även om rösten har olika karriärer under skivans gång. Se där, ytterligare något att uppmärksamma hos Beastö Blancö.

1 2 **3** 4 5 6 7 8 9 10

JONAS WETTMARK

Blazon Stone
Hymns of triumph and death
STORMSPELL
Running Wild-musik

Skivtiteln låter som något som Manowar redan borde ha döpt en skiva till, men i övrigt är det mesta välbekant hos Sandvikens Blazon Stone. Gott så. Det är svårt att inte imponeras av kapten Cederick Forsbergs förmåga att, utan att ägna sig åt uppenbara stölder, efterlikna Running Wild. Det är enbart på detaljnivå som »Hymns of triumph and death«, den femte fulländaren sedan 2013 års debutalbum »Return to Port Royal«, skiljer sig från sina föregångare.

Piratfaktorn är fortsatt skyhög. Känslan av att befinna sig ombord på ett fartyg och hissa Jolly Roger är väldigt förnimbar. Det läckert utformade gitarrarbetet är som vanligt det stora utropstecknet och kan inte berömmas nog. Blazon Stone är sanslöst duktiga på att hitta fröjdefulla melodislingor, som borde göra Rock'n'Rolf både stolt och en smula avundsjuk. Därtill är sånginsatsen storartad i sitt sammanhang. Skivans enda svaghet är att den bitvis saknar de fängslande och allsångsvänliga refränger som övriga beståndsdelar inbjuder till.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JONAS WETTMARK

FOTO MARK MANGOLD

American Tears

White flags

ESCAPE

Syntig ovarierad rocksylt

Ja, det *är* samma band som släppte skivor på 70-talet, tidvis med Deep Purple-stil! Spindeln i nätet var redan då keyboardgurun Mark Mangold, som nu är ett enmansband där han hanterar keyboards, bas, trummor och sång samt producerar och mixar.

Sju av de elva låtarna klockar in på allt från en bit över fem upp till mer än nio minuters speltid. Doftar lite prog, tänker ni, och i viss mån stämmer det. Problemet är dels att låtarna inte är tillräckligt varierade, dels att det keyboardmättade soundet gör att helheten känns väldigt tunn – ja, rentav demoaktig. Det blir en lika omotiverad som ickevarierad lekstuga av det, där Mangold länge står och stampar på samma fläck. Ibland blir det syntigt glättigt, som i den märkliga och till eurotechno gränsande »Love is love«.

Som sångare är Mark helt okej och klarar sig undan. Men det övriga blir lite som att låta en sexåring måla en 1969 års Ford Mustang med vattenfast fingerfärg. Detta borde ha spelats in med ett helt band och en vettig producent.

1 2 3 **4** 5 6 7 8 9 10

OLA GRÄNSHAGEN

Q&A

På 70-talssläppen »Branded bad«, »Tear gas« och »Powerhouse« var American Tears ett band. På comebackalbumet »Hard core« (2018) och nya »White flags« gör du allt själv.

– Det är en ekonomisk fråga, säger keyboardisten, sångaren och multiinstrumentalisten Mark Mangold. Med det sagt la jag först ner stor möda på att spåra de gamla American Tears-medlemmarna: basisten Greg Baze och trummisen Tommy Gunn – vår förste basist Gary Sonny lever tyvärr inte längre. Jag lyckades inte, men nu är en basist och trummis sugna på att gå med om det blir tal om livespelningar. Då kanske de också medverkar på nästa platta om det blir en.

Vad inspirerade dig att återuppta American Tears?

– Dagens politiska klimat liknar det tidiga 70-talet, då Vietnamkriget rasade och de rika och mäktiga tryckte ned de små i samhället. Jag får samma känslor nu, så det handlar om att stå upp som vi gjorde då. Utan att bli övertydliga, musiken måste fungera oberoende av budskapet.

Var det gamla American Tears kontroversiella i dåtidens USA?

– Faktiskt var det snarare kommersiellt att sjunga om sådant på den tiden. Att ha långt hår, röka gräs, försöka undgå att bli inkallad och protestera mot sådant som det dödliga polisvåldet var populärt.

Så ni vållade inga skandaler?

– Det närmaste är att någon under en konsert med Touch ska ha svalt ett bi. American Tears hade inte tid att skapa rubriker. När vi öppnade för Peter Frampton hade vi inte råd med flyg utan körde själva 18 timmar i sträck, klev på och av scen och gjorde samma sak nästa dag. Vårt roadcrew hotade ständigt att sluta, men gjorde det lyckligtvis inte.

Vilken tycker du är American Tears viktigaste låt?

– Kanske »Listen (can you feel it)«, singeln från tredje plattan där vi utökats med gitarristen Evan Brooks. Jag tänkte att det skulle bli uppfriskande och avlasta mig som både sjöng och spelat alla melodier förut. Därifrån utvecklades vi till Touch, men det är ju en annan historia.

Vilken är status för dina andra band Touch och Drive She Said?

– Drive She Said är tyvärr borta för alltid eftersom bandets andra halva, sångaren Al Fritsch, gick bort i en hjärtattack 2017. Touch däremot håller på att återförenas i originalsättning. Vi ska ha ett möte den här månaden och har nytt material på gång, så det kan bli ett nytt Touch-album.

ERIK THOMPSON

Bloody Hammers

The summoning

NAPALM

Gothaktig hårdrock

Överkonsumtion är sällan av godo, men det verkar inte bekomma amerikanska Bloody Hammers som helt hemfaller åt 80-talets hårda rock, goth och svartrock på konceptalbumet »The summoning«. Plattan lär för övrigt vara en hyllning till obskyra 70-talsskräckisar. Hur det än må vara med den saken har duon lyckats sätta samman en skiva som är svår att värja sig mot.

Visst ryms här ett par utfyllnadsspår – främst »Fire in the dark« och »Unbreakable« – och de programmerade trummorna är väl inte superroliga. Men rappa »Let sleeping corpses lie«, som förgylls av Devallias suggestiva keyboards, refrängstarka »Now the screaming starts« och balladen »Condemned, the prisoner« är desto trevligare. Så också, titlarna till trots, »Welcome to darkness« och »From beyond the grave«.

På det stora hela bjuder således »The summoning« på mer blod än vatten. Men skaffa en trummis.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

TOMAS LAGERLÖF

»Det var lockande att flytta dit, tänk dig att bo i Bat Cave i Transsylvanien«

Anders Manga, Bloody Hammers

Q&A

Ni bor på riktigt i en region i North Carolina som heter Transylvania? Ganska passande med tanke på er image.

– Det stämmer, säger sångaren och multiinstrumentalisten Anders Manga. Vi har några riktigt coola namn på städer här också, en heter Bat Cave! Det var lite lockande att flytta dit, tänk dig att bo i Bat Cave i Transsylvanien. Regionen ligger mitt i ingenstans och tyvärr är det svårt att bilda ett hårdrocksband här. De musiker som finns spelar bara bluegrass. Det är banjo och fela som gäller.

Till hur stor del bygger er musik och estetik på skräckfilmer?

– Kanske inte så mycket som skivbolaget vill få det till. Vi influeras en del av gotisk skräck och 70- och 80-talets skräckfilmer. Skräckfilm har alltid haft ett inflytande på mina låtar, men jag sätter en egen knorr på historierna. Jag brukar låna en filmtitel och sedan skriver jag en text som bygger på en fri tolkning. Själva musiken påminner mycket om skräckrock – Alice Cooper, Roky Erickson och Misfits. Men även gothrock som Bauhaus och Sisters Of Mercy. Alla band hade en så cool image när det begav sig.

Är namnet Bloody Hammers hämtat från någon skräckfilm?

– Vi hade stora problem med att komma på ett namn. Jag och min fru Devallia, som spelar keyboard, hade säkert över 20 namnförslag och alla var usla. En dag satt vi i bilen och lyssnade på »Bloody hammer« med Roky Erickson. Dagen därpå satt jag och läste Tony Iommis självbiografi, i ett kapitel berättade han om något »jävla hamrande« som pågick i hans hus. Så det fick duga, jag trodde bara att låtarna skulle upp på Bandcamp. Men bara ett dygn efter att jag hade lagt ut dem fick jag ett erbjudande om skivkontrakt. Så nu sitter jag här och pratar med dig, med ett halvbra bandnamn… En nackdel är att alla tror att vi spelar death metal, folk blir lite besvikna när de klickar på våra Youtube-videor.

FOTO ANDERS MANGA

Basisten Rob »Blasko« Nicholson (Ozzy Osbourne, Rob Zombie) har fattat stort tycke för er.

– Blasko är verkligen en av heavy metals dolda hjältar. Han hörde av sig till mig efter att vi 2012 släppt vårt självbetitlade debutalbum. Han älskade det och erbjöd sig att hjälpa till med vad som helst. Killen är ett helgon, han hjälper alla möjliga band utan att kräva något tillbaka. När jag skickade »The summoning« till honom sa han att titelspåret påminde om tv-serien »Stranger things«.

JESPER ROBILD

FOTO DARIO VARGAS

Chaos Magic feat Caterina Nix

Furyborn
FRONTIERS
Tidstypisk melodisk metal

Sitt genombrott fick hon efter att ha upptäckts av Timo Tolkki (ex-Stratovarius) på en Sydamerika-turné. Den här gången har chilenska sångerskan Caterina Nix samarbetat med multiinstrumentalisten Nasson och producenten Jacob Hansen (Volbeat, Northward) och satt ihop en riktig duettfest. Medverkar gör bland annat Tom S Englund (Evergrey), Ronnie Romero (Rainbow) och Ailyn (ex-Sirenia).

»Furyborn« känns på många sätt väldigt 2019. Låtar som »Falling again« och »Throw me to the wolves« utgår från Amaranthes yin och yang-recept där vänt möter hårt. I stället för en alibikeyboardist har Chaos Magic kort och gott en medlem som står för »programmering«. Tunga riff används relativt sparsamt men med en djentkrydda som ligger rätt i tiden. Albumet bjuder också på stor variation, med allt från akustiska ballader till bombastisk symf i mellantempo.

Med receptet kommer en något färdigförpackad bismak. Samtidigt hörs det på Nix insats att det ligger mycket passion och arbete bakom »Furyborn«.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JESPER ROBILD

Q&A

Första albumet »Chaos Magic« var ett nära samarbete med Timo Tolkki (ex-Stratovarius). Hur träffades ni och varför är han inte med den här gången?

– Jag träffade honom för många år sedan när han kom till Santiago i Chile med Stratovarius, säger sångerskan Caterina Nix. Jag var nog 16 år gammal. Vi började prata, jag berättade att jag sjöng och vi höll kontakten. Flera år efter att jag hade skickat några demos och sagt att vi borde arbeta ihop kontaktade han mig, han hade rekommenderat mig till Frontiers. När vi spelade in »Chaos Magic« ville jag inte blanda mig i hans låtskrivande så mycket. Den här gången fick jag godkänt av bolaget att sköta allting själv. Jag vet att Timo har haft hälsoproblem, så jag ville inte pressa honom.

Hur skiljer sig »Furyborn« annars från debutplattan?

– Jag arbetade med en kille som heter Nasson. Han är en riktigt duktig gitarrist och kunde hjälpa mig att lyfta fram sådant som jag tyckte saknades på »Chaos Magic«. Långa solon och tilltalande riff. Han har skrivit det mesta av musiken utifrån mina melodier och texter. Vi har en fantastisk personkemi. Stilmässigt är det ganska annorlunda, musiken är inte lika symfonisk längre. Det skulle vara modernt men också med inslag av sent 90-tal, sådant jag växte upp med. Lite tidiga Linkin Park, Evanescence och Korn. Det finns något för alla här, exempelvis gillade min mamma vissa låtar och tyckte inte alls om andra, haha!

Hur känns det att ha så många stora namn som gäster?

– Jag är så glad! Chaos Magic skapades som ett projekt som skulle vara fullt av gäster, jag siktar lite på samma upplägg som Avantasia. Vi har bland annat Bruce Dickinsons keyboardist Mistheria och Tom S Englund. Evergrey är ett av mina favoritband. Jag skrev titelspåret med hans röst i åtanke utan att ens ha hört av mig, men han sa ja! Jag firar fortfarande.

Vad finns det för hinder för chilenska metalband?

– Människorna här ser alltid fram emot när utländska band kommer hit. Metal är jättestort, men folk bryr sig inte om den inhemska scenen. Den får knappt någon uppmärksamhet eller support alls, vilket definitivt är ett hinder. Jag vet inte riktigt varför det är så, det kanske är för att Chile är ett land i utveckling. Jag önskar att jag kände till orsaken så att jag kunde hitta på en lösning.

JESPER ROBILD

Bokassa

Crimson riders
MVKA
Metal/crossover/hardcore

Gissningsvis döpta efter den så kallade kannibalkejsaren Jean-Bédel Bokassa blandar Trondheimtrion metal, crossover och hardcore på ungefär samma sätt som Bombus eller landsmännen i Kvelertak. Slayer- och Metallica-ingredienser mixas med svängiga stonerriff och i »Vultures« inkorporeras en gräslig saxofon.

»Crimson riders« är föredömligt kort och koncis. Nio spår, inklusive det Ghost-minnande introt »Brologue«, avverkas under en knapp halvtimme och då är ändå avslutningen »Immortal space pirate 2: the last shredi« en sekund från att klocka in på sju minuter. Trots skivlängden hålls inte intresset uppe hela vägen. Röjiga »Charmed & extremely treacherous« engagerar och »Wrath is love« och i synnerhet »Captain Cold One« är starka, men helheten saknar lite udd för att kunna mäta sig med ovan nämnda band eller med stadskollegorna i Shotgun Rodeo, vilka är hyfsat närliggande även rent genremässigt. Energin, viljan och vitaliteten imponerar, men Bokassa knyter inte ihop säcken på önskvärt sätt.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

JONAS WETTMARK

Critical Mess

Man made machine made man
METALVILLE
Dum death metal

Jag älskar death metal men jag hatar death metal. Critical Mess släpper sitt andra album och det är inget som hetsar upp mig. Spel- och produktionstekniskt sett finns – så klart – inget att klaga på. Detta är varken bättre eller sämre än vilket nyare kontrakterat band i genren som helst.

Nordamerikansk, kan man säga om musiken i sig. Tonvikten ligger på våld och ettrighet. Habilt rensat, för tusan, med tajt smattrande trummor och övertoner som flyger åt höger och vänster. På håll även lite Cannibal Corpse-gung. Det är rakt och lika fritt från krusiduller som egen profil, fast varierat, strukturerat och headbangingvänligt nog för att undgå monotoni. Tyskarna kan mangla, ingen diskussion.

Det som, förutom såsiga titlar, drar ner dem till ett dumt, enerverande genomsnitt är sången. Den sortens magsura gurgel med obefintlig artikulering. Den nödvändiga basen saknas också, tyvärr typiskt för kvinnliga death metal-röster. Britta Görtz från Sachsen har grisskrik som främsta styrka – det säger en del.

1 2 3 **4** 5 6 7 8 9 10

ANDREAS RANA

Firespawn

Abominate
CENTURY MEDIA
Kunglig death metal

Så mycket death metal-rutin. Så mycket fläsk och potatis-kärlek. Det magnifika magnoliaträdet som är Firespawn står stadigt i Stockholms ständigt förruttnande, likfyllda mylla. På tredje albumet har det börjat blomma ut ordentligt. Ställd jämte »The reprobate« från 2017, som var ganska hård och vild, ter sig »Abominate« organiskt luftig och lekfullt svängig. Det handlar ännu om skapligt ortodoxt mangel – förstås. Dock inte helt raka taktarter. Stilsäkra synkoper och allmänt proffsriffande borgar för extra schvung i rekorderliga låtar. Det kittlar precis så dödsskönt som man kan förvänta sig. Det utsökta musicerandet, parat med en hel massa rivig entusiasm, känns också som rätt väg för Firespawn. Ett påklistrat extremt eller överdrivet tekniskt uttryck, exempelvis, skulle aldrig ha passat.

Med detta sagt är jag tämligen övertygad om att sångaren L-G Petrov, gitarristerna Victor Brandt och Fredrik Folkare, trummisen Matte Modin samt basisten Alex Friberg kommer att göra ännu bättre ifrån sig nästa gång.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

ANDREAS RANA

Hollywood Vampires

Rise
EAR
Cooper/Depp/Perry rockar loss

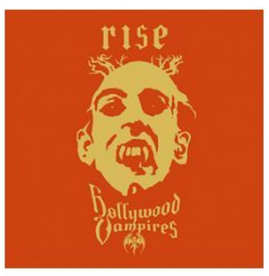

Detta stjärnprydda gäng tar ett kliv från det coverträsk som de hittills verkat inom och bjuder mestadels på nya tongångar. »I want my know« är en rockrökare av utmärkt snitt där det halvimproviserade outrot för tankarna till Alice Coopers tidiga 70-tal. »We gotta rise« är uppbyggd som en gammal politisk valkampanjlåt och är på sätt och vis en pastisch på nämndas örhänge »Elected«. Spår från Joe Perrys moderskepp Aerosmith finns i låtar som »The Boogieman surprise«. Annars står den typ av classic rock som bandet tidigare framfört inte i fokus på »Rise«.

Överlag är albumet ett känsloutspel från bandets gitarrist Johnny Depp, som efter förra årets skilsmässa svartmålats och fått uppleva ett gatlopp i pressen. Texterna och melodierna är oftast mörka och levereras med ilska av Cooper. Lite synd. Ett band som Hollywood Vampires borde inte ta sig på så stort allvar. »Rise« är ett välspelat och välproducerat album. Dock hade det lämnat ett större avtryck om det funnits mer glimt i ögat.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

CARL LINNAEUS

4BIKERS WWW.HANDELSBODEN.COM 4BIKERS

Reservation för ev. slutförsäljning, tryckfel och prisförändringar.

KARLSTAD•VÄSTERÅS
GÄVLE•GÖTEBORG•MALMÖ
LINKÖPING•STOCKHOLM
WWW.HANDELSBODEN.COM

HANDELS BODEN
SKINN- OCH MC-KLÄDER

KULTURBOLAGET

PRESENTERAR

A.C.T
15.6 KULTURBOLAGET **MALMÖ**

TESSERACT + JINJER
18.6 KULTURBOLAGET **MALMÖ**

TESTAMENT + F.K.Ü
2.7 KULTURBOLAGET **MALMÖ**

MATS RONANDER & STACIE COLLINS
3.7 KULTURBOLAGET **MALMÖ**

WILMER X
+ SPECIELLA GÄSTER
26.7 FOLKETS PARK **MALMÖ**
3.8 STADSPARKEN **KLIPPAN**

MONSTER MAGNET
+ DEVILLE
30.7 KULTURBOLAGET **MALMÖ**

STEVE 'N' SEAGULLS
10.8 KULTURBOLAGET **MALMÖ**

NAZARETH + GRAND REZERVA
19.9 KULTURBOLAGET **MALMÖ**

Y&T
11.10 KULTURBOLAGET **MALMÖ**
12.10 STICKY FINGERS **GÖTEBORG**
13.10 SLAKTKYRKAN **STOCKHOLM**

FLER SPELNINGAR & BILJETTER PÅ
KULTURBOLAGET.SE
/ KULTURBOLAGET

Freternia

The gathering

ROAR

Härlig power metal-nostalgi

Detta är en sorts power metal som jag inte förrän nu inser att jag har saknat. Det fanns gott om power metal-band runtom i Europa under det sena 90-talet och det tidiga 00-talet. De präglades av ungdomlig entusiasm och modet att ta konceptet hela vägen. Ibland blev det lite fånigt, men ofta blev det också bra. Sedan hände något och många band bestämde sig för att bli mer symfoniska, progressiva, sofistikerade och/eller ironiska och lämnade därigenom genren.

Freternia representerar den lilla klick som ännu strävar vidare i samma anda som Gamma Ray, Freedom Call och Luca Turilli. Boråsbandet ingick i vågen av power metal runt millennieskiftet och är nu tillbaka efter 17 år av tystnad. »The gathering« är en skiva som utan ironi blickar tillbaka. Musiken är dramatisk och tempostark med snygga melodier från gitarrer och keyboard, toppad med genretypisk sång och pampigt körande i refrängerna. Alla låtar är lyssningsvärda men högst håller jag kraftfulla spår som »Reborn« och »Change of life«.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

ADAM WESTLUND

Q&A

Det har gått tio år sedan ep:n »Age of war« och 17 år sedan ert senaste album »A nightmare story«. Vad har ni hållit på med?

– »Age of war« var ingen officiell ep, säger sångaren Pasi Humppi. Den har bara blivit det på nätet. Det var bara demolåtar som vi hade på våra datorer. Jag kan tänka mig att gitarristen Tomas Wäppling har lagt ut dem på Soundcloud och så har de »blivit« en ep. Det är låtar som vi har skrivit medan vi har försökt att starta upp bandet igen. Jag var småbarnspappa i många år och höll inte på med musik alls.

Ni har bytt en del medlemmar. Patrik von Porat är tillbaka på gitarr och han har tagit med sig sin bror Nicklas på bas.

– Peter Wiberg, som spelade bas på »A nightmare story«, blev tillfrågad men hade inte tid och tackade nej. Då föll det sig naturligt med Patrik. Trummisen Stefan Svantesson tackade också nej. Jag tror inte att han spelar trummor alls i dag. Men jag hade spelat med Oskar Lumbojev i Ablaze, så det blev han i stället.

Räknar ni med att ha några fans kvar efter så här lång tid?

– Det har vi tydligen och vi är lite förvånade över det. Kanske inte så många här hemma, men i Asien – framför allt i Indonesien – och i Sydamerika är intresset väldigt stort. Det är en massa kommentarer på Facebook och på de större metal-sidorna och vi kallas legendarer. Det är kanske inget man känner sig som när man går omkring på gatorna här hemma… Men hur mycket det är vet man inte. Det får vi väl ett kvitto på när skivan kommer.

I en recension nämns »den pinsamma historian med Loud'n'Proud Records«. Vad handlar det om?

– Jag vet inte om man kan kalla det pinsamt. Det var två unga fans som ville starta ett skivbolag. De signade en massa band i starten och gav dem jättebudgetar. När vi fick vårt genombrott, som vi kände det, hade bolaget kursat. Vi började få mejl från runtomkring i världen med frågor om hur man kunde få tag på vår skiva. Men vi kunde ju inte trolla fram några skivor. Vi kunde bara säga att bolaget hade kursat och att vi inte hade råd att trycka egna. Det var två metalfans som tog sig vatten över huvudet, helt enkelt.

Titellåten »The gathering« och »Reborn« tycks självrefererande?

– Titeln är ju det. Det gick till så att bandet vi spelade i då, Cromonic, hade en liten fest hos mig. Keyboardisten Tommie Johansson var på besök så jag bjöd in Peter Wiberg och Tomas Wäppling. Då började vi snacka om att vi borde göra en spelning som Freternia, för att fira att det var 20 år sedan bandet startades. Det växte till att vi skulle fira med att göra en platta i stället. Vi började ganska snabbt att kalla den »The gathering«, eftersom vi var samlade igen. Men »Reborn« har inget med det att göra, utan den bygger på Robert Jordans bok »Sagan om Drakens återkomst«.

Vad kan du säga om »The gathering«?

– Det är en musikaliskt väldigt spridd skiva, eftersom den är skriven i omgångar under en så lång period. De äldsta låtarna skrevs strax efter »A nightmare story«. »Fading world« är en av de riktigt gamla. 2005 skrev vi någon låt. 2009 skrev vi någon till. Det finns även helt nyskrivna låtar.

Det kan verka som att ni har varit lite veliga. Försökt starta om bandet och skrivit någon låt och sedan ledsnat igen…

– Lite så var det. Framför allt perioden runt 2009. Alla människor hamnar väl i en dipp ibland. För mig blev det så på jobbet av att inte hålla på med musik. Så jag ringde Tomas. Jag tror till och med att vi gick ut med att vi var tillbaka då. Det blev som en terapi. Tungsinnet gick över jättefort när vi hade samlats och börjat göra musik igen. Men det krävs en del energi för att göra en skiva, särskilt när man har familj. Det är så mycket enklare nu.

Var det hela tiden en självklarhet att ha med de gamla låtarna trots att det blev så spretigt?

– Nej. Men med facit i hand var det rätt. Det fanns tillfällen under resans gång när åtminstone jag kände att »nu spretar det kanske lite väl mycket«. När bitarna väl faller på plats gillar jag i stället att det inte är det typiska, att alla låtar låter likadant.

ZENDT

»I Asien – främst i Indonesien – och i Sydamerika är intresset stort«

Pasi Humppi, Freternia

RAMMSTEIN

NYTT ALBUM UTE NU

17.05.2019

Hate

Auric gates of Veles

METAL BLADE

Svärtat visionärt mangel

Hur många här är bekanta med den slaviska mytologin? Inte jag. Hate har under minst ett decennium resolut nosat Polens stora i hasorna, dock utan samma kommersiella genombrott. Vad avantgardismen anbelangar ligger däremot Adam »ATF Sinner« Buszko och hans skickliga hejdukar minst lika långt fram som en raket som Behemoth.

Och så är det också på »Auric gates of Veles«, album nummer elva. Mangelmaskinen från Warszawa pumpar på lika välsmort som alltid, konceptuellt som musikaliskt. De allt digrare mytologiska strapatserna innebär – uppenbarligen – mindre finlir och mer ren black metal-ondska. Obskyr symbolik och gudagestalter, naturväsen, historiska platser och misärfyllda epoker avhandlas råbarkat och millimeterprecist, nästan bara i form av disharmoniska bisvärmar och blastbeatpisk. Detta är ingen snäll skiva, ens med Hate-mått mätt. Men sättet det binds ihop på står i en klass för sig.

Visionären talar om att fånga den hårda östblockssjälen. Jag gissar att han har lyckats med den äran.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

ANDREAS RANA

FOTO DANIEL RUSILOWICZ

Q&A

»Auric gates of Veles« låter elakare än de föregående verken.

– Vildare, råare och mer dynamisk, säger frontmannen och visionären Adam Buszko. Det beror på låtarrangemangen, men också på teknologin. Skivan mixades nämligen på en gammal tysk Telefunkenbandare. I dag finns det bara ett enda företag som gör sådana magnetband. Det gav exakt det ruffigt organiska sound som jag var ute efter.

Så kan vi nästa gång förvänta oss en helt analog produktion?

– Vem vet? Den här skivan är väldigt mycket en fördjupning av föregångaren »Tremendum«. Det gäller också temat som kretsar kring slavisk mytologi och mystik, som jag har snöat in på totalt de senaste åren. På »Tremendum« började vi nysta i dessa koncept och nu gräver vi djupare ned i myllan. Vår musik är som en resa, så vem vet var vi hamnar nästa gång? Jag känner dock att detta är rätt riktning för oss.

Hos Hate är framåtandan påtaglig. Ni har alltid varit på väg någonstans.

– Tack för de orden. Om du frågar mig varifrån framåtandan kommer har jag inget bra svar – vår kreativa process är lite av ett mysterium och kommer av sig själv. Jag tycker dock att vi har mognat. Numera är vi mer medvetna om vart vi vill. Vi har hittat vår inre musikaliska röst. För första gången hade vi en klar idé innan vi började skriva musiken.

Vad var idén, mer konkret?

– Jag ville fokusera på Veles som i den slaviska mytologin är en gestalt som kan jämföras med Djävulen inom monoteistiska religioner. Slaviska gudar representerar i regel naturliga element, ur vilka vi alla är skapade, vilket är ett intressant perspektiv i sig. Man kan påstå att Veles står för den mörka sidan av vår existens, från vilken mörkret härstammar. Om man vill ta mitt skapande till dess spets skulle man kunna säga att jag genom musiken försöker upptäcka mina rötter för att nå fram till den slaviska själen.

Hur skulle du beskriva den slaviska själen?

– Oj... Det är en melankolisk själ som inte bara är begränsad till vårt hemland Polen, utan sträcker sig från Ryssland till Balkan. Traditionellt sett går det ännu längre, bort till Kaspiska havet, Iran och Indien. Själen handlar om envishet och uthärdande under mycket svåra omständigheter. Om en stark överlevnadsvilja och att mot alla odds kriga till det bittra slutet.

ANDREAS RANA

James Holkworth And The Coolbenders

We want to be famous

THE FRIENDLY RANGER

Sydstatsosande bluesrock

Ett gäng lustiga kufar har slagit sina påsar ihop för att med traditionell bluesrock och sydstatstoner skapa en sorts fiktiv, semihumoristisk återkomst för den mytomspunne James Holkworth. Ungefär där har vi detta Blekingebaserade band och denna albumdebut i ett litet, Creedence Clearwater Revival-ljudande nötskal. Det tydliga huvudmålet här är därmed även att skapa något svängigt och underhållande, snarare än att tänja på några musikaliska gränser.

En alligator som stjärna i en otrohetsaffär, taskigt hår den dag då bödeln väntar, inhandlandet av matvaror till varje pris samt den klassiska undersökningen i ändalykten signerad utomjordingar, är några av sorgerna som väntar i de faktiskt väldigt lyckat vitsiga texterna. Slidegitarrsläpighet, hårdrocksös och melankoli varvas och garanterar variationen hos låtmaterialet.

Om James Holkworth och hans spelemän kommer att nå den berömmelse de suktar efter återstår att se. Klart tills vidare är att en väldigt skön sommarplatta har landat.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

NEVEN TROSIC

JBO

Wer lässt die sau raus?

AFM

Tramsig o-rolig fun metal

Det som för sångarna/gitarristerna Vito C och Hannes »G.Laber« Holzmann började som ett kul projekt i tyska Erlangen 1989 är 30 år senare ett seriöst metalband som nu släpper studioalbum nummer 13. Så seriöst det nu kan bli med rosa outfits och låtar som främst handlar om partajande och nonsens… Det värsta är att det här är kompetenta musiker och sångare och själva hantverket och framförandet i sig är grymt. Framför allt gitarrerna, men också Wolfram Kellners trummande och Ralph Bachs basspel. Men det komiska faller lite platt och känns mest flåshurtigt, tröttsamt och lätt patetiskt.

Som på tidigare skivor har de även denna gång parodierat några välkända låtar, som Baha Mens »Who let the dogs out« och MC Hammers »U can't touch this«, samt även slängt med »Happy birthday« och Mendelssohns »Brudmarsch« i en enda 15 spår lång röra. Det är för rörigt. Även om det är medvetet gjort känns det som ett oerhört slöseri med talang. Men det fungerar i alla fall i Tyskland.

1 2 **3** 4 5 6 7 8 9 10

JANE CEDENBERGER

Kat

Without looking back

PURE STEEL

Polsk heavy metal

Kat måste ha världens mest tålmodiga fanskara. Bandet tillhör veteranerna inom polsk metal, men maken till ojämn diskografi är svårfunnen. Det nya albumet når inte lika djupt ner i avgrunden som 2005 års groove metal-katastrof »Mind cannibals«, men hamnar inte långt på efterkälken.

Modern, slätstruken heavy metal med Nordamerika-komplex. Kom igen, är det här verkligen samma band som skapade blasfemiska klassiker som »Noce Szatana« och »Metal i pieklo«? Tekniskt sett inte, eftersom den ende kvarvarande medlemmen från de tidiga åren är gitarristen Piotr Luczyk. Sedan Kats senaste schism drivs bandet av Luczyk, medan sångaren Roman Kostrzewski och trummisen Ireneusz Loth gått vidare och bildat sin egen version av gruppen under namnet Kat & Roman Kostrzewski.

För er som tvunget vill lyssna på nutida Kat rekommenderas hellre Kat & Roman Kostrzewskis senare album. De är inga musikaliska underverk, men lyckas åtminstone bibehålla en del av Kats forna glöd.

1 2 **3** 4 5 6 7 8 9 10

JOHAN PETTERSSON

Kryptos

Afterburner

AFM

Teutoniskt från Indien

I strömningstjänsttider där den genomsnittliga uppmärksamhetsnivån är näst intill obefintlig är det kanske inte många som bryr sig, men upplägget på »Afterburner« är inte optimalt. De två inledande låtarna är hyfsat snabba, medan återstoden mer eller mindre lunkar på i mellantempo. En annan låtordning, alternativt en rikligare variation av hastighet, hade varit önskvärd.

I övrigt gör Kryptos mycket rätt. Det mesta är sig likt sedan 2016 års föregångare »Burn up the night«. Detta betyder en mix av melodisk heavy metal och thrash metal med stiliga tvillinggitarrer. Det är inte bara Nolan Lewis sång och de tuggande gitarrerna som nickar åt sentida Kreators håll. Musikstilen är ljuvligt teutonisk, men ljudbilden är både polerad och snygg – vilket oftast inte är fallet hos de tyska förlagorna. I jämförelse med den föregående skivan är »Afterburner« jämnare, men har också färre toppspår. Om indierna kunde kombinera den nya givens jämnhet med topparna från förr skulle de optimera sina förutsättningar.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JONAS WETTMARK

FRETERNIA
Swedish melodic power metallers FRETENIA return with their 3rd album
after 17 years of silence
Release Date: 14 June, 2019
Out on Digipack CD
ROCK OF ANGELS
RECORDS
ROAR
www.roar.gr
www.musicmegastore.com
THE GATHERING

LIVE! 05.11. Stockholm / Fryshuset Klubben | 07.11. Gothenburg / Pustervik
08.11. NO - Oslo / John Dee | 09.11. Malmö / KB
BEYOND THE BLACK
HEART OF THE HURRICANE
BLACK EDITION
NEW Edition
incl. 3 BRAND NEW Songs
+ BONUS BEST OF CD!
Re-Issues
+ 3 BONUS TRACKS
ENERGETIC, STRAIGHT FORWARD, UNCOMPROMISING SYMPHONIC METAL
OUT 07.06.
LTD DIGIPAK | DIGITAL
BLOODY HAMMERS
THE SUMMONING
BLOODY HAMMERS REVAMP(IRE) THEIR SOUND WITH FULL TILT ANTHEMIC GOTH 'N' ROLL!"
OUT 28.06.
LTD DIGIPAK | LTD 1-LP GATEFOLD VINYL | DIGITAL
HEAVY METAL for fans of HELLOWEEN, JUDAS PRIEST, POWERWOLF, HAMMERFALL
MAJESTY
LEGENDS
GERMAN HEAVY METAL ICONS LEAD YOU INTO A POST-APOCALYPTIC WASTELAND!
OUT 28.06.
LTD DIGIPAK | LTD 1-LP GATEFOLD VINYL | DIGITAL
DELUXE BOX-SET EXCLUSIVELY AVAILABLE AT NAPALMRECORDS.COM
BORDER MUSIC
/NAPALMRECORDS
/NAPALMRECORDSOFFICIAL
/NAPALMRECORDS
/NAPALMRECORDS
NAPALM RECORDS
visit our online store with music and merch WWW.NAPALMRECORDS.COM

Majesty

Legends

NAPALM

Svulstig heavy metal

Power metals svar på Manowar, tyska Majesty, är på krigsstigen igen. Bandets fokus har med åren övergått mer och mer från att skamlöst kopiera sina amerikanska idoler till att göra en mer lättsam och refrängstark power metal, i stil med inledande dubbeltrampsorgien »Rizing home«. I »Burn the bridges« blir det rent av ett ogenerat keyboardkalas. Jag föredrar ändå stuket i den lite tyngre och mer traditionellt sansade »We are legends«. Så långt excellent.

Det kommer ett par dippar i mitten av skivan, där refrängerna blir aningen mer förutsägbara och mindre slagkraftiga. Inte minst balladen »Words of silence« är torr som fnöske. »Blood of the titans« och »Stand as one« briljerar igen mot slutet och räddar betyget från att falla.

Bandets akilleshäl är som tidigare sångaren Tarek Magharys begränsade resurser. Men med åren verkar han ha fått allt mer självinsikt och de värsta Eric Adams-komplexen och falsettförsöken är minimerade. Numera puttrar Tarek på tryggt i mellanregistret.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

DAVID BERGSTRÖM

FOTO PAUL SYDOW

Q&A

Er musik har förändrats. Ni har alltid låtit väldigt influerade av Manowar. Nu hör jag poprefränger.

– Det stämmer, på sätt och vis, medger sångaren Tarek Maghany. När vi startade 1997 var vi väldigt old school och försökte låta som våra favoritband. Manowar, Accept, Iron Maiden och alla de banden. Men det är en annan tid nu och internet och sociala medier gör att man kan få många fler influenser. Låtarna på det nya albumet »Legends« är som Majesty-låtar, men vi spelar dem inte på det gammaldags sättet. Vi försöker vara ärliga mot oss själva och spela låtarna som vi tycker att de bör spelas. Och det är inget fel med pop! Pop är en förkortning för »populär« och jag ser gärna att låtarna blir populära. För mig är det viktigt med starka refränger som sätter sig och stannar kvar. Det är väl samma sak som pop? Det är inget fel med pop i metal. Bara du inte säger schlager!

Det ska jag inte. Vi har schlager i Sverige också…

– Ja, Fredrik Nordström på Studio Fredman som mixat åt oss berättade det. Schlager är definitivt inte metal.

Ni har ändrat er logga efter alla år med den gamla.

– För det första var den för hög. Det gjorde att den ofta krymptes ner, speciellt på festivalaffischer där det ska få plats många bandnamn. Men vi ville också ha en logga som visar att vi har utvecklats som band.

Spelar ni fortfarande true metal?

– Faktum är att jag aldrig har sagt att vi gör det. Det är våra fans som har sagt det. För mig innebär »true« att spela det man vill och inte det man borde. Det finns två sätt att vara ett band. Man kan antingen spela in sin mest populära skiva om och om igen med nya texter. Då klagar någon på att man inte utvecklas. Eller så utvecklas man och då är det någon som kommer att säga »de låter inte som på första plattan längre«. Man kan aldrig göra alla nöjda.

Majesty har haft väldigt många medlemmar genom åren och det är bara du som är kvar sedan starten. Är du svår att arbeta med?

– Det tror jag inte. Visst, jag är en arbetsnarkoman men jag låter det inte gå ut över de andra. Vi startade som ett skolband och de flesta medlemsbytena var i början. Sedan återkomsten 2013 har vi haft en ganska stabil sättning. Vi har bara bytt basist några gånger. Vår nuvarande basist Arthur Gauglitz fick vänta ett halvår innan vi tillkännagav att han var medlem. Vi ville vara säkra på att allt stämde.

ZENDT

Lonerider

Attitude

ESCAPE

Brittisk hårdrock

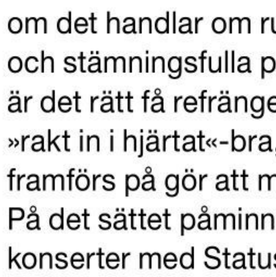

Här snackar vi rockrävar! FM:s Steve Overland, Heartlands Steve Morris, Thunders Chris Childs och Frees/Bad Companys Simon Kirke utgör tillsammans med Brian J Anthony detta brittiska superband. Med lite groove och en smula mer 70-tal än vad merparten av herrarna blivit kända för (fast FM har haft sina utflykter åt detta håll) vet de tvivelsutan vad de gör.

Hör hur svängigt det är i »Lonerider« och »Fast train« är bara *så* bra! Just svänget måste understrykas, för det finns andra band som harvar i samma genre med samma kvaliteter förutom det samspelta som är viktigare än man kanske tänker på.

Overlands röst sviker aldrig, oavsett om det handlar om ruffiga eller lugna och stämningsfulla partier. Låtmässigt är det rätt få refränger som är sådär »rakt in i hjärtat«-bra, men sättet allt framförs på gör att man aldrig är stilla. På det sättet påminner det om hur konserter med Status Quo kan vara: en enda mysstund för alla typer av människor.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

OLA GRÄNSHAGEN

Lord Weird Slough Feg

New organon

CRUZ DEL SUR

70-taligt, diaboliskt och kul

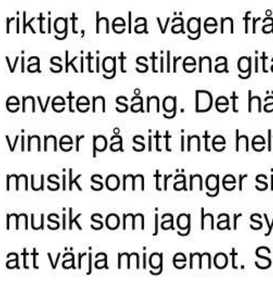

Textrader som »chains of misery« och »victim of Mephistopheles«… Har jag fått något ilsket black metal-band på min recensionslott? Nej, den som kan San Francisco-bandet Slough Feg vet att det snarare handlar om genomklassisk, melodiös hårdrock på 70-talsgrund. Lyssna på »Being and nothingness« och tankarna svävar bort mot ett Thin Lizzy i dess tuffare stunder. Hoppa till »Coming of age in the Milky Way« och du hör rentav en sorts groovy pop. Det svänger, det galopperar, det svettas. Texterna är dock genomgående mörka, ibland diaboliska, ungefär som Ghost, men där Tobias Forges anhang kan kännas sökt teatraliska är Slough Feg på riktigt, hela vägen från mullrande bas via skitigt stilrena gitarrer till angelägen, enveten sång. Det här är musik som vinner på sitt inte helt ultimata ljud, musik som tränger sig på i varje por, musik som jag har synnerligen svårt att värja mig emot. Sista poängen tas genom uppfinningsrikedomen. Slough Feg är jäkligt kul, helt enkelt.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

DANIEL REICHBERG

Majestica

Above the sky

NUCLEAR BLAST

Trallig symfonisk power metal

Tommy Johansson är i dag nog mest känd som en av Sabatons gitarrister, men i snart 20 år har han också drivit bandet Reinxeed, i vilket han har stått för både gitarrspel och sång. Nu har bandet ifråga bytt namn till Majestica och skrivit kontrakt med Nuclear Blast och det tyder på ett kommande uppmärksamhetsmässigt lyft. Nya albumet »Above the sky« ligger stilmässigt i linje med de senaste föregångarna. Huvudinspirationen kommer fortfarande från Gamma Ray och Helloween runt »Keeper of the seven keys«-albumen. Dock har Majestica också ett tydligt symfoniskt stråk som mest påminner om vissa av Luca Turillis otaliga projekt.

Under åren med namnet Reinxeed hade bandet ofta svårt att skriva minnesvärda låtar som matchade Tommy Johanssons kvaliteter som sångare. Det problemet kvarstår i viss mån, men flera av spåren på »Above the sky« är ändå klart mer engagerande än förr. Den fina ljudbilden hjälper också till att göra det här till bandets kanske bästa släpp hittills.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

ADAM WESTLUND

Mammoth Storm

Alruna

ARGONAUTA

Doom metal och sludge

Bandnamnet torde ge en vink om vilken typ av musik som väntar. Tänk ett långsammare, tyngre High On Fire sammansmält med Neurosis svärta, spetsat med frostiga riff och du får »Alruna«. I mångt och mycket minner således Mammoth Storms andra fullängdare om 2015 års albumdebut »Fornjot«. Med en snittlängd om åtta minuter avkräver de fem låtarna lyssnarens fullständiga närvaro, något som Säfflegruppen lyckas införliva tack vare genomtänkta arrangemang.

För en oinvigd kan säkerligen musiken framstå som monoton, men den vane lär upptäcka att det händer en hel del innanför de snäva ramar som bandet verkar inom. Visst är det ofta ett massivt malande och mullrande om än med finess. Särskilt bra blir det när värmlänningarna smyger in isande black metal-gitarr, vilket förädlar uttrycket. Mer av den varan och Mammoth Storm kan stå ut än mer från sina gelikar.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

TOMAS LAGERLÖF

NEW RELEASES

LONERIDER- ATTITUDE
ESM329 - Out Now

Every once in a while a new recording comes along with a line-up that makes your spine tingle, and here it is; "Attitude" by Lonerider. Not only does this quintet feature Steve Overland (FM, Solo, Shadowman), Steve Morris (Heartland, Shadowman) and Chris Childs (Thunder) but legendary drummer Simon Kirke of Free and Bad Company fame. With Brian J Anthony finishing the line-up we have a real force to be reckoned with. Music in the style of classic Bad Company, yet modern, fresh and vibrant. (includes four extra tracks on the LP version!).
Ltd Edition Double Gatefold Gold Vinyl version also available ESMV1003. Visit the Escape Music website to order.

ALLIANCE - FIRE AND GRACE
ESM330 - Out 24th May

In 1986 Sammy Hagar left his band to join Van Halen. David Lauser, Alan Fitzgerald and Gary Pihl from Hagar's band, were determined to continue their musical endeavours together and in their search for a singer they had gone to see Robert Berry's band in San Francisco. Unfortunately Robert had just agreed to join Steve Howe in "GTR" but 3 years later in 1989 the timing was finally right and "Alliance" was born. Robert says of the brand new album "Fire And Grace"... "Now, 30 years later, after all the writing and recording, the many miles traveled, we've done what I believe is the definitive Alliance album. Creative, non-compromising, and putting our heart and soul into every song. Alliance has all the ingredients of what a band should be

Soundfiles for all Escape releases can be found at www.escape-music.com email:contact@escape-music.com
All titles are also available to download via iTunes, Napster, Spotify, and Amazon

Memoriam

Requiem for mankind

NUCLEAR BLAST

Sakralt pansarmangel

Fjolårets »The silent vigil« var en depressivt slö historia och en besvikelse. Glädjande nog verkar de grånade britterna ha hörsammat klagan, för på uppföljaren går de direkt på knock. Rökaren »Shell shock« briserar med death metal-gung och får grunden att svaja. Peppen är helt annan än på föregångaren. Under bombregn plöjer kvartetten obevekligt igenom fiendens försvarslinjer. Krigets fasor understryks av repetitiva harmonier som är ömsom ödsliga, ömsom triumferande och bildar en sakral inramning värdig bandets ursprungsidé: att minnas Bolt Throwers gamle hårdslående trummis Martin Kearns, som somnade in hösten 2015. Bästa sammanfattningen sker i »Refuse to be led«, kaxigast på plattan.

»Kul, men håller det Bolt Thrower-klass?« blir den naturliga frågan för allt som Memoriam tar sig för. Och det gör det. Fans av ett klassiskt alster som »Mercenary« kommer definitivt att digga detta. För första gången är det som att Karl Willetts och kompani inte bara sörjer utan även firar sin döde vän.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

ANDREAS RANA

»Bolt Thrower kom till en punkt där kreativiteten slocknade helt«

Karl Willetts, Memoriam

Q&A

Med dig och trummisen Andy Whale i sättningen verkar Memoriam för evigt dömt att jämföras med Bolt Thrower, åtminstone till den dag ni eventuellt återförenar det bandet. Samtidigt skrev ingen av er riffen.

– Det är ett tveeggat svärd som vi får leva med, säger sångaren Karl Willetts. Å ena sidan hjälpte vår bakgrund bandet upp ett par kliv på stegen från början, å andra sidan kommer det alltid att stå i skuggan av vad vi gjorde förr. Och somliga kommer att säga att vi låter för mycket som Bolt Thrower, andra att de önskar att vi fortsatte mer på den banan. Vi får fokusera på att göra det vi gillar att göra. Memoriam existerar för oss själva och är ett ganska egocentriskt projekt, som det är en bonus om folk gillar. Men jag är också mycket stolt över mitt arv inom death metal-scenen, som gör mig till den jag är.

FOTO GOBINDER JHITTA

Du verkar vara den ende från Bolt Throwers slutliga sättning som fortsatt spela.

– Vi har inte haft någon kontakt sedan vi splittrades, men jag antar att de andra hängde upp hatten och pensionerade sig. Trummisen Martin »Kiddie« Kearns (1977-2015) död var en svart period, men fick mig också att tänka över mitt liv och vad jag ville göra med det. Att vara med i ett band var en väldigt stor del av min identitet. Jag älskar att gå ut på scenen och köra och ville inte förlora det. Andy Whale, som lämnade Bolt Thrower 1994, är dessutom min äldsta vän och jag ville verkligen få chansen att göra något med honom igen.

Med Memoriam har du dessutom hunnit med tre album på lika många år, vilket är en ganska markant skillnad i utgivningstakt från ditt gamla bands sista år.

– Javisst. Det var något jag saknade i Bolt Thrower. I början gjorde vi en skiva vart eller vartannat år, men med åren tog det allt längre tid att skriva albumen. Vi hade en särskild och ganska strikt formel att hålla oss till: låtarna skulle handla om krig och skulle musikaliskt bygga på en viss typ av struktur. Det var jättebra och fungerade mycket väl, men var också ganska begränsande. Vi kom till sist till en punkt där kreativiteten slocknade helt. Och att spela i band handlar för mig om kreativitet. I Memoriam har vi inte dessa restriktioner. Jag behöver till exempel inte skriva enbart om krig, utan kan behandla mer personliga ämnen som min mammas demens, eller politik.

RICHARD LAGERGREN

Michael Thompson Band

Love & beyond

FRONTIERS

Hårdrocks-AOR för Giant-vänner

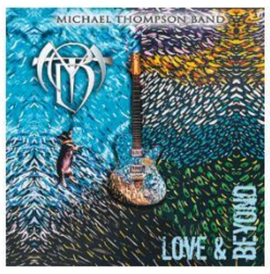

Gitarristen Michael Thompson är något av en institution i AOR-världen och ligger tätt i rygg på namn som Steve Lukather, Dann Huff och Michael Landau. Detta tredje studioalbum följer mönstret av det tuffare sound som album nummer två anammade, men det handlar ändå om snygg och högkvalitativ AOR.

I detta superband finns Unruly Child-keyboardisten Guy Allison och -basisten Larry Antonino som också sjunger lead tillsammans med Larry King från Soleil Moon, som släpper albumet »Warrior« i augusti, och ingen mindre än Mark Spiro!

»Don't look down« har lite senare Kansas över sig och »Just stardust« är en av årets bästa låtar hittills, med en hoper ingredienser. Och gitarrspelet! Ah, Thompson snitsar till det på sätt som få kan, så lyssna extra på hans insatser. Albumet innehåller exempelvis sju kortare »interluder« och liknande där Michaels fantastiska lugna spel får komma fram. Men tuffingar, räds inte! Det finns även ett antal låtar som vänner av Giant kommer att älska.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

OLA GRÄNSHAGEN

Tony Mills

Beyond the law

BATTLEGOD

Stilfullt troligt AOR-avsked

Sällan har jag känt sådant vemod kring en recension, men detta album uppges bli det sannolikt sista från den svårt cancersjuke sångaren Tony Mills. Hans röst har glatt många på skivor med Shy, Siam, TNT och annat – och den håller fortfarande högsta klass!

Dessutom har plattan en bra låtvariation. Triolgungande och smått bluesiga »Running guns« är ett bra exempel på detta, för att inte tala om den fina halvballaden »Bonnie's farewell« som faktiskt också bjussar på stilfull sax. AOR och melodiös hårdrock håller sams i en produktion som är både godkänd och relativt soft för dessa kategorier. Det gör också att en del riktigt tunga partier ändå fungerar, utan att kännas malplacerade. Det finns en del Streets över det hela, faktiskt – plus självklart en hel del Shy.

Alla kan hitta favoriter på den här skivan och det är verkligen en styrka. Allt backas upp av den skickliga trion Tommy Denander (gitarr, keyboards), Linda Mills (basist och Tonys fru) och Pete Newdeck (trummor).

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

OLA GRÄNSHAGEN

Misth

Fallen from grace

MISTH

Varierad proghårdrock

Andra albumet med det intressanta Stockholmsbandet Misth och en dubbel-cd dessutom. De vågar ta ut svängarna ännu mer nu i sin tämligen progressiva melodiösa hårdrock. Maria Rådstens fina och kraftfulla röst får verkligen komma fram än mer här än den gjorde i One More Time.

Stilen är blandad så det förslår, även inom en och samma låt ibland, som inledande »The impossible dream«. »Moving on« har mycket Black Sabbath över sig, vilket också gäller för »Fallen from grace«. Fast Misth är mycket mer varierade. De har en läcker förmåga att växla från mastiga och tempofyllda sekvenser till väldigt lugna moment med nästan orientalisk mystik i det hela.

Mats Hallstenssons produktion är bra, även om jag hade velat ha den lite mer melodisk i vissa låtar. Det är väl mer en smakfråga. Arrangemangen bör verkligen lyftas fram som en framgångsfaktor. Det händer mycket på den här skivan och ju fler lyssningar man ger den, desto fler detaljer dyker upp.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

OLA GRÄNSHAGEN

Mold

Horrors

GMR

Skräckrock med bluesvibbar

Den som förväntar sig death metal i rakt nedstigande led från Entombed eller Dismember lär bli besviken. Likaså den som hoppats på actionrock à la tidiga Hellacopters. För trots att Mold tagit hjälp av anrika Sunlight Studios och legendaren Tomas Skogsberg rymmer musiken på albumdebuten en blandning av tidiga Iron Maiden, blues och Cramps.

Detta är överlag en välljudande och medryckande skiva där öppningslåten »Horseman riding« med sin energiska framtoning och lättskanderade refräng sätter tonen för de knappa 50 minuter som »Horrors« fortgår.

Bäst lyckas stockholmarna dock när de utmanar utanför det mest uppenbara. Som i den omväxlande långköraren »Black forest« och bluesballaden »Hush now«, där ett bländande gitarrspel ges utrymme. Mer variation och egensinne och »Horrors« hade passerat medel med råge.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

TOMAS LAGERLÖF

Utmärkt

★★★★★

Baserat på 109 omdömen

★ Trustpilot

Det har aldrig varit enklare att BESTÄLLA CD & VINYL med tryck!

CD + 4 SID DIGIPAK från 50ex.

12" VINYL + STANDARD SLEEVE från 100ex.

Testa oss NU - använd rabattkod*: srm19 *Gäller CD

you play. we print.

skivtryck.se
0470-74 29 00

30-31 augusti 2019

EKSJÖ STADSFEST

★★★ 12e ÅRLIGA ★★★

www.eksjostadsfest.se

FÖLJ OSS PÅ

#populärfestival #eksjöstadsfest

Arrangeras av FIESTA EKSJÖ

I samarbete med DARE to CARE

BACKYARD BABIES

MOLLY SANDÉN

BROR

GUNNAR JANSSON

VON HERTZEN BROTHERS

WILMER X

The Hawkins

I AM NOVA

VICTOR Leksell

& många fler

Tungevaag o Raaban

John Lindberg Trio

Samir & Viktor

DI LEVA

Lisa Miskowsky

Millencolin

GRANT

Scarlet

Baskery

KÖP DIN BILJETT PÅ EKSJOSTADSFEST.SE

Rob Moratti

Renaissance

AOR HEAVEN

Välsjungen AOR

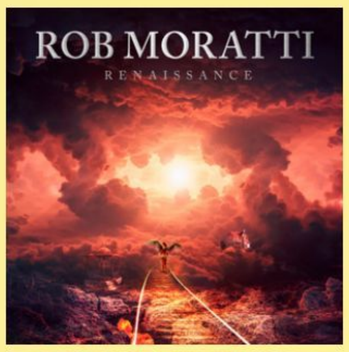

Som sångare hos Saga och Final Frontier, men även för medverkan i projekt som Phenomena och Rage Of Angels, har kanadensiske Rob Moratti gjort sig ett pålitligt namn på den melodiska rock/hårdrockshimlen. På soloalster nummer tre – 2015 års hyllningsverk »Tribute to Journey« inräknat – hörs inget direkt sökande efter oupptäckta marker för denna röst, utan här handlar det om oförfalskad AOR för tämligen hela slanten. Vilken Moratti förstås jobbar med på ett ypperligt vis, strikt sett till den slickade, känslorika leveransen i rösten.

Låtmaterialet borde däremot ha varit mer upphetsande än så här. Visst finns här klart hörvärda inslag som »Mandy come home« och »Best of me« och inget på skivan bör märkas som uselt. Men kanske då snarare alltför mellanmjölksorienterat, med alltför stort fokus på lugna, tillbakalutade nummer. Gitarrerna kunde gott ha skruvats upp ett snäpp eller två, de ickehårdrockiga ambitionerna till trots. Proffsigt framförd bakgrundsmusik, varken mer eller mindre.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

NEVEN TROSIC

»Skulle ett annat band av Sagas kaliber knacka på dörren vore det intressant«

Rob Moratti

Q&A

Som tidigare sångare i Saga och Final Frontier har du vunnit uppskattning hos fans av både melodisk hårdrock och progressiv rock. Sedan 2011 års debutalbum »Victory« är du officiellt en soloartist. Önskar du främst vara känd under eget namn i dag?

– Det är väldigt bekvämt för mig att jobba som soloartist, med alla friheter som det innebär, säger Rob Moratti. Jag är inte bunden till något specifikt studio- eller liveschema, vilket även medför att jag kan släppa en grej som »A tribute to Journey« (2015), när lusten faller på. Just nu känner jag inte för att göra något nytt inom en bandkonstellation, som när jag var aktiv med bandet Moratti på 90-talet. Men skulle ett annat band av Sagas kaliber knacka på dörren vore det självklart intressant. Den chansen var helt given för mig att ta. Sedan hoppar jag fortfarande in som gästsångare i projekt som Rage Of Angels, så trots min solofokus håller jag andra dörrar öppna.

Vilka anser du vara dina största styrkor som sångare?

– Jag har haft turen att begåvas med ett stort röstomfång, vilket som tur är ännu inte har minskat nämnvärt, trots att jag har passerat 50 år. Det har varit en av de viktigaste förutsättningarna för att jag under åren har kunnat sjunga med så pass olika akter som jag har gjort. På mina soloplattor lägger jag alla sångstämmor och all bakgrundssång helt på egen hand, vilket också visar hur lyckligt lottad jag är när det kommer till sångrösten.

Aktuella »Renaissance« uppvisar traditionell AOR inom genrens välbekanta ramar. Klassar du dig huvudsakligen som en AOR-sångare numera?

– Jag skulle inte vilja påstå att jag som sångare någonsin har tillhört strikt en genre, även om jag förstås alltid har trivts bra i de melodiska facken. Jag strävar ständigt efter att utvecklas och utmana mig själv, vilket är ännu en anledning till att jag så gärna gick med i Saga. Just som soloartist känns det givet att »Renaissance« ska representera den musik jag själv lyssnade mycket på som ung, men det går heller inte att säga att jag musikaliskt alltid kommer att fortsätta låta så här på egen hand.

Vad anser du gör en riktigt stark melodi i en låt?

– Att skapa en melodi är lite som att måla ett porträtt. Den måste ha det där omedelbara uttrycket, som ändå är öppet för olika tolkningar.

NEVEN TROSIC

Neal Morse

Jesus Christ – the exorcist

FRONTIERS

Progopera om Jesus

Alltsedan sin omvändelse till kristendomen i årtusendets början har den forne Spock's Beard-ledaren Neal Morse gett ut rader av religiöst laddade skivor. Men aldrig har han släppt en skiva om Jesus liv och gärning. Förrän nu. På »Jesus Christ the exorcist« återberättas den bibliska myten kring mannen från Nasaret. Aha, ungefär som »Jesus Christ superstar«, reagerar den minnesgode, och poängen är tydlig och klar. Det är nämligen rockopera den här gången också, låt vara uppdaterad av Neals välbekanta effektiva progrocksound, grundat på Mike Portnoys högeffektiva trummade.

Till de olika sångarrollerna har Morse samlat bland andra nuvarande Spock's Beard-sångaren Ted Leonard (i rollen som Jesus) förre dito Nick D'Virgilio (Judas Iskariot) med flera duktiga sångare. Själv porträtterar Morse Pontius Pilatus och en demon. Det märks genomgående att han brinner för ämnet, men resultatet når inte upp till klassen hos 1970-mästerverket »Jesus Christ superstar«.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

DANIEL REICHBERG

Nebula

Holy shit

HEAVY PSYCH SOUNDS

Klassisk stonerrock-återkomst

Nebula fick en flygande start under slutet av 90-talet då samtliga medlemmar i trion tidigare hade spelat i stonerrockens flaggskepp Fu Manchu. Men det backades mer än väl upp av den starka ep:n »Let it burn« och debutalbumet »To the center« som visade att stonerrock inte bara behöver handla om fuzz, utan även Fender Rhodes-piano och akustiska gitarrer får plats och kan skapa välbehövlig dynamik. Allt magrare år följde men nu är bandet tillbaka efter ett uppehåll sedan 2010, dock bara med sångaren och gitarristen Eddie Glass som originalmedlem.

»Holy shit« når inte samma höjder som de tidigare nämnda alstren. Det finns inte samma finess eller samma sväng. Musiken är långsammare och förmedlar mörkare känslor vilket låttitlar som »It's all over«, »Tomorrow never comes« och »The cry of a tortured world« inte hymlar med. Jag välkomnar Nebula tillbaka med öppna armar, men »Holy shit« är svårflirtad och bjuder på mer lyssningsmotstånd än den rökiga partyrock jag hade hoppats på.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

PELLE GUNNARSSON

Nighttimeproject

Pale season

DEBEMUR MORTI

Deppig alternativ metal

»Supergrupp« är ett slitet uttryck, som kanske bäst lämpar sig för akter av Creams, Traveling Wilburys och Crosby Stills Nash & Youngs dignitet. När man närmar sig ett nytt släpp från ett band som Nighttimeproject blir förväntningarna likafullt högre än för valfri genrekollega där medlemmarna inte har lika imponerande meritlistor. En konstellation bestående av tidigare och nuvarande Katatonia-, October Tide- och Letters From the Colony-medlemmar ingjuter stort förtroende vad gäller kvalitén på det musikaliska grundhantverket. Följdenligt levererar också Avestabandet enligt konstens alla regler. »Pale season« är ett formidabelt styrkebesked som visar att Fredrik Norrman och kompani spelar i den deppiga alternativmetallens elitserie. Helheten påminner om Katatonia, men allt genomsyras av en underliggande aggression som mer för tankarna till Fields Of The Nephilim. Bästa spåret är drömska »Signals in the sky«, där Draconians sångerska Heike Langhans gör ett remarkabelt inhopp.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

TOBIAS STARK

Nth Ascension

Stranger than fiction

METATRONIC

Episka britter

Det är kul med variation. Här har vi ett band som först helt ohemult snor riffet från Black Sabbaths självbetitlade låt, för att härnäst låta som Hammers Of Misfortune och i nästa stund bära synnerliga likheter med kanadensiska Saga. Lite Rush kan också avläsas. På sin Facebooksida anger bandet »den globala musikens mångsidighet« som influens och det är vad som manifesteras i dessa nio låtar, vilka spänner mellan halvannan minut och över 18 minuter. Allra mest sinnesvidgande är de långa episka låtarna, med sina mångtaliga skiften, men dessa fem brittiska gentlemän är också tämligen kompetenta vad gäller att skapa stämningar även i det kortare formatet.

Att det är progrock som gäller har du väl listat ut vid det här laget. Välspelat, snygga pianon och sirliga gitarrsolon. Svänger gott gör det också och så är hela klabbet mixat/mastrat av Eric Gillette, gitarrist och multiinstrumentalist i Neal Morse Band. Tio år in i karriären har Nth Ascension lärt sig konsten att imponera.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

DANIEL REICHBERG

LISTENABLE RECORDS
LISTENABLE RECORDS
LISTENABLE.NET | SHOP.LISTENABLE.NET | JOIN US FACEBOOK.COM/LISTENABLERECS

UNDEAD 'SEMPITERNAL VOID' CD | SPLATTER VINYL
LIMITED EDITION BOX ONLY AVAILABLE VIA SHOP.LISTENABLE.NET

WAYLANDER 'ÉRIU'S WHEEL'
CD | COLOURED VINYL | DIGITAL

ZAUM 'DIVINATION'
CD | COLOURED VINYL | DIGITAL

ALBEZ DUZ 'ENIGMATIC RITES'
CD | VINYL | DIGITAL

MERCH, VINYLS, BUNDLES EXCLUSIVES SHOP.LISTENABLE.NET

TRASH PALACE est. 2011
BUTIKEN NR 1 MED ALLT INOM
HÅRDROCK / PUNK
ENBART PÅ VINYL - NYTT OCH BEG.
ALLTID MYCKET NYINKOMMET!
TRASH PALACE est. 2011

S:t Erikssgatan 101, STOCKHOLM
S:t Eriksplan, uppg. Torsgatan
Tel: 08-34 00 61
Öppettider: Mån-Fre 11-19, Lör 11-16

Power From Hell

Profound evil presence

HIGH ROLLER

Black/thrash metal i 90-talsstuk

Med ett bandnamn som Power From Hell kan man ogärna annat än gå traditionens väg. Tvärtemot vad man skulle kunna tro är det här i minst lika hög grad 90-talets som 80-talets idéer om black metal som omfamnas. Förstärkta med en andregitarrist jobbar brasilianarna på album fem med melodislingor av såväl grekiskt som skandinaviskt snitt och verkar gång på gång framkalla ett vagt igenkännande, som inte riktigt vill låta sig placeras. Somliga låtar tycks på en gång hämtade från alla och inga dammiga cd-skivor och kassetter i genrens periferi och flyter förbi som ett töcken det är svårt att fästa blicken på. Andra, som »Unholy dimension«, vill vara klassiskt medryckande men stannar vid det torftiga och daterade. I sina mer minnesvärda ögonblick, som »Into the sabbath« och avslutande »Demons of the night«, får kvintetten på melankoliskt färgad thrashbotten fram någon sorts Deströyer 666-epik. Oftast har den dessvärre svårt att övertyga och engagera.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

RICHARD LAGERGREN

Pretty Wild

Interstate 13

BLACK LODGE

Halv(o)värdig pudeluppföljare

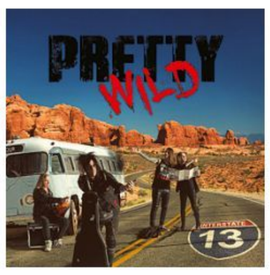

Ex-malmöiternas fullängdsdebut (2014) var en verklig godbit och är rentav ännu smarrigare i dag. Tänk ett i positiv bemärkelse smörigare Skid Row, bågnande av hullingförsedda hitkrokar. Självaste Crazy Lixx kunde inte ha gjort det bättre, möjligen lika bra. Sångaren Ivan Höglunds turbotjut, i linje med Steelhearts och »Rock star«-filmens Miljenko Matijevic, kunde rentav avgöra jämförelsen till Pretty Wilds fördel.

På fem år har mycket förändrats och inte till det bättre. Utöver inledningssmockan »Let's get it out« är »Interstate 13« en spretig skapelse på rutinens brant. Hårdare låtar som biter sämre. Ballader som berör mindre. Smittsamma men olustigt plastiga Eurovisionflirtar. En kaotisk garagerockshybrid (»I love it«) som vi alla helst hade sluppit.

Märk väl är bara sistnämnda låt dålig på riktigt, inte bara jämfört med debuten. Däremot saknas genuin pondus och övertygelse. »Pretty Wild« osar äkta svett och kajalränder. »Interstate 13« är mer modevisning med Sunset Strip-tema.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

ERIK THOMPSON

Rods

Brotherhood of metal

STEAMHAMMER

80-talsmetal

Vissa anser att Rods bör betraktas som ett viktigt band inom nordamerikansk hårdrock. Jag ställer mig tveksam till detta påstående. New York-trion kan knappast räknas som pionjärer i någon väsentlig mening och jämfört med ett samtida band som Riot blir det pinsamt uppenbart hur undermåliga Rods »klassiska« album egentligen är.

På »Brotherhood of metal« – bandets andra album sedan återföreningen 2011 – försöker David »Rock« Feinstein och kompani sig på någon form av förnyelse, eller kanske återfödelse. De tidiga årens attityddrivna, men kraftigt daterade hårdrock får stå tillbaka för den typ av kommersialiserade US metal-sound som kunde skönjas under öppningsspåren på »Heavier than thou« från 1986. Dock med undantag för några 70-talsosande låtar plankade från Feinsteins soloskivor.

Överlag känns albumet mer genomarbetat än föregångarna, men faktiskt ännu tråkigare. Ljudbilden är slätstruken, låtarna bagatellartade och texterna… Nej, låt oss inte sparka på den som redan ligger.

1 2 3 **4** 5 6 7 8 9 10

JOHAN PETTERSSON

Sammy Hagar & The Circle

Space between

BMG

Classic rock från veteraner

Medlemmarna i Circle är särdeles kompetenta. Man skojar inte bort gitarristen Vic Johnson, basisten Michael Anthony och trummisen Jason Bonham.

2015 släppte Sammy och gänget liveplattan »At your service«, där gubbarna plockade russinen ur classic rock-kakan. Det var låtar från band de tidigare lirat med, bland andra Montrose, Van Halen och Led Zeppelin.

»Space between« innehåller nykomponerat material som går i samma stil. Riffet i »Trust fund baby« är medryckande i all sin »Black dog«-prakt. Man hör hur de jammat fram materialet och det hörs att de har kul. Det finns en inneboende glädje i musiken och däri ligger skivans behållning. För samtidigt kan jag inte skaka av mig känslan av att albumet bara är ett enda stort luftslott, om ändå ett ståtligt sådant. Det svänger, det är habilt framfört, men skärskådar man låtarna är det egentligen bara ett gäng pastischer av forna tiders slagdängor. Ingen lär minnas »Space between« om fem år, men den är tillfredsställande för stunden.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

CARL LINNAEUS

Six Feet Deeper

Passion play

SIX FEET DEEPER

Svängig och varierad hårdrock

Somliga band är vid en första anblick lättare att omgående slänga in i ett musikaliskt fack än andra. Den lyssnare som benämner Stockholmsakten Six Feet Deeper bluesbaserad hårdrock har inte fel, men musiken på denna albumdebut bör inte klassas som strikt bakåtblickande. Mycket svängigt 70-tal och en del radiovänligt 80-tal blir det, samtidigt som gruppen inte räds för att tydligt visa att inspelningen hör nutiden till. Mindre, mörkare inslag som likväl bär på mycket melodi och ett väldigt fylligt gitarrljud är några av huvudmarkörerna för det mer moderna.

I sångerskan Sara Lindberg har bandet en stor styrka med såväl botten som tryck i rösten, men kvartetten som helhet måste berömmas för den samspelthet som lyfter även det fåtal låtar som inte fäster under den första lyssningsrundan. När den avslutande titellåten knyter ihop albumet på ett episkt, närmast progressivt betonat, vis blir framtidspotentialen hos Six Feet Deeper så tydlig som någon kan önska.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

NEVEN TROSIC

Rammstein

Rammstein

UNIVERSAL

Tysk industripop

Tio år har det tagit Rammstein att följa upp »Liebe ist für alle da«. Det gör de nu till slut med en oväntat snygg och polerad skiva som för dem än längre på den väg de vandrat på de senaste albumen. Det vill säga allt längre från brutaltyngd i tysk marschtakt och allt mer in i ett landskap färgat av eftertänksamhet och melodier. Det har blivit mer pop och mindre industri, i takt med att Till Lindemann utvecklat en mer melodisk sångröst.

Bara ungefär hälften av låtarna har ett någorlunda högt tempo och endast ett fåtal av dem är i närheten av så minnesvärda som till exempel »Wollt ihr das Bett in Flammen sehen?«, »Asche zu Asche« eller »Ich will«. Dit hör »Zeig dich« och i viss mån singelsläppet »Deutschland«. Andra singelsläppet »Radio« och »Ausländer« är pigga men betydligt mer pop än tanz metal.

I stället är det faktiskt de långsammare numren som ofta är de starkaste. Som allra bäst blir albumet i den bottenlöst mörka och ursinniga »Puppe« (där Till Lindemann vid ett tillfälle vrålar till endast trumkomp). Kärleksballaden »Diamant« är fin och är försedd med plattans snyggaste syntarrangemang. »Weit weg« är långsam, storslagen och ödesmättad. Avslutande »Hallomann« är en seg bagatell med Rammstein på autopilot.

Det här är således en rimlig uppföljare till »Liebe ist für alle da«. Och att gå ännu längre från formatet de slog igenom med vittnar om både mod och självsäkerhet. Hursomhelst är det inte den där självklara höjdaren som jag hade hoppats på efter det långa uppehållet och den intar ingen frontplacering i bandets katalog. Men det måste medges: de har en väldigt hög lägstanivå.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

ZENDT

Sweet Oblivion feat Geoff Tate

Sweet Oblivion

FRONTIERS

Gamle Tate återuppstår

Jag är imponerad. För det *är* en imponerande insats Queensrÿches forne sångare står för den här gången. I Sweet Oblivion snuddar Geoff till och med vid tidigare nivåer. Eller är den egentliga sanningen att Geoff är fast i samma fälla som Avantasia-kollegan Jørn Lande? Den där det krävs att någon annan står för hantverket och allt de båda behöver göra är att sjunga för att betyget ska höjas? Jag låter det vara osagt men poängterar samtidigt att så här bra musik har han inte backats upp av på minst 25 år.

Frontiers nya stjärnskott och låtsnidare, DGM:s starke man och gitarrist Simone Mularoni, visar fortsatt prov på fingerfärdighet och personkännedom. Geoff lockas med ut på de melodiösa prog metal-stigarna och guidas skickligt av Simones förmåga att hitta det oväntade. Det som vid första anblick verkar svårt har paketerats smart och har omedvetet (?) lockat fram dramatiken i rösten igen. Signumet som lyst med sin frånvaro under så lång tid. Vi är alla skyldiga Simone en tjänst efter det här.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JANNE MATTSSON

Season of Mist

Abbath

Outstrider

Out July 5!

'Outstrider' promises a full-on aural assault, delivering a tight, well-rounded offering from the band featuring one of Norway's leading metal musicians.

Ltd. Digibox, CD Digipack, Vinyl (black and coloured), Cassette

Heilung

FUTHA

Out June 28!

HEILUNG is a spectacular affair, where the lines blur between musical performance, ancient pagan rituals, past and present.

CD Digipack, Double vinyls (black and coloured), Cassette

Enthroned

ENTHRONED

Cold Black Suns

Out June 7!

With cold riffing, blood chilling atmospheres and ritualistic drumming, black metal giants ENTHRONED present their most mature and accomplished opus to date.

Digipak CD, Gatefold vinyl in various colours, Cassette

This Gift Is A Curse

'A Throne of Ash'

Out June 14!

'A Throne of Ash' sets a new benchmark for vitriolic viciousness and massive sonic onslaught.

CD, Gatefold vinyl in various colours, Cassette

WWW.SEASON-OF-MIST.COM

FOR TONS OF KILLER PRICE AND EXCLUSIVES: COLLECTOR BOX SETS, MERCH, CD+T-SHIRTS BUNDLES...

Spotify · Sound Pollution Distribution · iTunes

@SeasonofMist · /seasonofmistofficial · /SeasonOfMistLabel

35 Anniversary

STEAMHAMMER

EST. 1984

BULLET - Live

2CD / 2LP / Digital OUT JULY 05th!

LIVE 2019:

28.06. NÄSSJÖ - NOSELAKE FESTIVAL | 29.06. NYKÖPING - SWEDISH BIKER DAYS

18.07. GÄVLE - GASKLOCKORNA (SPECIAL GUEST FOR W.A.S.P.)

BULLETROCK.COM

AXEL RUDI PELL - XXX Anniversary Live

2CD / 3LP / Digital OUT NOW!

AXEL-RUDI-PELL.DE

THE RODS - Brotherhood Of Metal

CD / 2LP / Digital OUT NOW!

THERODS.COM

SPV · Steamhammer · FB.COM/STEAMHAMMEROFFICIAL | SPV.DE · Border Music

Nitrate

Open wide

AOR HEAVEN

AOR-toppad hårdrock

Nitrate är ett relativt nytt inslag inom senare års våg av brittiska akter som tydligt inspireras av den klassiska AOR och melodiska hårdrock som blomstrade på 80-talet. Bandet har även starka kopplingar till flera namn inom nämnda musikrörelse, som gitarristen Rob Wylde och trummisen Pete Newdeck, med bland annat Midnite City respektive Blood Red Saints på meritlistan.

Bandledaren Nick Hogg sköter såväl bas som keyboards med den äran och har haft den goda smaken att hämta stark svensk sångdraghjälp i nytillskottet Philip Lindstrand, tidigare känd för sitt arbete för bland andra Find Me och East Temple Avenue. Det hela låter som förväntat, med gott om fluffiga melodier och tuffmjuka refränger. Därtill med ett litet extra bett i ljudbilden, jämfört med fjolårets albumdebut »Real world«. »You want it, you got it« och »Only a heartache away« sticker ut lite extra, men allt på skivan är rent musikaliskt genomkompetent framfört. Helt enkelt ett trevligt album, även om man har hört det mesta här förr.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

NEVEN TROSIC

Q&A

Öppna vilddjurskäftar är ett välbeprövat grepp inom skivomslagskonsten. Varifrån hämtade du inspirationen till omslag och titel för Nitrates andra album »Open wide«?

– När jag såg över den färdiga låtlistan stack ingen titel ut som ett givet namn för albumet, säger basisten och keyboardisten Nick Hogg. Så jag började spana efter andra idéer och fastnade för att göra en sorts referens till »Animalize« med Kiss från 1984. Den blir särskilt tydlig då man ser själva cd-skivan, som har ett väldigt liknande djurhudsmönster som det på »Animalize«. Gällande albumtiteln refererar den till Poison-plattan »Open up and say... Ahh!« från 1988, så det hela blev en fin hyllning till två av mina favoritband, som hör till de stora influenserna för musiken på »Open wide«.

Hur skulle du beskriva Nitrates utveckling som band, sedan släppet av fjolårets albumdebut »Real world«?

– För det första har vi tagit ett flertal viktiga steg mot att bli ett faktiskt band. Nitrate var i början ett litet studioprojekt, där jag enbart planerade att spela in ett par låtar. Dessa blev så pass lyckade att arbetet övergick till att göra en ep, som växte till fullängdaren »Real world«. På »Open wide« hade vi redan innan starten av skivinspelningen färdigt demomaterial att jobba utifrån, i stället för att som på »Real world« skriva en låt i taget, spela in och gå vidare till att skriva nästa. »Open wide« är inspelad ordentligt från första början, vilket verkligen talar till musikens fördel. Sedan har vi även en ny, fantastisk sångare i Philip Lindstrand. Han verkar vara sugen på att bli en fast del av Nitrate, vilket förstås känns väldigt kul med tanke på att vi får ganska många erbjudanden om att spela live.

Finns det något mindre bra du skulle kunna peka på hos det melodiska 80-tal du älskar?

– Ärligt talat håller rätt många av 80-talets storsäljande album i dag inte längre särskilt bra, om man ser bortom hitsen och de mest populära låtarna. Ofta verkade man fokusera på de tre, fyra låtarna som skulle sälja plattan och när man sedan fick höra den i dess helhet blev man besviken på att resten inte höll lika hög klass som singlarna. Denna försäljningsmentalitet finns inte längre kvar, vilket albumformatet tjänar stort på.

NEVEN TROSIC

Teramaze

Are we soldiers

MASCOT

Aggressiv prog metal

Australiska Teramaze tycker sig inte vara en del av sin kontinents progrockscen, säger gitarristen Dean Wells på annan plats i denna tidning. Det kan man lätt förstå, då musiken snarare ligger närmare nordiska band som Seventh Wonder eller Circus Maximus. Och vad betyder det? Jo, synnerligen välspelad prog metal, i lika doser melodiös och aggressiv. Förbannade gitarrer leder vägen tillsammans med folkilskna trummor, men likt yoghurten i currygrytan finns här undersköna klaviaturer som lättar upp och samma effekt ger de dynamiska stämbanden hos Brett Rerekura. Det som gör att albumet i slutändan blir riktigt bra snarare än en klassiker är att det mesta går i samma tonart/känsloläge, varför en viss jämntjockhet genereras. Fast det kanske är petitesser, för på det stora hela är »Are we soldiers« kvalitetsmetal och jag kan lätt föreställa mig att låtarna passar utmärkt för livescenen. Låtar som »Orwellian times« och avslutande tolvminutaren »Depopulate« är rentav mästerliga.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

DANIEL REICHBERG

This Gift Is A Curse

A throne of ash

SEASON OF MIST

Black/sludge metal

Sludge må tillhöra de soundmässigt tyngsta förgreningarna på hårdrockträdet, men lider av en fundamental svaghet. Intensiv, texturbaserad musik kräver enkla, men effektiva motiv för att fungera – annars urartar musiken med största sannolikhet till en vägg av oljud.

Stockholmsbaserade This Gift Is A Curse tar sig an detta »sludgens dilemma« genom att inkorporera crust- och black metal-element på sitt tredje fullängdsalbum. Detta upplevs först som ett klokt beslut, crustriff och tremologitarrer har ju en tendens att sticka ut även i de mest slamriga ljudbilder. Det passar dessutom den i grunden mörka och hatiska musiken som hand i handske.

Tyvärr saknar This Gift Is A Curse än så länge förmågan att skriva riff och melodier med tillräcklig karaktär och genomslagskraft som når fram till lyssnaren genom det soniska bombardemanget. »A throne of ash« går därför samma öde till mötes som många sludgealbum: efter två-tre låtar filtrerar hjärnan bort musiken som bakgrunds(o)ljud.

1 2 3 **4** 5 6 7 8 9 10

JOHAN PETTERSSON

Timo Tolkki's Avalon

Return to Eden

FRONTIERS

Minnen av Stratovarius

Timo Tolkkis senaste besök i sitt power metal-land Avalon var ingen rolig vistelse. Materialet var unket, produktionen ännu sämre och de inblandades insatser under all kritik. Att den en gång så flinke finske gitarristen ens får ett nytt förtroende är ett överraskande mysterium i sig.

Resultatet då? Betydligt piggare och alertare än senast. Viss fornstor glans kan också skönjas. Men om det är tack vare Timo eller om äran ska tillskrivas gitarristen Aldo Lonobile är oklart. Jämför man Secret Spheres senaste alster med Avalons senaste bör det ge en fingervisning om vem som är den drivande kraften bakom det hela. Är Timos insats större än ett par rediga räkor på stratan är jag förvånad och ack så glad. Ty materialet fullkomligt sprudlar av spelglädje. Dessutom är de vokala insatserna från i synnerhet Riot V:s Todd Michael Hall och ständigt spirande Anneke van Giersbergen fenomenala. Att Savatage-bekantingen Zac Stevens återigen har en dålig dag på jobbet är dessvärre alarmerande.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JANNE MATTSSON

Turbocharged

Above lords, below earth

GFY

Blodröd dödspunk

Kontinuitet behöver inte nödvändigtvis vara tråkigt. Värmländska Turbocharged håller stabil kurs i sitt eget lilla vardagsinferno där klassisk d-takt mixas med blästrande blastbeats för att säkerställa att alla mätare står på blodrött. »Above lords, below earth« är bandets femte giv på 19 år och nog är det ett sataniskt röj alltid. Det låter smutsigt, rått och alldeles underbart när guldkorn som »Thirteen burials«, »Obscurant« och »Dried blood (the heretic confession)« smörjer själen med explosivt Forshaga-rens som även är hemkrypta för Vomitory och Gehennah.

Gillar du överdistade gitarrer och en bas som har förvanskats till Lemmy-nivåer är »Above lords, below earth« ett passande soundtrack till en sommar i flammor. Avslutande »Unholy deathpunk« är ett stabilt långfinger till de som prompt vill ha sin musik i perfekta kategorier. Turbocharged bryr sig inte om sådant utan rosslar vidare utan att blicka bakåt. Gott så.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JONATHAN STRANDLUND

NYTT ALBUM FRÅN D-A-D - "A PRAYER FOR THE LOUD"!

RELEASE: 2019-05-31

D-A-D PÅ SVERIGETURNÉ 2019

23 OKTOBER: UPPSALA, KATALIN
24 OKTOBER: BORLÄNGE, LILJAN
25 OKTOBER: SUNDSVALL, NORDFEST
26 OKTOBER: GÄVLE, GASKLOCKORNA
27 OKTOBER: STOCKHOLM, FRYSHUSET KLUBBEN
29 OKTOBER: ESKILSTUNA, LOKOMOTIVET
30 OKTOBER: NORRKÖPING, ARBIS
31 OKTOBER: HUSKVARNA, FOLKETS PARK
1 NOVEMBER: GÖTEBORG, TRÄDGÅRN
2 NOVEMBER: MALMÖ, KB

BILJETTER: WWW.TICKSTER.COM

SONY MUSIC HEADBANGR

WWW.D-A-D.DK

Turilli/Lione Rhapsody

Zero gravity (rebirth and revolution)

NUCLEAR BLAST

Queen-osande power metal

Det är inte svårt att jämföra Rhapsodys karriär med en modern dokusåpa. Deltagare kommer och deltagare går, handlingen är dock alltid densamma. Djupt förankrad i lager efter lager finns det över 20 år gamla signumet av power metal ännu förankrat.

I den här versionen av Rhapsody, den sjätte om jag inte räknar helt galet, blandas de en gång så majestätiska melodierna snyggt ut med dagens filmmusik-Kamelot. Slår dem på fingrarna gör de också. Ty där Kamelots förmåga att balansera upp de moderna elementen med måtta saknas slår gitarristen och kompositören Luca Turilli på med en än mer storslagen ljudbild. Det utan att glömma bort det ursprungliga hantverket. Vilket också gör att refrängerna fortfarande är spännande och storslagna. Fabio Liones vokala prestationer glänser. På sitt mest lekfulla Queen-humör skänker han ny glädje till Lucas skapelser. De båda klarade sig utan varandra, men det är tillsammans de lyckas igen.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JANNE MATTSSON

Vulture

Ghastly waves & battered graves

METAL BLADE

Genuin (speed) metal

Övergången från kortformat till fullängdare kan för ett band på flera vis vara förrädisk. Nyhetens behag för lyssnaren likaså. Vultures debutalbum »The guillotine«, som undertecknad höjde till skyarna, kom efter en tid att blekna vid jämförelse med den mästerliga ep som golvat mig och många andra. Egentligen var det nog den jag skrev om och bandet själva gjorde heller ingen hemlighet av att ha gjort sitt bästa för att kopiera den. På »Ghastly waves & battered graves« har tyskarna klokt nog skrinlagt de ambitionerna och visar en gång för alla att de är albumformatet mogna. I förfiningen ligger ett ordentligt tryck på dynamiken, modet att sakta ned där det behövs och ett strösslande med NWOBHM-melodier genom Metallica-filter. Allt utan att behöva göra avkall på den Bay Area-råhet galenpanne-sångaren Leo Steeler så väl förmedlar. De åtta spåren formligen flödar över av metal, utsökt som från en hovleverantör och väl så entusiasmerande som bandets tidigaste ljudprov.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

RICHARD LAGERGREN

Warrior Soul

Rock 'n' roll disease

CARGO

Urvattnat från den store Kory

Titt som tätt vill jag bara ruska om Kory Clarke och vråla: »Vad håller du på med?« Efter en vecka med »Rock 'n' roll disease« borrande i trumhinnorna dyker känslan upp igen. Jag vet ju vad Kory är kapabel till. Han har skrivit några av historiens nervigaste låtar och brukar dra med lyssnaren på en rätt fräck musikalisk utflykt med sitt Warrior Soul.

Sedan nystarten med »Destroy the war machine«, som kom 2009 men släpptes under två olika titlar 2008, har Kory spottat ur sig tre studioalbum – samtliga med ett rejält långfinger mot den amerikanska drömmen. Jag älskar dem allihop. Men nu verkar ruset vara över. Låtarna är för första gången trötta. Riffen urvattnade. Produktionen allt annat än påkostad. Det låter helt enkelt ganska fattigt. Även om rusiga »Going mental« träffar hyggligt med sin råa attityd är det dags att bli förbannad på riktigt igen. När Kory är som bäst är han oslagbar, tyvärr är albumet bara en bris jämfört med den förväntade orkanen. Jag är djupt besviken. Ryck upp dig nu, Kory.

1 2 3 **4** 5 6 7 8 9 10

JONATHAN STRANDLUND

Wildhearts

Renaissance men

GRAPHITE

Rock'n'roll av klassisk sättning

Efter tio års stiltje på skivfronten återvänder Wildhearts äntligen med ny musik och gamle basisten Danny McCormack. Som alltid väntar jag mig studsig powerpop men där får jag stå med lång näsa. Nya plattan parkerar sig någonstans mellan den allvarliga självbetitlade »vita skivan« från 2007 och den drogframkallade kakofonin på »Endless nameless« tio år tidigare. Det som förbryllar mig är att jag inte riktigt kan lista ut om det är med avsikt eller om bandet helt enkelt inte har förmått skapa trallvänligare musik än så här. Oavsett vilket är »Let 'em go« precis en sådan där fantastisk allsångsvänlig poppärla som bandet på sitt säregna sätt har kamouflerat med tjutande gitarrer och krossande riff. Resterande nio spår är hårdare, elakare och mörkare.

Wildhearts har gjort en skiva jag inte visste att jag ville ha, med mörka texter om droger, psykisk ohälsa och fördomsfulla idioter. Minimalt med humor, maximalt med riff och ett sound som påminner om bandets 90-tal men ändå låter fräscht.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

PELLE GUNNARSSON

Windthrow

Treacherous beckonings

WINDTHROW

Stämningsfull genremix

Nyköpingsbon Robin Petterssons enmansband Windthrow kombinerar två stilar som jag uppskattar. Den ena sidan av soundet utgörs av black/death metal av det slag som har blivit alltmer populär under de senaste åren. Den andra halvan består av episk heavy metal med retroproduktion. Som garnering till denna genrecocktail finns också dystra nordiska folkmelodier som ger det hela en viking metal-touch. Panphage möter Atlantean Kodex skulle man kanske kunna sammanfatta det som.

På många sätt är detta som klippt och skuret för mig. Intensiteten finns där hela tiden och är inramad av en raspig ljudbild som känns gammaldags och organisk. Stämningsmässigt håller skivan hög nivå, hela vägen från ösiga »Jag for« till storslagna »Morrowless«. Det som skulle behövas för att lyfta albumet ytterligare en nivå är att variera aningen mer inom låtarna, kanske med hjälp av fler tempoförändringar eller genom tydligare refränger. Detta är dock en mycket lovande albumdebut som gör mig sugen på att höra mer.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

ADAM WESTLUND

Xentrix

Bury the pain

LISTENABLE

Thrashnollor återvänder – igen

På Xentrix Wikipedia-sida hävdas att SRM refererat till två spår på deras andra album »For whose advantage?« (1990) som »thrash metal classics«. Faktum är att SRM-recensenten Martin Forssman avfärdade hela återutgåvan av denna platta som »ett tredje klassens Sacred Reich med riktigt kass sång«. Detta efter att ha poängterat att Xentrix, olikt Onslaught och Sabbat, *inte* hörde till de få hörvärda banden på Storbritanniens ökänt urusla thrashscen. Han hade rätt på båda punkterna.

»Bury the pain«, Xentrix femte album och andra studiocomeback sedan splittringen 1994, svarar mot i stort sett samma beskrivning. Jay Walshs halvdana grymtsång liknar föregångaren Chris Astleys, inklusive det kuriösa intrycket av tysk brytning. Det staplas riff och alterneras mellan ös och försök till epik utifrån samma föresats att efterlikna mer begåvade amerikanska kollegor anno sent 80-tal. Återigen med klumpigt och långtråkigt resultat. Andy Sneaps produktion ger åtminstone presentationen en viss värdighet.

1 2 3 **4** 5 6 7 8 9 10

ERIK THOMPSON

Zig Zags

They'll never take us alive

RIDING EASY

Punkig thrash

Vad händer om man korsar Dead Moon, Motörhead och Metallicas »Kill 'em all« och sätter en ung och relativt oförstörd Ozzy Osbourne på sång? Ja, ungefär där har du Zig Zags.

Starten med »Punk fucking metal« är precis som titeln deklarerar en förskräckande punkig och skränig bastard till metal. Sedan glider det snabbt över aningen mer åt metalhållet. »Killer of killers« är kanske det främsta exemplet på influenser från nämnda Metallica-albumdebut. Även »Fallout« har en tydligt thrashig vibb. Bäst är skrammelrockiga »No way out« och »Ms 45«.

»The shout« är tyngre och mörkare, nästan med Black Sabbath-känsla. »Why I carry a knife« och »They'll never take us alive« sjunger åter en mer punkig lov. På slutet flummar det ut en aning med instrumentala »Nothing to do« och den långa, doomiga stonermangeln »God sized«. Bandet står för en frisk och frejdig energi och låter sig inte bindas fast vid någon genre eller mall. Dock krävs det ytterligare ett par snäpp för att skapa riktigt minnesvärda låtar.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

DAVID BERGSTRÖM

Ævintyr

Gjest Baardsen

ÆVINTYR

Etnorock med trumpeter

Förutsättningarna är inte helt ointressanta när medlemmar från Lumsk samarbetar med kammarorkestern Trondheimsolistene. Albumet är döpt efter namnet på en av Norges mest kända brottslingar genom tiderna. Samtliga texter är i original skrivna av Baardsen när han satt i fängelse på 1800-talet. Både på det musikaliska och också det textmässiga planet är Ævintyr alltså definitivt inte likt något annat. Och det är bara att tacka universum för att det inte finns mer smörja av det här slaget.

Albumet är himla spretigt och orkesterns kvinnliga sångsolist överglänser vida sin partner de få gånger hon ges utrymme, vilket bidrar till ett surt skimmer över övrigt material. Tunna trummor och en surrande gitarr gömmer sig ofta någonstans i bakgrunden medan ljudbilden domineras av trumpeter och sång som påminner om Loa Falkman. Älskar du de där märkliga etnolåtarna i Eurovision Song Contest som vi andra skakar på huvudet åt? Gapa och svälj.

1 2 **3** 4 5 6 7 8 9 10

JESPER ROBILD

PATTERN-SEEKING ANIMALS

OUT JULY 5TH. The brand-new quartet featuring the talents of current & former SPOCK'S BEARD members **Ted Leonard**, **Jimmy Keegan** & **Dave Meros** as well as long-time contributing songwriter-producer **John Boegehold**!

Nad Sylvan
The Regal Bastard

OUT JULY 5TH. Feat. **Steve Hackett** (ex Genesis), **Jonas Reingold** (The Flower Kings), **Nick D'Virgilio** (Big Big Train, ex Spock´s Beard, ex Genesis), **Nick Beggs** (The Mute Gods), **Guthrie Govan** (played w/ Steven Wilson Band, Hans Zimmer), **Tony Levin** (played w/ Peter Gabriel, King Crimson, Yes).

SONY MUSIC CDON.COM HEADBANGR ginza.se www.INSIDEOUTMUSIC.com INSIDE OUT MUSIC

FIRESPAWN

ABOMINATE OUT NOW!

Feat. members of **DIMMU BORGIR**, **ENTOMBED A.D.**, **NECROPHOBIC**, **UNLEASHED**, **RAISED FIST** and **NAGLFAR**

Remorseless, impetuous death metal, combing the sombre maliciousness of ancient Swedish death metal with technical finesse and untameable ferocity

DEMONS & WIZARDS

DEMONS & WIZARDS (Remaster 2019) **OUT NOW!**

TOUCHED BY THE CRIMSON KING (Remaster 2019) **OUT NOW!**

DEMONS & WIZARDS are:
Hansi Kürsch (Blind Guardian) & **Jon Schaffer** (Iced Earth)

The legendary first two albums return as expanded deluxe editions featuring bonus tracks, liner notes and stunning remastering by **Zeuss**!

Possessed

OUT JUNE 28TH

SEVEN CHURCHES (Re-issue 2019) Black LP
BEYOND THE GATES (Re-issue 2019) Black LP
THE EYES OF HORROR (Re-issue 2019) Black LP
BEYOND THE GATES (incl. The Eyes Of Horror - EP) (Re-issue 2019) Standard CD Jewelcase

SONY MUSIC CDON.COM HEADBANGR ginza.se www.CENTURYMEDIA.com CENTURY MEDIA

Ten

Opera omnia – the complete works

FRONTIERS

Cd-box

En gång i tiden var Manchesters stolthet, Gary Hughes (synt, sång), en låtskrivare att räkna med. Hans låtar var spännande och melodierna hade det där typiskt brittiska i sig. Artisterna han jobbade med imponerade och resultaten var fullkomligt lysande. Kolla bara på de tre soloalbumen han skrev åt Bob Catley i slutet av 90-talet. De visade verkligen att det fanns ett liv efter Magnum.

Men det är inte det som har samlats i den här 15 vinylreplikor tjocka cd-boxen. I stället är det skötebarnet Tens samlade diskografi i originalutförande. Nästan allt från 1996 års albumdebut »X« till fjolårets »Illuminati« finns med. Varför nyinspelningarna »The essential collection« från 2005 lämnats utanför är ett mysterium. Vill man inte ha allt är den dubbeln ett fullgott alternativ.

Så när som på de två senaste albumen är resten utökade med bonusmaterial så det står härliga till. Ju mer av den tidigare varan som serveras, desto roligare är det. Allting fram till 1998 års livesmocka »Never say goodbye« är måsten i samlingen. Det band som fanns fram tills dess var hungrigt, melodiskt och spännande. Spåren från Dare var subtila och Garys röst pigg och alert. Sedan hände någonting. Efter 2001 års »Far beyond the world« lämnade gitarristen Vinny Burns (Dare) bandet och luften gick till viss del ur. Måhända att arbetsgivarna blev för många och kraven från utomstående för stora? 2007 kom också en paus som varade fram till 2011 års »Stormwarning«. Det var efter den som det fria fallet började. Från »Heresy and creed« (2012) försämrades såväl omslag som musik drastiskt, för att till slut nå en direkt ovärdigt låg nivå. Spänningen *finns* där, men både Gary och musikerna misslyckas med att ta tillvara på den. Måhända att både omslagen och produktionens datoriserat livlösa utförande ger en fingervisning om varför. Kanske att Gary borde ge sig ut på en ny avstickare och jobba med andra sångare igen? För som situationen är nu är det *inte* roligt att vara ett fan av Ten.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JANNE MATTSSON

»Nästan allt från 1996 års albumdebut X till fjolårets Illuminati finns med«

Bad Habit

After hours (re-cap)

20TH CENTURY MUSIC

Återsläpp

På ruinens brant, i ett virrvarr av ditt och datt. Bad Habit från Lund albumdebuterade grandiost, ihärdigt och vajade snillrikt mellan knivblad och hjärtnupna ballader. 1989. Lysande då, fortfarande så. Polerat i övermått, kvickt och brett keyboardplinkande, trumsvep deluxe, ostyrig gitarrfrenesi och en gudabenådad röst i Bax Fehling som växlar mellan taggtråd, falsett och dubbla smörpaket. »Living on the edge«, »Rainbow«, »Don't stop«, »Play the game«, »Rowena« – hela klabbet.

Så: »After hours« är en obeaktad diamant, nu dessutom i armerat skick. Finjusteringar i denna ommastring, signerad bandledare Hal Marabel, upptäcks av amatöröron och basen är välförtjänt mer tydligt definierad. På bonusplattan har ett kotteri av tidigare outgivna demos kassettkopierats, i mixad kvalitet. Men även här finns en och annan ädelsten. Som »Mystery« och »Get wild« med tillhörande heliumröst. Och dessutom visar Bad Habit fortsatt kaliber med två nyinspelade låtar. Applåder.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 **10**

JOACHIM SMITH

Blazon Stone

Live in the dark

STORMSPELL

Livealbum

Passande nog är Blazon Stones första livesläpp inspelat i ledstjärnan Running Wilds hemland Tyskland. Detta sätter tonen för en mycket angenäm upptagning. Ljudbilden är fulländad. Den är varken polerad eller tillrättalagd, utan snarare snyggt stilren och tydlig, vilket bidrar till en stark närvarokänsla. Omslaget, som visar Sandvikenbandet uppträdande på ett fartyg i åskväder, är klockrent. Framträdandet är blixtrande och påvisar en grandios och laddad – snudd på övertänd – insats från samtliga bandmedlemmar.

»Live in the dark« utgör ett styrkebesked och påvisar vilka slagkraftiga låtar Blazon Stone har i samlad form. Den enda akilleshälen, att en del refränger inte är så pricksäkra, är inte lika uppenbar när karriärens höjdpunkter sällskapar med varandra. Gitarrerna glänser som vanligt, särskilt i tvillingform. »Hanged drawned and quartered« och den episka »War of the roses« är veritabla låtmonster. Liveskivan cementerar det faktum att Blazon Stone är en mycket lyckad hyllning.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JONAS WETTMARK

Bullet

Live

STEAMHAMMER

Livealbum

Senast i mars stod jag vid ett kravallstaket framför Bullet och fick nästan ögonbrynen bortsvedda. Lokalen var liten, stärkarna uppskruvade till klassiska »11« och flammorna 200 cm – det dröp heavy metal från både väggar och tak. I den stunden var Bullet svårslagna. Det har naturligtvis att göra med smälänningarnas underbara mixtur av Judas Priest, Saxon och Accept samt deras makalösa förmåga att alltid skriva låtar som sätter sig som ett spjut.

»Live« är inspelad under turnéerna för »Storm of blades« (2014) och »Dust to gold« (2018) och är naturligtvis laddad till nitarmbanden med dängor. »Riding high«, »Hammer down«, »Ain't enough«, »Fuel the fire« och »Turn it up loud« – alla finns de med i versioner så maxade med metal att en sketen tisdag enkelt förvandlas till helgkrigar-lördag på nolltid. Och introt är inte att leka med det heller. Lyssna på detonationerna tio sekunder in i »Storm of blades« – en digital nickning till dundret på Kiss »Alive!« (1975), omöjligt att inte älska rakt av.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JONATHAN STRANDLUND

Jorn

Live on death road

FRONTIERS

Cd/dvd

Jørn Lande, norrmannen med lejonlungorna, har redan ett par dvd-släpp i bagaget. »Live in black« inspelad på Sweden Rock Festival 2011 klarar man sig utan medan 2007 års »Live in America« bjuder på det mesta, bästa och ett överflöd av covers. Någonstans där mitt emellan placerar sig färska »Live on death road« – inspelad på Frontiers-festivalen i Milano 2018.

Det visuella arbetet på dessa festival-dvd:er har jag redan fördömt så många gånger att det känns direkt tröstlöst. Men enkelt summerat tjänar inte ett stelt band på en stelt filmad dvd. Sedan att Jørn sjunger fantastiskt och gitarristen Tore Moren har en riktigt bra dag på jobbet är sekundärt. Även om det är extra kul att se Beata Polak bakom trummorna. Med samma släpiga stil som Willy Bendiksen (trummis i Jorn 2005-2013) driver hon låtarna framåt. Att dvd- och cd-utgåvorna skiljer sig åt är dock inte kul på en fläck. Så när »Shot in the dark« – Ozzy Osbournes finaste stund – endast finns med på cd-versionen gör det att den går segrande ur striden.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

JANNE MATTSSON

LIVE NATION PROUDLY PRESENTS

7 NOV STOCKHOLM
DEBASER STRAND

8 NOV GÖTEBORG
PUSTERVIK

Köp dina biljetter på LiveNation.se • Få senaste konsertnyheterna: /LiveNationSwe

Karo

Heavy birthday II & III

PRIDE & JOY

Samling

Att Karos debutalbum »Heavy birthday« från 1988 redan finns i skivsamlingen hos alla med ett intresse för tysk melodisk hårdrock förutsätter jag. I synnerhet om band som Dominoe eller Craaft finns där. Om inte så grattis, det finns ett stort hål att fylla.

Att det bara blev en platta och ingenting mer ska ha berott på vad som finns på den här dubbelmackan. Totalt rör det sig om 25 låtar som samtliga ratades av skivbolaget till uppföljaren. Visst finns det material som inte ståtar fullt så kraftfullt. Men att sätta ihop ett lika starkt album som debutplattan hade inte varit några problem. Essensen från »Heavy birthday« är den samma. Låtarna andas rutin utblandad med lekfullhet. Melodierna är tyskt snygga och som gjorda för de tyska hårdrocksdiskoteken under 80-talet. Och det är ju också det det handlar om, samtliga låtar är reliker från åren 1987-1989 och ljudbilden därefter. Stundtals rå men oftast redo för att möta vinylsvarven och den pastellklädda ishockeyfrisyrshårdrockaren.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JANNE MATTSSON

FOTO JIM RAKETE

Q&A

Det är över 30 år sedan Karo spelade in låtarna på det nya dubbelalbumet »Heavy birthday II & III«.

– Det här är materialet vi skrev till uppföljaren till debutalbumet »Heavy birthday«, säger keyboardisten Robert »Karo« Straub. Samtliga dessa låtar ratades dock av vårt dåvarande skivbolag. Vi trodde att vi hade ett nytt album redo medan skivbolaget sa att vi knappt hade en enda bra låt redo. Att vi skulle ha skrivit 20 låtar som alla var sämre än materialet på »Heavy birthday« (1988) är orimligt. Vi var samma band men de som jobbade med oss var inte längre samma personer. Vi skrev ett par låtar till men de uppskattades inte heller. Efter det for sångaren Lutz »Dan Lucas« Salzwedel till USA för att söka lyckan, en dröm han länge haft. Kort efter det dog vår gitarrist Erich Holstein och då gick proppen ur helt.

Varför släpps dessa först nu?

– Det är tack vare min son. Både han och hans vänner har alltid gillat de här gamla grejerna. En kväll sa han åt mig att jag borde göra dem tillgängliga för fansen. Jag höll med men visste inte hur jag skulle gå till väga. När Karo bildades i mitten av 80-talet hade jag massvis av bekanta i musikbranschen. Nu har de alla slutat eller träffat liemannen. Han berättade då att jag kunde lägga upp dem själv på internet och det var så det började. Efter ett tag hörde en rysk musikjournalist och stort fan av sig och frågade varför låtarna bara fanns digitalt och inte på cd. Jag hade inget bra svar att ge honom. Efter det skickade han en lista över tänkbara skivbolag till mig och jag kontaktade dem alla. Till slut föll valet på det som låg närmast. Att orka hålla på att dividera med någon i en annan tidszon kändes inte intressant.

I fjol vann sångaren Lutz det tyska tv-programmet »The voice senior«. Är han för uppvaktad av storbolagen nu för att kunna sjunga i Karo igen?

– Vi har fått ett erbjudande om att spela på en tysk festival i höst. Jag uppskattar att vi kommer att behöva repa tillsammans i minst en månad för att kunna göra namnet rättvisa. Att lägga ned en månads arbete och dessutom ta in två nya medlemmar, då både Erich och trummisen Ronnie Bosiens är döda, för en spelning är inte rimligt. Om det rörde sig om i alla fall en handfull spelningar hade det varit en sak. Nu kan jag inte se hur det skulle kunna gå runt ekonomiskt. Men vem vet vad jag och Lutz kommer att hitta på i framtiden?

JANNE MATTSSON

Loudness

Live in Tokyo: rise to glory – Loudness world tour 2018

EAR

Cd/dvd

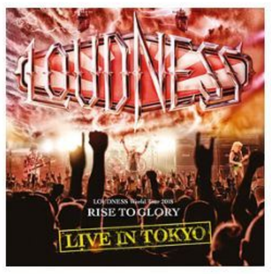

Den kultstatus som Loudness åtnjuter i världen som helhet översätts till en legenddito i hemlandet Japan. Således är det fullt logiskt att detta livesläpp är baserat på fyra kvällar under förra höstens festival Metal Weekend i Tokyo. Den emellanåt väldigt störande, rentav slarviga, klippningen och nedtonandet mellan låtarna på dubbel-cdn – där somliga låtar av någon anledning även upprepas skivorna emellan – ger dessvärre en trist känsla av en hopslängd samling livelåtar. Den tillhörande dvd-delen ger en något mer sammanhängande konsertupplevelse, med ett piggt band och ett skoj gästspel av Riot V i »Crazy nights«. Lockbetet här är i övrigt avdammandet av material från bandets tredje respektive fjärde album, »The law of Devil's land« (1983) och »Disillusion« (1984). Småkul, men rent kvalitetsmässigt är inget av dessa alster någon bortglömd klassiker. De stora Loudness-anhängarna finner säkert en del glädje i detta släpp, men jag tvivlar på att det kommer att utöka bandets fanskara nämnvärt.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

NEVEN TROSIC

Axel Rudi Pell

XXX anniversary live

STEAMHAMMER

Livealbum

Självklart bör en solokarriär på tre decennier uppmärksammas på något vis, i synnerhet om man råkar vara en produktiv slitvarg som Axel Rudi Pell. Den tyske gitarristen har dock som bekant redan hunnit med flera tidigare livesläpp. Inte minst 2015 års »Magic moments«, med dess uppsjö gäster och markerande av det dåvarande 25-årssolofirandet. På papperet känns därmed detta livealbum, inspelat i bland annat Budapest och Axels hemstad Bochum, inte överdrivet speciellt.

Men det sagt fångas här ett glädjande piggt band under den aktuella »Knight's call«-turnén. Att publiken inte låter övertydligt högt och att toppensångaren Johnny Gioeli ibland får kämpa extra i vissa låtar förstärker den så viktiga närvarokänslan. »Only the strong will survive« och »The line« är välkomna inslag bland de mer förväntade låtvalen, fast med jubileet i åtanke hade Axel gott och väl även kunnat damma av något från 1989-solodebuten »Wild obsession«. »Call her princess« eller »Hear you calling me« hade inte suttit direkt fel.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

NEVEN TROSIC

Paul Stanley

Backstage pass

HARPER COLLINS

Bok

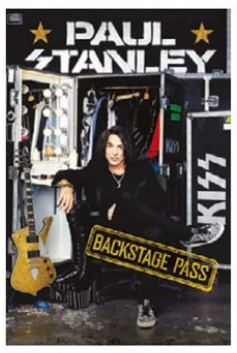

Paul Stanley inleder med att han ville att hans pappa skulle dö. Det är en hård öppning, men kontentan av boken är att han nuförtiden vill att fadern ska leva för alltid. Det här är en sorts självhjälpsbok för dig som vill släppa gammalt bagage och gå lycklig vidare i livet.

Från att ha varit tillknäppt under hela karriären öppnade Kiss frontman i självbiografin »Under stjärnan« upp sig 2014. Plötsligt förstod man varför han är funtad som han är. »Backstage pass« är som ett 240 sidor långt bonuskapitel till tidigare nämnda bok, en sorts bisats till de självanalyserande delarna i »Under stjärnan«.

Paul är en inspirerande man som har jobbat hårt för att komma över sina demoner. »Backstage pass« gör att man lär känna honom ytterligare en smula, även om inga nya avslöjanden röjs. Stundom är han lite väl pladdrig och relationstipsen han ger är ytliga. Kiss-referenserna hade gärna fått vara fler, men det vägs upp av att han bjuder på några bilder från bandets 70-tal som ingen tidigare sett.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

CARL LINNAEUS

XT

Revived – standing for Jesus Christ

TALKING MUSIC

Nyinspelning

Det sedan 2017 återuppståndna (!) kristna rockbandet XT har samlat ihop gamla låtar och med sin nuvarande sättning spelat in dem på nytt, därav »Revived« i titeln.

Tolv låtar har valts ut och trots nyinspelade versioner har killarna fått till ett skönt sound som minner mycket om sent 70-tal och tidigt 80-tal. Killarna ja, i kvintetten återfinns bland andra Sonny Larsson vid mikrofonen och förstås den musikaliska mångsysslaren Björn Stigsson.

Deep Purple hör till influenserna vilket hörs ganska tydligt redan i inledande »The rock in my life«, som passande nog hämtats från debutalbumet från 1992. Lika tydligt är det att herr Larsson vill lite väl mycket sångmässigt. Han är en tontombola som bitvis sjunger lysande men lika ofta slirar rejält på tonerna.

Ljusglimtar finns, som den läckert arrade »On the run« och den avslutande »One way to heaven« med skönt gung. Det finns lite rap också, vilket är avskyvärt i min bok. En stabil platta utan eufori, får man säga.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

OLA GRÄNSHAGEN

»Cronos har dammsugit Venoms historia och grävt fram två saker som är popkulturell dynamit«

Venom

In nomine Satanas (40th anniversary deluxe boxset)

BMG

Vinylbox

Jag förstår att skivbolaget EMI svarade Venom »FUCK OFF« efter att ha hört deras första demoinspelning. Att utan förvarning bli attackerad av bandets ljudvägg av distorsion måste ha varit som att bli träffad av en missil. Men Venom gav inte upp. De hade en vision om att bli störst och bäst. Till slut fick journalisten Geoff Barton nys om bandet och gav dem tummen upp. Resten är historia. Venoms klassiska sättning med Cronos, Mantas och Abaddon gav ut fem studioalbum och en mängd singlar och ep:s, många av dem på brittiska etiketten Neat. Det minst sagt turbulenta samarbetet finns utmärkt berättat i boken »The story of Neat Records« av John Tucker.

Venom var inte vilket band som helst, de hade siktet inställt på strupen i alla situationer. 2019 är det 40 år sedan bandet slog på sina förstärkare och lät mullret sprida sig över nordöstra Skottland. Denna box är en utmärkt jubileumspresent till fans av metal som aldrig tagit skit av någon. Det nästan ryker ur lådan och nog kan man skönja Hin Håles klagande stämma långt där nere i botten. De fyra första studioalbumen är nypressade efter originalens alla mått och har effektfullt splattermönster i vinylen. Samtliga posters, en replika av programmet från »Seven dates of hell«-turnén samt ett maffigt ryggmärke utgör extramaterial tillsammans med livesläppet »Eine kleine nachtmusik« i all dess prakt. Men det finns mer. Cronos har dammsugit sitt bands historia och grävt fram två saker som faktiskt får räknas som popkulturell dynamit. Bilderna till den 40-sidiga boken i snyggt lp-format är helt förhäxande. Det är enkelt att förstå varifrån 90-talets black metal-band hämtade inspiration, Mayhems basist Necrobutcher är en av många som berättar om sin beundran av pionjärerna från Newcastle. Den laddade dubbel lp:n »Sons of Satan – rare and unreleased«, där Venoms allra första inspelningar från en kyrka i hemstaden 1979 premiärluftas, är som att lyssna på ett kärnvapenkrig. »FUCK OFF« tillbaka från Cronos & Co.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 **10**

JONATHAN STRANDLUND

EMP

powered by Sweden Rock

LONG LIVE

ROCK'N'ROLL

› www.emp-shop.se

BATTLEGOD PRODUCTIONS PRESENTERAR STOLT

TONY MILLS

RELEASEDATUM 21 JUNI

"Beyond the Law" är en hårdhudad och slagkraftig rockplatta som skildrar tiden från förbudstidens och gangsterväldets 1930-tal till 1960-talets västkustbaserade ungdomskultur. Ett tema tolkat av Mills sång och personliga favoritmusiker i vår egen tid. Skrivet med assistans av Tommy Denander (Alice Cooper), Peter Newdeck (Midnite City) och Patrick McKenna (Shy) är detta album en 44 minuters oavbruten explosion av Mills sista sånginsatser innan han lägger mikrofonen på hyllan efter 40 år som rocksångare.

FORTFARANDE I LAGER:

OVER MY DEAD BODY
Digipack CD

STREETS OF CHANCE
Digipack CD with poster.

www.tonymills-official.com

GET IT ON Google play | Available on iTunes | amazon.com | napster a Rhapsody company

BATTLEGOD PRODUCTIONS | NORVOX MUSIC SERVICES | **www.battlegod-productions.com** | Spotify | DEEZER | H'ART www.hart.de

POSTTIDNING B ECONOMIQUE

SWEDEN ROCK MAGAZINE, NYGATAN 27, 294 34 SÖLVESBORG

"SABATON CONTINUE WRITING THEIR OWN HISTORY TAKING THEIR SOUND TO A NEW LEVEL. THIS IS WAR!"

RAFA BASA (ES)

Sabaton

LIVE!
20.07. Umeå - U Rock Festival
17.08. Falun - Sabaton Open Air
01.12. Stockholm - Sabaton Cruise

THE GREAT WAR

IN STORES 19.07.

PRE-ORDER NOW!

CHECK OUT!
OUR NEW NUCLEAR BLAST MAGAZINE
More than 30000 CDs, Vinyl, T-Shirts, Longsleeves, Poster, DVDs... order free at:
Nuclear Blast - Oeschstrasse 40 - D-73072 Donzdorf - Germany
Tel. +49 (0) 7162-928026 - Fax +49 (0) 7162-24554 - email: mailorder@nuclearblast.de

Bertus

ginza.se

NUCLEAR BLAST

NUCLEAR BLAST MOBILE APP FOR FREE ON IPHONE, IPOD TOUCH + ANDROID!
Get the NUCLEAR BLAST mobile app NOW at http://road.ie/nuclearblast FOR FREE or scan this QR code with your smartphone reader!